

ДЖАНЕТ ДЕЙЛИ ЗАРАДИ МАЙК

Част 47 от „Американа“

Превод от английски: Росица Палазова, 2000

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Малкият спортен автомобил изсвистя надолу по улицата под свод от буйно разлистени дървета. Гюрукът на колата беше свален и вятърът развяваше златисточервената коса на шофьорката, облечена в удобни дънки и синя памучна блуза с навити до лактите ръкави.

Миг преди да свие в пресечката, Маги Рафърти се огледа за приближаващи коли и продължи напред. Новото просторно игрище се виждаше и тя намали, за да влезе по чакълестата алея пред входа. Спря и се взря през опушено сивите стъкла на слънчевите очила, после с нетърпелив жест ги повдигна на главата си. Зелените ѝ очи се спряха на група момчета и тя сложи ръка върху клаксона.

Моментално едно от тях се отдели от групата и се запъти към нея, размахвайки бейзболна ръкавица. Спря се за миг и махна с ръка към останалите, след което продължи да се придвижва заднишком към колата.

— Ще се видим в петък, момчета! — останал почти без дъх, той скочи на седалката, а тъмните му очи искряха от вълнение. — Здравсти!

— Ти си „здрасти“! — усмихнато отвърна Маги и леки трапчинки се появиха на бузите ѝ. — Съжалявам, че закъснях. Надявам се, че не ти се наложи да чакаш дълго.

— Всичко е наред — пренебрегна той извинението и неволно пъхна юмрук в ръкавицата. — Започвам да свиквам с тази малка подробност, че винаги закъснях — каза с търпеливо снизхождение, присъщо на възрастните.

— Много ти благодаря, Майк. — Тя се усмихна и се протегна, за да дръпне надолу към челото му козирката на бейзболната шапка. Точността не бе сред нейните добродетели, но нямаше нужда десетгодишният ѝ син да ѝ го напомня.

— Хей, я стига! — възнегодува Майк и смъкна шапката, за да я сложи отново както си беше. За миг се видя гарвановочерната му коса, малко по-тъмна от очите.

Погледът на Маги се плъзна по профила на момчето и се задържа върху множеството лунички, накацали по носа и скулите му — единственото видимо нещо, което бе наследил от нея.

— Казах ти да не правиш така! — каза той.

— Съжалявам, забравих. — Не бе съвсем вярно. Майк смяташе, че вече е твърде голям за целувки и прегръдки, и те го смущаваха. Маги не можеше да потисне желанието си да го докосва и гали, затова го прикриваше под формата на закачливи жестове.

— Вкъщи ли отиваме или не? — бързо попита той.

— Да, право вкъщи.

Докато се озърташе, за да обърне, погледът на Маги попадна върху мъжа в колата, паркирана до нейната. Бе висок, около тридесетте, със светлокестенява коса и кадифени очи, изглеждаше твърде добре и имаше загар като на спасителите от плажа. Наблюдаваше я, а в очите му се четеше възхищение. Устните му се извиха в усмивка, придружена от леко кимване на главата в знак на безмълвен поздрав.

Маги без колебание отвърна на усмивката и кимването. Един от съотборниците на Майк заобиколи колата и се покатери на предната седалка. Тя въздъхна със съжаление. Защо приятно изглеждащите мъже неизменно се оказваха женени за малки женички, които ги очакваха вкъщи?

Маги смъкна очилата на носа си и зави по празната улица.

— Как беше първата тренировка? — Бейзболният сезон на Малката лига току-що започваше. Дори не й се мислеше за напрегнатата лятна програма, която предстоеше.

— Върхът! Треньорът каза, че от мен ще излезе добър играч, защото ставам за всичко, с изключение на питчър, разбира се. Май ще трябва да поупражнявам хвърлянията. — Той се замисли върху идеята.

— Освен да станеш добър на бейзболното поле, ще трябва да се постарает поне за още едно-две неща.

— Предполагам — призна Майк. — Но трябва да подобря удара си. Не се справих много добре днес.

— Това е едва първата ти тренировка — напомни му Маги.

— Да, знам. Тренерът каза, че ще ме научи на някоя друга хватка при хвърлянето и всичко останало, ако идвам по-рано от другите. Мислиш ли, че ще можеш да ме водиш малко по-рано?

— Днес нямаше да закъснееш, ако Аарон не ми се беше обадил от офиса точно когато тръгнахме. — Маги правилно изтълкува въпроса като заядлива забележка относно навиците ѝ.

— Да, но ти винаги оставяш всичко за последната минута. И ако изскочи нещо непредвидено, все закъсняваме.

— Следващия път ще тръгнем по-рано — обеща тя.

В края на улицата се виждаха синкави отблясъци — слънчевите лъчи се отразяваха от гладка водна повърхност. В Сиатъл лазурни отблясъци играеха едва ли не зад всеки ъгъл — най-често идваха от някое езеро или заливче.

— Няма смисъл да ме взимаш. Винаги мога да си дойда и пеша.

— И преди сме говорили за това, Майк. — Устните ѝ се свиха, раздразнение се изписа по лицето ѝ от факта, че той засяга тема, по която отдавна вече са се разбрали. — Твърде далеч е за разходка пеш.

— Нямаше да е толкова далече, ако имах колело с десет скорости. Видях едно...

— Рожденият ти ден се задава.

Майк изпъшка.

— И лятото почти ще е свършило дотогава.

— Ако се бе грижил малко повече за старото си колело, сега нямаше да си без него.

— Забравих да го заключа само веднъж! Откъде да знам, че някой ще дойде и ще го открадне.

— Надявам се, че си извлякъл поука и ще си по-внимателен със следващото.

— Щом си решила да ми подаряваш колело за рождения ден, защо трябва да чакам? Не мога ли да го получа по-рано?

— Ще видим.

— Може би, ако пиша на татко, той ще ми купи — промърмори Майк, недоволен от половинчатото ѝ обещание.

Маги му хвърли гневен поглед.

— Току-що провали шансовете си да получиш колело преди рождения ден! Хиляди пъти съм ти казвала да не всяваш раздори между мен и баща ти. Ако успееш да го убедиш да ти вземе колело преди рождения ден, ще го заключа до тогава. Разбра ли?

— Да, мамо — измърмори Майк и се намръщи. Маги потисна въздишката си, зелените ѝ очи отново се загледаха в пътя. Господи, как

мразеше да се прави на строгия родител! Но всъщност едва ли имаше друг избор. Майк се държеше като всяко дете на разведени родители. Ако го оставеше да я изнудва, щеше да се качи на главата ѝ. Но тя нямаше да позволи на когото и да било да се качва на главата ѝ, най-малко — на собствения си син.

— Добре — опита се тя да разсее напрежението, — вече ще те карам на тренировки винаги по-рано, за да може треньорът да те научи на тънкостите в хвърлянето.

— Знам защо ще ме караш по-рано — заради тренера. Забелязах как те гледа — засмя се Майк.

— Не знам за какво говориш. Дори не видях Андерсън.

— Не, имаме си нов треньор, Том Дарби. Онзи в колата, високият симпатяга. Искаш ли да те запозная с него?

— Съпругата му сигурно не би одобрила това, Майк.

— Не е женен. — Усмихна ѝ се широко. — Да не мислиш, че се опитвам да те уредя с някой женен тип с деца?

— Ако изобщо трябва да се „уредя“ с някого, и сама мога да се погрижа за това.

— Съдейки по това как те гледаше, няма да е нужно много — заяви Майк със завладяваща сигурност. — Би искал да го направи с теб, веднага се вижда.

Откровението му предизвика буря от възмущение и укор, но Маги я преглътна и направи само невинна забележка:

— Виждаш повече, отколкото трябва.

— Това са фактите от живота, мамо. Човек не може да ги пренебрегва. — Той повдигна рамене. Осъзнаваше, че се е държал скандално, и се наслаждаваше на усещането. — Не е моя вината, че имам хубава майка и че половината от момчетата те мислят за по-голямата ми сестра.

— Имаш ли нещо против? — Тя му хвърли любопитен поглед, докато завиваше по магистралата към дома им.

— Не, просто казвам на всички, че са ти правили пластична операция на лицето и че в действителност си много по-възрастна.

— Майк! — Не знаеше дали да се ядоса, или да се разсмее и от объркване не направи нито едното, нито другото.

Той сърдечно се засмя, намирайки учудването ѝ за изключително забавно.

— Не съм им казвал такива работи, мамо. Честно! Но трябваше да си видиш физиономията!

Маги спря колата пред гаражната врата.

— Още малко — и ще трябва да погледнеш собствената си физиономия! — Но заплахата не беше отправена сериозно.

— Честно, мамо! — Той отвори вратата, но се поколеба, преди да излезе. — Нямам нищо против, че изглеждаш толкова млада и хубава. И няма да имам съвсем нищо против, ако треньорът ти стане гадже.

— О, така ли! — Маги изгаси колата и извади ключа. — Мислиш ли, че това би ти помогнало да натрупаш точки пред него?

— Е, поне няма да навреди. Би му било доста трудно да не пуска в игра сина на момичето, с което излиза, нали?

— Но ако синът заслужава да си седи на пейката, майката може да подметне това на треньора.

— Е, добре де — въздъхна той и изскочи от колата, — не можеш да виниш някого, който се опитва да огледа нещата от всеки ъгъл.

Маги поклати неодобрително глава и излезе от алеята пред къщата. Майк бързо се понесе по стъпалата, като ги взимаше по две наведнъж. Стигна горе и зачака нетърпеливо, докато майка му ровеше в портмонето за ключовете си.

— Какво има за обяд? Умирам от глад!

— Домашна юфка. — Тя му подаде ключа, за да отключи, и се протегна за писмата в кутията.

— Може ли да ядем веднага? — Майк беше вече в къщата и се отправи към кухнята, като захвърли пътем бейзболната ръкавица на канапето.

— Мястото на ръкавицата е в стаята ти, а обядаът ще е след двадесет минути. Измий се, докато аз нарежа салатата.

— Опитваш се да ме превърнеш в заек. Салата! — възропта Майк.

— Ръкавицата! И се измий! — напомни му Маги. Хвана го, преди да е стигнал кухнята, и го тласна обратно към всекидневната. — Освен това обичаш салатата, така че не разбирам от какво се оплакваш.

— Не и на всяко ядене.

След забележката Маги се позамисли и си призна, че напоследък в менюто ѝ липсва разнообразие. Предположи, че това е проблем, с който се сблъскват всички работещи майки. Да готвиш само за двама

души също не беше лесно. И все пак критиката бе справедлива и тя трябваше да направи нещо, за да промени това положение през останалата част от двуседмичната си отпуската.

Остави писмата върху плота и започна да се рови в кухненските шкафове. Имаше достатъчно време да прегледа сметките по-късно. Точно сега имаше едно гладно момче, което трябваше да нахрани.

„Момче“. Думата предизвика появата на трапчинките по бузите ѝ, особено когато си припомни днешния коментар за треньора. Майк бързо надрастваше определението „момче“.

А и това сватосване! Все пак много по-добре беше, че той няма нищо против личния ѝ живот. Щеше да е непоносимо, ако е ревнив и я осъжда за това, че се вижда с други мъже. Пък и Майк бе само на пет, когато тя получи развод, така че емоционалните му белези не бяха много дълбоки.

Майк очевидно харесваше новия си треньор. Том Дарби — Маги беше запомнила името. Изглеждаше красив, имаше нещо шотландско в него и никак не би било честно да твърди, че не ѝ е симпатичен. Той очевидно обичаше децата, иначе нямаше да е треньор на отбора на момчетата. Повечето от избраниците ѝ, с които се бе срещала напоследък, бяха или твърде млади, или почти стари, а този Том Дарби беше... Маги обузда въображението си. Човекът дори не я бе поканил на среща — ако изобщо някога я поканеше, — а тя вече претегляше шансовете му!

Майк влетя в кухнята.

— Ръкавицата е в моята стая, а ръцете ми са измити. Може ли вече да ядем?

Маги набързо го огледа и кимна.

— Седни на масата, докато преценя с какво да заместя салатата.

— Не можем ли просто да забравим за салатата? Обещавам довечера да изям две порции зеленчуци вместо сега! Умирам от глад! Наистина развих огромен апетит на игрището.

Устните ѝ трепнаха в усмивка и тя се предаде:

— Е, добре. Сядай на масата, а аз ще сложа телешкото и юфката.

По-късно, докато Майк ядеше втора порция юфка, Маги занесе празната си чиния в мивката, взе писмата от плота и се върна на масата. Внимателно отдели рекламните брошури от сметките и стигна до последния плик. Още преди да види марката от Аляска, позна

ясния, четлив почерк. Сърцето ѝ трепна за миг, а после продължи с нормалния си ритъм.

— Имаш писмо от баща си, Майк.

Подавайки плика на сина си, палецът ѝ закри адреса на подателя и името Уейд Рафърти.

— Върхът! — Той заряза чинията си, за да разкъса плика с нетърпението на дете, което отваря подарък.

Маги отпи от чашата с мляко, опитвайки се да прикрие пристъпа си на ревност.

Майк прочете първите няколко реда и възкликна:

— О, боже! Идва си у дома!

Сърцето ѝ отново прескочи един такт.

— Защо се връща в Сиатъл? — Тя отказа да използва думата „у дома“.

— За да ни види, разбира се. — Майк продължи да чете писмото. „Не нас. Идва, за да види теб, а не нас“ — мълчаливо го поправи Маги. Уейд имаше интерес да я види, колкото и тя него.

— Баща ти пише ли кога ще дойде?

Бяха изминали шест години от последната им среща — малко след развода, преди той да замине за Аляска. Самият Уейд бе настоял пред ръководството на компанията да го прехвърлят там. Разбира се, Майк се виждаше с него, летеше до Аляска през летните ваканции и за коледните празници.

Първия път, когато момчето отиде, Маги се притесняваше ужасно през цялото време до завръщането му. Когато се върна, тя се почувства още по-зле — всяко изречение започваше с думата „татко“. До ден-днешен изпитваше ревност, макар и не така силна, както тогава.

Да се определи петгодишният ѝ брак с Уейд като бурен период в живота ѝ, би било меко казано. Това бяха пет години, изпълнени с непрестанни разгорещени спорове, като при това и двамата се редуваха да си искат развод — и най-накрая желанията им съвпаднаха.

Прекалено еднакви бяха един за друг: нейната сприхавост съперничеше на опустошителния му гняв. И все пак, независимо от всичко, след развода те поддържаха цивилизовани отношения помежду си — и причината за това бе най-вече Майк.

— Идва си в неделя... — Майк погледна към стенния календар в кухнята, изпъстрен с бележки около важни дати. — Ауу! Идва си тази неделя! — Той ѝ посочи две изречения в писмото. — Пише го тук: „Ще се видим в неделя. Ще ти се обадя сутринта.“ Тази неделя. Ауу!

— Обяснява ли защо? Искам да кажа, ти не му ли писа последния път, че с нетърпение очакваш лятото, за да отидеш в Аляска? — Маги се почувства неудобно. Много по-добре се чувстваше, когато от Уейд я деляха стотици километри. — Баща ти със сигурност знае колко много искаш да отидеш. Защо тогава те разочарова?

— Аз не съм разочарован. Всъщност дори предпочитам той да дойде. И татко знае това, защото неведнъж съм го молил да се прибере. Мамо, мислиш ли, че татко би могъл...

— Няма да отседне тук! — разбрала края на въпроса по изражението му, моментално отхвърли идеята Маги. — Пък и съм сигурна, че баща ти няма да иска.

— Това беше само една идея. — Майк повдигна рамене — и се опита да скрие разочарованието си.

В зелените очи на Маги се четеше разбиране, докато наблюдаваше изпитателно лицето на сина си.

— Майк — колебливо започна тя, — надявам се, не храниш напразни надежди, че аз и баща ти можем отново да се съберем. И двамата се опитахме да спасим брака си, но просто не се получи.

— Да, знам. — Нито призна, нито отрече, че е очаквал нещо подобно. — Спомням си как си крещяхте един на друг. Това е всичко, което помня.

— Съжалявам, Майк.

Той сгъна писмото и го пхна в плика.

— Мразя кавгите! — заяви той с неочакван плам в гласа.

Маги повдигна глава, внезапно осъзнала, че нежеланието на Майк да спори или да се сърди дълго е резултат от кавгите, на които бе ставал свидетел. Тя и Уейд му бяха причинявали болка.

— Понякога споровете са за добро, Майк. Те прочистват атмосферата, изкарват много неща наяве и изглаждат недоразуменията. Нормално е двама души да спорят. При мен и баща ти обаче за съжаление стана така, че никога не успяхме да разрешим

разногласията си. Не успяхме да стигнем до взаимно съгласие. Е, случва се и така — опита се да обясни тя, но ѝ беше трудно.

— Никога ли не си била щастлива с него?

— Разбира се, че бях. В самото начало — призна си Маги. — Баща ти ме омагьоса по такъв романтичен начин! Беше много властен. И едва след като се оженихме, осъзнах, че не искам никой да има власт над мен. А баща ти не можеше да ме приеме като равна.

Майк нетърпеливо дръпна стола от масата.

— Защо винаги говориш за него като за „баща ти“? Има си име, както всички останали — промърмори той.

— Навик — предполагам, останал от времето, когато ти беше още малък. — Това не беше цялата истина. Все още изпитваше трудност да произнесе името му. „Баща ти“ ѝ се струваше по-лесно — не можеше да обясни защо.

— Е, както и да е, той идва в неделя и аз съм щастлив. — Майк стана от стола, като остави храна в чинията си. — Мисля да отида и да видя Дени, може да поиграем на гоненица.

За пореден път Маги забеляза как той избягва спора с нея.

Негов ред беше да мие чиниите, но не ѝ се искаше да си създава неприятности, като му го напомни.

Този път тя щеше да ги измие.

На следващите тренировки Маги удържа обещанието си и го закара по-рано, така че Майк успя да потренира удара си. Един от съотборниците му бе вече там, седеше на пейката и подхвърляше топка във въздуха.

— Ето го и Рони! — Майк изскочи от колата още преди Маги да превключи скоростта и да паркира. Като затваряше вратата, той се спря за секунда и попита: — Не можеш ли да останеш за малко и да погледаш тренировката?

Колата, която Том Дарби караше миналия път, не се виждаше никъде. Маги се поколеба за миг, после се съгласи:

— Ще остана, поне докато дойде треньорът ти.

Маги остана най-вече защото не ѝ се искаше да оставя Майк сам — крайна предпазна мярка, призна си тя. Имаше и друга причина — желанието ѝ отново да види Том Дарби. Първото ѝ впечатление можеше да се окаже погрешно. Може би при следващата им среща той щеше да ѝ се стори не чак толкова привлекателен.

— Върхът! — отвърна Майк на решението ѝ и се втурна да поздрави приятеля си.

Маги го последва, без да бърза. Докато тя стигне високата телена ограда, която предпазваше зрителите от топката, Майк вече бе успял да убеди другото момче да поиграят заедно. Маги се подпря на един стълб и се загледа как подхвърлят топката напред-назад.

Чу шума от затварянето на автомобилна врата. Погледна през рамо и зеленикав блясък огря очите ѝ: с безгрижни стъпки треньорът на Майк приближаваше към нея. Беше хубав, дори твърде хубав, реши тя и насочи отново вниманието си към момчетата на игрището.

— Добро утро! — Гласът му бе приятно нисък. Том Дарби спря до нея.

Погледът ѝ се устреми към него. Кадифените очи, с които я гледаше така възхитително, бяха изпъстрени със златисти петънца. И в по-близък план първото ѝ мнение не се промени.

— Добро утро! — естествено отвърна тя. — Прекрасен ден, нали?

Той кимна и добави:

— С такива дни хората в Сиатъл често се хвалят, но рядко виждат.

Маги не отрече, че в повечето случаи приказките за хубаво време бяха преувеличени. Вместо това се усмихна широко и отбеляза под формата на въпрос:

— Не сте тукашен, така ли?

— Не по рождение. От Южна Калифорния съм. — Личеше си. С този златист загар изглеждаше така, сякаш току-що се е върнал от плажа. — Но обичам да сменям обстановката — допълни той.

Многозначителното му изражение, докато я наблюдаваше, ясно показваше, че под „обстановка“ няма предвид планините и морето. Някоя жена, притежаваща поне капчица женственост, не би могла да устои на този поглед. Маги не правеше изключение. Ако до този момент бе имала някакви съмнения относно собствената си поразителна красота, сега всички те трябваше безследно да се стопят и да изчезнат. — Хубаво място за живеене. — Уклончивият ѝ отговор скри факта, че е отгатнала подтекста на думите му.

Погледът ѝ отново се насочи към бейзболното игрище и двете момчета. До този момент никой от тях не бе забелязал пристигането на

треньора им. А и Том Дарби не бързаше да ги осведоми за присъствието си. Този факт породил у Маги приятно задоволство.

— Ще останете ли да видите тренировката? — Начинът, по който Том зададе въпроса, ѝ подсказа, че ще се радва тя да остане.

— Боя се, че няма да мога. — Печална усмивка се появи на устните ѝ. Тая сутрин имам да свърша куп задачи. Обещах на Майк да остана, но само няколко минути.

Маги не призна, че се е съгласила да изчака до неговото идване. Не желаше Дарби да си мисли, че той е единствената причина или дори основната причина тя да остане, защото не отговаряше на истината. В същото време не ѝ се искаше да пренебрегне съвсем интереса, който проявяваше към нея.

Този път и Том погледна към двете момчета, които се гонеха.

— Малкото ви братче е добър играч.

— Не ми е брат — поправи го Маги и забавна искрица проблесна в зелените ѝ очи. — Майк ми е син.

Стъписаните му кафяви очи ѝ хвърлиха изненадан поглед.

— Извинявайте, госпожо Рафърти! Сигурно сте били дете, когато сте се омъжили.

— Не, не бях. И се казвам Маги.

— Том Дарби — представи се той. Погледът му се плъзна по лявата ѝ ръка, върху която липсваше венчална халка.

Маги усети въпроса, изписан на лицето му, и се канеше да го осведоми за необвързаното си положение, но тогава Майк се провикна и този шанс бе загубен.

Двете момчета се втурнаха към телената ограда.

— Тренер, казахте, че ако дойдем по-рано, ще ни покажете някои тънкости на хвърлянето — напомни Майк, почти останал без дъх и преливащ от нетърпение и ентузиазъм.

— Дадено! — обеща великодушно Том и се усмихна. — Бухалките са отзад в колата. Защо не отидете да ги вземете? — Но когато те се втурнаха да изпълнят заръката му, той изведнъж се провикна подире им: — Чакайте малко — заключена е. Ще трябва сам да ги взема.

Разговорът насаме пропадеше. Но Маги не се отчая. Щеше да има и други възможности.

— По-добре да вървя — каза тя, обръщайки се към всички, но имайки предвид Том, и после се отправи към колата. Последната ѝ реплика бе предназначена за сина ѝ: — Ще те взема след тренировка.

— Добре. — И той разсеяно ѝ махна за „довиждане“.

През седмицата не изникна друга възможност двамата с Том Дарби да продължат разговора, който момчетата бяха прекъснали. Същия ден Маги закъсня на връщане и Том Дарби вече си бе тръгнал. На следващата тренировка Маги докара Майк рано, но не можа да остане, а после отново закъсня с прибирането му. Нищо не можеше да се направи.

Искаше ѝ се да свърши толкова много неща, преди Уейд да пристигне в неделя. Най-голямата задача бе пролетното почистване на къщата — трябваше да свети от чистота, когато той дойдеше. Освен това искаше да купи нови пердета за кухнята и столовата. Ново кухненско оборудване привлече погледа ѝ в магазина и тя, разбира се, го купи. Наред с другите приготовления успя да отскочи и до фризьорския салон.

Прекрасно осъзнаваше, че върши всичко това заради Уейд. Всичко бе обмислено с педантична отмъстителност. Искаше ѝ се той да види колко добре се справя сама. Правеше всичко, за да го впечатли, и дори не се срамуваше да си го признае.

ВТОРА ГЛАВА

— Хей, мамо, до обяд ли смяташ да спиш? Гладен съм!

Маги отвори едното си око и видя Майк да стои на вратата на спалнята. Тя изстена и покри глава със завивката, опитвайки се да се скрие от сина си и от светлината, която струеше през прозореца.

— Направи си овесена каша — промърмори тя. — Достатъчно си голям, за да си приготвиш закуска!

— Неделя е! — възропта синът ѝ.

Маги отново изстена. Неделен ритуал бе закуската да е нещо по-специално. Никаква топла каша или препечени филийки, нито пък набързо изпържени яйца през този ден. Не, в неделя се приготвяха палачинки с боровинков сироп и бекон и двамата им се наслаждаваха, без да бързат за, където и да било.

— Хайде, мамо, ставай! — настоя Майк, след като тя не прояви никакви признаци на съживление. — Татко може да се обади всеки момент.

Това ѝ отвори очите, отговорностите ѝ за деня я заляха като студен душ. Отметна чаршафа, размърда се и седна на ръба на леглото. Прозя се и за миг остана неподвижна, за да отърси съня от очите си. Майк все още стоеше на вратата, сякаш се боеше, че тя всеки момент може да се мушне обратно под завивката.

— Е, добре, станах! Върви да сложиш малко кафе — отпрати, го тя към кухнята. — Ей сега идвам и аз.

Момчето се поколеба за миг, после тръгна.

Маги нахлузи на краката си чифт пухкави чехли и се затътри към гардероба. Пренебрегна новия халат, който висеше вътре, и се насочи към стария — съвсем избелял и вече протрит от носене.

„Старата вярна дрешка“ бе виждала и по-хубави дни. Единият ръкав бе съдран. Две копчета бяха скъсани и лежаха на пода. Но бе удобен почти колкото чифт стари обувки — практичен, топъл и изпитан.

Опипа косата си, за да се увери, че всички фиби и ролки са по местата си. Мярката бе предприета, за да се запази красивата прическа, която ѝ направиха във фризьорския салон миналата сутрин. Понякога обемът на златисточервената ѝ коса се губеше след сън, а на Маги не ѝ се рискуваше точно днес. А и след дългото мятане и въртене през нощта идеята за тези грижи бе повече от добра.

Не можа дори насън да забрави, че Уейд пристига. Непрекъснато се опитваше да си представи как ще се държи той и как изглежда пет години по-късно. Не успя да реши и дали тя трябва да е хладна и учтива, или по-добре безразлична, но приятелски настроена. Как е най-подходящо една жена да се държи с бившия си съпруг? Дори и сега отговорът ѝ убягваше. На вратата на банята се спря. Повдигна рамене и се насочи към кухнята. Щеше да има достатъчно време да оправи косата си и да сложи малко грим, след като Уейд се обади да каже кога точно пристига.

В кухнята кафеварката весело жужеше. Маги жадно вдъхна аромата на кафе и извади съда, в който пържеха бекона. Докато той цвъртеше, тя разбърка сместа за палачинки и загрея тигана, като междувременно натовари Майк със задачата да сложи масата.

Открадна си глътка от живителната течност в чашата и забеляза, че синът ѝ съсредоточено наблюдава телефона върху кухненския шкаф. Знаеше с какво нетърпение очаква обаждането от баща си, но не каза нищо.

Тя сложи чиниите на масата, но Майк не налетя на любимата си храна с обичайния ентузиазъм. По-скоро си играеше, отколкото се хранеше, а погледът му почти не се отлепяше от телефона. Половината палачинка преливаше от боровинков сироп, докато той бавно я развиваше, чоплейки я с вилицата си.

— Ето ти още бекон. — Маги му предложи чинията.

Момчето поклати отрицателно глава.

— Защо не се обажда? В писмото пише, че ще се обади в неделя сутринта.

— Малко е раничко. — Стенният часовник показваше няколко минути след осем. — Може би си мисли, че все още спиш.

— Ама той знае, че ще чакам да ми се обади!

— Да, но миналата нощ ти каза, че ще се прибере късно. Може би е решил да поспи повечко тази сутрин.

— Хм! Татко никога не се успива — отхвърли Майк това предположение като неподлежащо на обсъждане.

А и Маги трябваше да си признае, че е прав. Уейд винаги бе отвратителен ранобудник и непрекъснато я критикуваше, че е такава поспалана. Уейд винаги беше точен на срещи, дори идваше и по-рано, докато тя по навик закъсняваше.

Списъкът с различията помежду им бе твърде дълъг. Там бяха корените на непрестанните конфликти от времето на съвместния им живот.

— По-добре да изядеш тази палачинка, преди да се е превърнала на каша — посъветва сина си Маги и спря да мисли за отминалите проблеми, които разводът бе решил.

— Вече не съм гладен. — Майк. Побутна чинията си. Тъмните му очи се втренчиха в светлокафявия телефон, сякаш искаше да го накара да звънне.

— Майк, нали знаеш мъдростта „Колкото повече чакаш нещо, толкова по-бавно става то“? И твоята работа с телефона е същата. Защо не провериш, дали вестникарчето не е донесло вече неделния вестник? — И като го видя, че се колебае, добави: — Можеш да чуеш телефона и отвън, а пък няма да ти отнеме и минута.

— Е, добре — неохотно се съгласи той и се запъти към задната врата.

Маги се надигна и започна да разтребва масата. Оставяйки мръсните чинии за момент, покри чинийката с маслото и я сложи в хладилника.

Вратата се затвори зад Майк.

Боровинков сироп бе засъхнал по стените на буркана. Тя избърса лепкавите остатъци и го прибра в хладилника. Вдигна каната с портокалов сок, но капакът не бе затегнат — търкулна се на пода и се пъкна в тънкия процеп между хладилника и шкафа.

— По дяволите! — изруга Маги под носа си и се наведе.

Успя да види капака в тъмния процеп. Коленичи и едва-едва провря ръката си, опитвайки се да го достигне. Пръстите ѝ го докоснаха. Пъкна ръка още по-навътре и дори достигна с нокти вътрешния му ръб. Бавно и внимателно извади ръката си, държейки капака.

— Хей, мамо! Виж кой донесе вестника! — развълнувано извика Майк.

Маги стоеше на четири крака на пода и извърна глава към отворената врата.

— Татко тъкмо сега пристигна. — Майк погледна нагоре към високия мургав мъж, който го следваше. — А аз си мислех, че първо ще се обадиш.

— Щях — отвърна познатият плътен глас. — Но понеже и бездруго ме очаквахте, реших, че няма смисъл. И вместо да звъня, направо дойдох. — Тъмните му очи се втренчиха в Маги. — Здравсти, Маги!

Стаята за миг се преобърна. Маги се парализира, не можеше да помръдне. Усети познатото ускорение на пулса, докато се вглеждаше в него. Рошавата му черна глава, мъжките му отсечени черти, самоувереното излъчване — всичко това ѝ подейства. Кремавата копринена риза бе леко разкопчана горе и загатваше идеалната мускулатура на гърдите и раменете му. Дългите ръкави бяха навити почти до лактите, погледът му изглеждаше безгрижен и спокоен.

Рой бурни спомени нахлу в главата ѝ. Тялото ѝ помнеше възбуждащите ласки на тези силни ръце. Топлият вкус на целувките му бе запечатан върху устните ѝ, а мъжественото му ухание още се разнасяше в спомените ѝ. Ушите ѝ още чуваха дрезгавите любовни думи, които Уейд бе шептял.

Нямаше нужда да си припомня образа му. Той беше тук, в кухнята, и тъмните му очи блестяха с лека насмешка.

Имаше мръсни чинии на масата. Тежката миризма на готвено се усещаше във въздуха, цялата стая ухаеше на бекона, който цвъртеше в тигана върху печката и пръски, от които плътно бяха осеяли емайлирания капак. Кухнята не представляваше приятна гледка.

Тя самата — също, Маги осъзнаваше това. Беше с ролки и фиби в косата, нямаше никакъв грим, а избелелият и закърпен халат не допринасяше с нищо за по-добрия ѝ външен вид. Сигурно приличаше на карикатура на домакинята сутрин.

Не така го бе планирала. Къщата трябваше да е излъскана, а нейният вид — главозамайващ. Новият ѝ халат, двата драгоценни часа, прекарани във фризьорския салон — всичко това, което трябваше да

му покаже, че все още е красива и в добра форма, всички тези усилия бяха отишли на вятъра.

Горчиво разочарование подпали и без това доста сприхавия ѝ характер.

— По дяволите, Уейд Рафърти! — Маги се изправи на крака, но стъпи на ръба на халата си и едва не падна. Честолюбието ѝ бе така засегнато, че тя запрати капака, изваден с неимоверно усърдие, отново на пода. — Нарочно го направи! Нарочно дойде, без да се обадиш, само за да ме завариш в такова положение! Само ти можеш да бъдеш толкова груб и невнимателен! Махай се от къщата ми! — Бе толкова побесняла, че почти се задавяше със сълзите си.

По време на тирадата ѝ подигравателните искрици в очите на Уейд изчезнаха. Те станаха зловещи, мрачни и смалени до два проницателни процепа. Устата му се сви и това придаде заплашителен вид на острите му мъжки черти.

Ръката му още стоеше на врата на Майк, но и той, и Маги бяха слепи за присъствието на сина си. Докато той самият не привлече вниманието върху себе си:

— Мамо, как можа?

Треперещият му глас и изуменият поглед потушиха бушуващия ѝ гняв. Но белята вече бе сторена. Гневното ѝ избухване бе провалило срещата на Майк с баща му и едва ли имаше нещо, което Маги можеше да каже, за да поправи нещата. Пръстите на ръцете ѝ се вплетоха един в друг, докато се опитваше да възвърне част от изгубеното си достойнство.

— Ще съм ти много задължена, ако върнеш Майкъл до десет вечерта. — Без да остави на Уейд каквато и да било възможност да реагира на студената ѝ молба, тя излезе от кухнята с високо вдигната глава.

Страните ѝ пламтяха, осъзнаваше какъв фарс е разиграла. Беше се държала като господарка на къщата, като зла и отмъстителна вещица.

Първото нещо, което направи, щом стигна до спалнята, бе да смъкне стария удобен халат и да го натъпче в малкото кошче за боклук. После задърпа ролките и сребристите фибри от косата си и ги захвърля към тоалетката. Не спря, докато не чу вратата да се тръшва, и по това

разбра, че Майк и Уейд са тръгнали. Отпусна се тежко на леглото и зарови лице в ръцете си.

В устата си усещаше вкуса на горчиво разочарование и безсилие.

Вчера бе твърдо убедена, че Уейд вече не може да я изкара извън нерви. А само пет минути след идването му се бе разкрещяла като истеричка. Защо той винаги успяваше да я вбеси? И то пред Майк. Маги отчаяно изстена.

Един-единствен извод се натрапваше след цялата история: отношенията между тях бяха също толкова неконтролируеми, колкото и преди. Отсега нататък трябваше да бъде постоянно нащрек.

Междувременно все още ѝ предстоеше трудната задача тази вечер да застане лице в лице с Майк.

ТРЕТА ГЛАВА

Същата вечер Маги седеше с престолено спокойствие на стола във всекидневната.

Къщата отново бе безупречно чиста. Нито една мръсна чиния не можеше да се намери в мивката, нито прашилка пепел — в пепелниците. Самата тя беше гримирана и на главата ѝ нямаше кичур, който да не е на мястото си. Беше облечена в елегантен светлокафяв вълнен костюм, купен специално за случая. С изключение на здраво стиснатите ръце в скута си, изглеждаше спокойна и напълно овладяна.

Една кола спря отпред и тя несъзнателно затаи дъх. Чу как се тръшва врата, но само една. Когато кухненската врата се отвори, колата потегли. Маги бавно си пое дъх.

— Здравей, Майк! — Поздравът ѝ бе преднамерено весел. Надигна се да го посрещне и многозначително погледна зад него. — Баща ти не е ли с теб?

— Не. След като му се развика така сутринта, да не мислиш, че ще дойде? — Въпреки че избягваше да я погледне в очите, в тона му нямаше злоба, а само болка от разочарованието.

— Не, предполагам, че не — призна си Маги. — Следобед направих торта — шоколадова, с шоколадова глазура. Искаш ли едно парче?

— Не, благодаря! — Майк разсеяно прекоси стаята и се тръшна на един от столовете. — Не съм гладен!

— Добре ли изкарахте, ти и ба... Уейд? Къде бяхте?

Жадуваше да го попита дали Уейд е коментирал сутрешната сцена, макар да бе почти сигурна, че не го е направил. Винаги беше поддържаният от двамата.

— Да, добре си изкарахме. — Майк вдигна рамене, показвайки нежеланието си да разказва подробности. — Ходихме до пристанището и стигнахме с ферибота до един от островите.

— Баща... Уейд каза ли колко време ще остане в Сиатъл?

— Не.

Обикновено Майк бе по-разговорлив, отколкото тази вечер, и Маги знаеше причината за неохотните му обяснения. Тя пое дълбоко въздух и започна:

— Съжалявам за тази сутрин, Майк. Наистина съжалявам.

— Как можа да го направиш? — Изглеждаше и объркан, и наранен. — Татко ти каза „здраси“, а ти се развика. Защо? Толкова ли го мразиш?

— Не, не го мразя — отрече Маги и мислено оправда отвратителното си държание с факта, че бе страшно вбесена на Уейд. — Не знам как да ти го обясня, Майк. Може би трябва да си момиче, за да разбереш. — Тя опита да се усмихне закачливо, но това не го размекна. — Минаха пет години, откакто за последно се видяхме с... Уейд.

— Знам! И в мига, в който го зърна, започна да викаш!

— Защото бях с ролки в косата, без червило, навсякъде по масата имаше мръсни чинии, а и бях облякла онзи стар, ужасен халат. Не исках да ме вижда така. Исках да съм красива, с хубава прическа и всичко в къщата да е наред. Притесних се и всъщност точно защото се притесних, се ядосах и избухнах. Всичко това, разбира се, не извинява държанието ми, но се надявам поне да си ме разбрал.

Той се замисли за миг върху обяснението ѝ, после закима несигурно с глава:

— Да, предполагам, че съм те разбрал.

— Уейд просто има талант да ме улавя в най-неподходящия момент. Трябваше да се сетя за това и да се подготвя. — Но станалото — станало, Маги не възнамеряваше да прави трагедия от него.

— Добре де, следващия път, като видиш татко...

— Да, тогава ще се сетя. И сигурно ще му се извиня. — Щеше да го направи заради Майк.

— Татко не е дошъл направо вкъщи, за да те свари неподготвена — защити Майк баща си.

— Разбирам го... чак сега. Нямам търпение да те види, затова е дошъл по-рано, вместо да се обади по телефона. Липсваш му толкова, колкото и той на теб. — Маги не се съмняваше в думите си. — И това ми напомня да те питам какви са планове ви за утре?

— Татко е зает през целия ден. Каза, че имал да свърши някои неща.

— А-а! — Маги се намръщи. — Мислех, че ще прекараш деня с него.

— Не, няма. Защо?

— Следобед се обади Аарон и ме помоли да поработя утре.

— Но нали си в отпуск! — възропта Майк.

— Знам, но Пати си е навехнала глезена и не може да отиде. И тъй като ставаше въпрос за понеделник, казах на Аарон, че мога. Помислих си, че ще си с Уейд. — Тя се замисли за малко. — Ще се обадя на майката на Дени. — Шели Биксбай живееше в съседство и от време на време наглеждаше Майк, докато Маги работеше в офиса.

— Ами мачът?

Маги се насочи към телефона, но веднага спря.

— Какъв мач?

— Бейзболният мач утре следобед! Започва в пет и тренерът иска да сме там не по-късно от четири и половина. Като знам, че не се прибираш преди пет, сигурно ще закъснея и ще си остана на пейката през цялото време. Изобщо няма да вляза в игра!

— Не мисли веднага най-лошото. Тъй като все пак съм в отпуск, ще кажа на Аарон, че ще си тръгна в четири. — Тя вдигна телефонната слушалка. — Колко жалко, че Дени не е в детската лига. Шели можеше да ви закара и двамата.

— Няма да забравиш да му кажеш, нали, мамо? Няма да закъснееш да се прибереш? — недоверчиво повтори Майк.

Пръстите ѝ за миг замряха над номератора.

— Не, няма да забравя и няма да закъснея.

Но тя почти закъсня. Задържа се в офиса до четири и пет. Светофарите бяха развалени и имаше задръстване по главния път, откъдето трябваше да завие за вкъщи.

Пет минути преди часа, в който Майк трябваше да се намира на стадиона, спря пред къщата и натисна клаксона. Майк я чакаше на външните стълби и се устреми към колата още преди да е спряла. Носеше раирания си бейзболен екип, с шапката, чорапите и обувките. Изглеждаше страхотно, но щеше да почервенеет от срам, ако Маги му го кажеше. Хвърли ѝ нетърпелив поглед, след като се метна на седалката до нея.

— Закъсня!

— Само няколко минути — защити се майка му.

Той затвори вратата и Маги даде на заден ход.

— Татко каза, че трябва да навия всички часовници с един час напред и едва тогава ще идваш навреме.

Като чу това спонтанно предложение, гневът се надигна в нея, но тя го сподави.

— Е, не се справям чак толкова зле.

За щастие движението по маршрута не бе оживено. Когато стигна до паркинга, все още пристигаха родители и деца.

Маги се усмихна самодоволно на Майк.

— Виждаш ли? Не си последният! — Спря колата до бордюра, за да може Майк да слезе.

Той се спря пред вратата.

— Няма ли да погледаш как играя?

— Ти каза, че мачът започва в пет. Ще отида да се преоблека и ще се върна. — Маги докосна кремавата си пола и блузата. — Тия дрехи не са точно това, което бих искала да нося, когато сядам върху мръсните пейки.

Майк се втурна към мястото, където се събираше отборът му.

Маги потегли и се усмихна горчиво. Синът ѝ поне не я смърри за закъснението. Имаше моменти, в които се чудеше кой е родителят и кой — детето!

Паркира зеления кабриолет в алеята, изскочи от колата и започна да рови в чантата си за ключовете. Отключи външната врата и я подпря с крак, докато вадеше писмата от кутията. Вече вътре, тя остави вратата да се затвори сама и се насочи към всекидневната. Прегледа пощата в движение, захвърли обувките си на една страна и смъкна чантата от рамото си върху един стол.

Беше се запътила към спалнята, когато звънецът иззвъня. Маги извърна глава и тръгна към вратата. Хвърли бърз поглед към часовника си и отвори. Застина на място.

Пред нея стоеше Уейд и сърцето ѝ лудо заби в гърдите. Забравила беше колко внушителен изглежда отблизо. Не заради ръста си, макар че бе висок — челото ѝ стигаше едва до брадичката му. Не и заради телосложението, тъй като широките рамене бяха съразмерни с тялото му. Имаше големи ръце, с дълги пръсти, с които лесно можеше да обгърне талията ѝ. Не, усещането изцяло се дължеше на силното му излъчване.

Годините бяха оказали малко влияние върху загрубялото му от слънцето и снега лице. Не бяха променили острите му черти, нито бяха смекчили изражението му. Келтските тъмни очи стояха свити, макар че всеки миг клепките можеха да се разтворят и очите му да се изпълнят с живот. Обстановката в Аляска прилягаше на Уейд: природата там бе дива и неопитомена, караше човека да прави компромиси, за да се пригоди към нея, изискваше ум, проницателност и голяма доза самоувереност. Всъщност от тези качества се нуждаеше човек, за да оцелее и в така нареченото цивилизовано общество. И в двата свята Уейд се вписваше идеално.

Едва сега Маги забеляза, че Уейд е наклонил глава на една страна. Осъзна, че не беше проронила и думичка за „добре дошъл“. Все още държеше писмата в ръката си. Стоеше по чорапи, косата ѝ бе разрошена от вятъра, гримът ѝ се бе поизтрил. Уейд отново се беше появил в момент, когато тя далеч не се намираше в най-добрата си форма.

Опита се да скрие пристъпа на гняв, но част от него се прокрадна в гласа ѝ и той прозвуча рязко:

— Майк го няма. Момчетата имат мач тази вечер.

— Няма ли да отидеш да го гледаш как играе? Децата обичат родителите им да са там и да ги насърчават.

Маги настръхна:

— Какво е това? Да не би да искаш да ми внушиш, че не съм добра майка за Майк? И че едва ли не го пренебрегвам?

— Просто зададох въпрос. — Уейд повдигна черните си вежди.
— Какво да направя, че съзнанието ти го тълкува по друг начин!

— Моето съзнание?! — Маги остро си пое дъх при този намек за вина. — Ами твоето? Била съм навсякъде, където е трябвало да бъда до Майк. Ти можеш ли да кажеш същото за себе си?

— Не съм казвал, че мога.

— Преди да започнеш да нападаш хората, първо виж себе си! — предупреди го тя.

— Никога не нападам. Зададох въпрос, на който ти все още не си отговорила.

— В интерес на истината, отивам да го гледам. Но реших първо да се преоблека. — Маги погледна часовника си, секундите летяха. — Мачът започва в пет... така че нямам време за други занимания. И

вместо да си толкова взискателен към мен, защо не изпълниш собствените си задължения като баща на Майк и не отидеш да го гледаш? За него ще бъде новост, ако баща му поне веднъж се появи на игрището.

— Реших да отида на мача още щом Майк ми каза.

— Тогава какво правиш тук? О, да! Не знаеш къде ще се играе мачът, нали? — Сарказмът се прокрадна в гласа ѝ. Тя пристъпи прага, за да му покаже посоката и ръката ѝ леко закачи рамото му. — Вървиш надолу до следващия ъгъл и завиваш...

— Знам къде е игрището — прекъсна я Уейд.

— И тогава какъв беше смисълът да идваш тук? — Маги пристъпи назад, лекият допир помежду им ѝ подежда като електричество. — Ако е само за да се увериш, че и аз ще ходя — изгуби времето си, а и моето.

— Исках да поговорим насаме, макар че не исках да е на стълбите.

Той съзнателно насочи вниманието ѝ към факта, че не го беше поканила вътре.

Завладя я странно напрежение.

— Не ми хрумва нищо, за което да имаме да говорим двамата, било то насаме или не.

— Майк — обяви темата Уейд.

— Майк? — Маги замръзна. — Той се справя чудесно. Здрав е, жизнен, напълно нормален, като всяко момче на неговата възраст. — После проговориха най-лошите ѝ страхове: — Освен ако... не си решил да претендираш за попечителство. Ще се боря за това, Уейд! Няма да ми отнемеш сина! И едва ли можеш да кажеш нещо, с което да ме разубедиш.

Устните му се изкривиха в нерадостна усмивка.

— Не бих и пробвал. Все едно да се опитам да отнема тигърчето от тигрицата. По-добре си прибери ноктите, Маги! Нямам никакво намерение да претендирам за попечителство.

Тя се чувстваше обърквана и все още нащрек.

— Тогава защо...

— Искам да говоря с теб заради Майк. Могат ли да вляза?

Усмихна се бавно и усмивката му разтопи нейното упорство, независимо от решението ѝ.

След секунда колебание Маги отвори вратата по-широко и се отдръпна, за да му направи път. После енергично се отправи към всекидневната, като спря за миг да вземе разхвърляните си обувки и чантата и да остави писмата върху малката масичка. Не погледна към Уейд, макар да усещаше с всичките си сетива, че я следва. Хвърли бърз поглед към часовника си — времето напредваше.

— Разговорът ще трябва да почака. — Маги не съжаляваше. Необходими ѝ бяха няколко минути насаме, за да събере мислите си, преди да е започнала какъвто и да било разговор с Уейд. — Трябва да се преоблека. Няма да отнеме много време. Ако искаш да пийнеш нещо, докато ме чакаш, има бира, кока-кола и студен чай в хладилника, има и нес кафе в шкафа. Вземи си! — Каза всичко това през рамо, докато вървеше през всекидневната към спалнята.

Отказът на Уейд прозвуча вяло зад гърба ѝ:

— Не, благодаря. Не искам нищо.

— Както желаяш. — Не възнамеряваше да му предлага напитки... още по-малко — да му ги сервира.

Тя се изгуби по коридора, благодарна, че поне всекидневната изглежда подредена, за разлика от спалнята ѝ. Захвърли обувките и чантата на леглото, отиде до гардероба и зарови из закачалките за чифт панталони.

Думите на Уейд все още звучаха в съзнанието ѝ. Искаше да говори с нея за нещо, което бе в интерес на Майк, като при това не ставаше въпрос за попечителство. Какво ли можеше да бъде? Училище? Може би някакво частно училище? Не и интернат — никога не би се съгласила с това. Но ако не ставаше въпрос за образованието му, за какво тогава?

Маги не можеше да се сети за нищо друго.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Шумът в коридора я принуди да се обърне. Пулсът ѝ се ускори, щом видя Уейд изправен до вратата, величествен като хищен звяр. Маги се обърна към гардероба и сграбчи първия чифт панталони, който ѝ попадна в ръцете.

Ядът винаги бе най-добрата ѝ защита срещу безспорното му надмощие:

— Казах ти, че няма да отнеме много време!

— Не забравяй, че бях женен за теб. — Той се отдръпна от вратата и влезе в стаята. — Знам колко време може да ти отнеме едно преобличане. Думата „време“ е доста относително понятие за теб. Когато кажеш, че няма да се бавиш, винаги се чудя с какво или с кого правиш сравнение?

Въпреки че откровението му бе забулено с безразличие, то вбеси Маги.

— Никога не съм твърдяла, че съм бърза и точна колкото теб! Съмнявам се дали изобщо някой може да задоволи изискванията ти!

Тя погледна синия вълнен панталон в ръката си и започна да рови в гардероба за съответна блуза.

— Какво е това?

След неговия въпрос Маги надникна през рамо. Уейд държеше стария халат, който тя бе захвърлила в кошчето. Подигравателна искрица светеше в тъмните дълбини на очите му.

— Знаеш много добре какво е това... и защо е там. — Маги издърпа една бледосива блуза от закачалката. Цветът добре открояваше зелените ѝ очи, които сега искряха от раздражение. Ядосано застана до леглото си с дрехите в ръка. — Обещах на Майк да ти се извиня за вчерашното си избухване, но не мисля, че бих могла да ти простя за това, че се появи изневиделица. Ако знаеш само през колко неприятности преминах, за да изглежда къщата чиста... ходих дори на фризьор, купих си нов костюм, а ти ме завари в момент, когато изглеждах като комедиантка. Не беше честно!

— И в пристъп на гняв запрати „старата вярна дрешка“ в коша.
— Уейд замислено погледна халата. — Виждала е и по-добри дни.

Маги замълча за миг, поразена от факта, че Уейд е познал любимия ѝ халат, че дори се е сетил как тя го наричаше. Умишлено потисна моментното задоволство, което изпита. Е, значи паметта на Уейд действаше безотказно. И какво от това?

— Да, запратих я. — Признанието прозвуча грубо и същевременно равнодушно, с пренебрежение към спомените, свързани с тази дреха. — Имам нов халат в гардероба. Ако го бях сложила, поне нямаше да изглеждам чак толкова ужасно.

— Виждал съм те и по-зле. — Той пусна халата отново в коша.

— Това не е успокоение! — отсече Маги.

— Помниш ли неделята, когато отидохме да гледаме корабите и ти падна от кея във водата? — С дрезгав смях Уейд продължи да си припомня: — Мисля, че беше облечена в нова рокля.

— Не паднах! — Маги изхлузи връхната си дреха и ядно я захвърли на леглото. С отсечени движения започна да разкопчава блузата си. — Токът ми се заклеци в една от гредите и изгубих равновесие. А и не си спомням да си ми помогнал. Стоеше и се хилеше.

— Какво можех да направя? Аз държах Майк. И по-добре, защото можеше да го удавиш. — Все още се подсмиваше (злобно според Маги). — Боже, каква гледка беше! Вода капеше отвсякъде, косата ти приличаше на мокър червен парцал.

— Тогава не го намирах за толкова смешно! Не го намирам и сега.

Тя нетърпеливо откопча копчетата на ръкавите и най-накрая смъкна блузата. Хвърли я върху смачкания куп дрехи.

— Чувството ти за хумор напълно беше изчезнало, докато прецапа водата до брега. Доколкото си спомням, беснееше през целия път към къщи. А когато се прибрахме, стана огромен скандал.

— После ти се изстреля от къщата и не се прибра до полунощ — напомни му Маги.

— Да. — Леката усмивка изчезна от устните му. — Караниците ни винаги са свършвали по два начина: или излизах от къщата, или идвахме точно в тази стая.

— В повечето случаи ти си тръгваше.

Полата ѝ се закопчаваше отзад. Справи се с копчето, но в бързината захвана с ципа част от плата, а после — ивица от копринения си комбинезон.

— По дяволите! — ядосано прошепна тя.

— Не, в повечето случаи завършваха тук, в спалнята — поправи я Уейд. Бе забелязал проблема с ципа. — Ще го оправя. Както е тръгнало, ще го повредиш. — И преди да успее да се съгласи или да възрази, той дръпна ръцете ѝ.

Подчини се в мига, в който усети допира на пръстите му по гърба си. Вълни от обезпокоителни усещания се понесоха из тялото ѝ. Топлият дъх леко се плъзна по голите ѝ рамене, главата му се наведе към нея. Миризмата на мускус от парфюма му се носеше във въздуха, неуловима и главозамайваща. С крайчеца на окото Маги забеляза блестящата му черна коса и усети желание да прокара пръсти през нея. — Физическото привличане бе непреодолимо. Тя навлизаше в опасна зона.

Искаше ѝ се да се бе възпротивила на влизането му в спалнята или поне да бе успяла да смени темата за края на повечето им кавги. Всичко това предизвика интимни спомени, които бе по-добре да се забравят.

След леко дръпване ципът ѝ тръгна свободно. Но паралелно с това пулсът ѝ се ускори. Почувства ужасна слабост в коленете, нещо я сви под лъжичката.

— Готова си, цяла и невредима. — Ръцете му за миг докоснаха бедрата ѝ, докато придържаха полата. Маги не можеше да помръдне, не можеше да диша. — Бях забравил колко си малка!

Този отнесен тих глас ѝ подсказваше, че е насочил цялото си внимание към крехката ѝ фигура и е завладян от мисълта колко лесно би могъл да я вземе в ръцете си.

Маги потърси някой остроумен отговор и изрече първото нещо, което ѝ дойде наум, само и само да прикрие факта, че допирът му я бе развълнувал:

— Малка или не, винаги съм ти била напълно достатъчна — каза тя дрезгаво и веднага ѝ се прииска да си прехапе езика.

— Да. — Ръката му се плъзна към кръста ѝ, той я обърна към себе си, пусна полата и тя се свлече до глезените ѝ. — Дори повече от достатъчна, не мислиш ли?... — Ръцете се спряха на талията ѝ, а

после се плъзнаха нагоре по тялото. Коприненият комбинезон се бе превърнал в нещо като втора кожа, допирът на ръцете му я изгаряше. Тлеещият плам в очите му секна дъха ѝ. — А и ти получаваше обилна доза удоволствие — добави той.

Този поглед събуди всички спящи желания, които лежах в забвение.

Устните му се наклониха към нейните и Маги потрепна. Дали целувката му щеше да бъде същата? Дали щеше отново да възпламени изгарящия огън на страстта? Любопитството и близостта надвиха всяко желание за протест. Беше се понесла по бурното течение на миналото, когато целувките им бяха също толкова обичайни, колкото и кавгите. Устните ѝ се поддадоха на властната му целувка. Предишният огнен пламък се разля по нея, парещ и завладяващ.

Прегръдката му стана по-силна (Маги имаше чувството, че ще счупи ребрата ѝ) — изглежда, и той изпитваше пламенното върховно усещане като нея. Ръцете ѝ се плъзнаха по врата му, пръстите ѝ се заровиха в гъстата коса.

Сладката дива музика в ушите идваше от лудото биене на сърцето ѝ, докато горещината, разливаща се в тялото, размекваше като восък краката и ръцете ѝ. Нейните нежни форми прилепнаха към силното тяло на Уейд, което още повече разпали възбудата във вените ѝ.

Никога не му бе липсвала сръчност при правенето на любов преди, но сега бе по-добър от всякога. По-прекрасен. По-разрушителен.

И тъй като през всичките изминали години на Маги ѝ бе липсвала тази възбуда, сега тя осъзна цената на изгубеното. И тъкмо защото го бе изгубила, сега то ѝ се струваше още по-хубаво.

Целувките му приличаха на силно вино, което завъртя главата ѝ. Тя се понесе в розовия свят на мечтите, където само поривът на ръцете и устата му притежаваше някаква материалност.

В следващия миг целувката свърши — преди гладът ѝ да бъде утолен.

Уейд вдигна глава, продължително се вгледа в полуотворените ѝ очи, които сякаш не искаха да се връщат в реалния свят. Постепенно погледът ѝ фокусира смръщените му очи, които помрачаваха лицето му.

— Старите навици умират трудно, нали? — замислено и с нотка на цинизъм каза той.

Ръцете му все още държаха треперещото ѝ от страст тяло. Вихър от нови въпроси връхлетя замаяното ѝ съзнание. Свежият спомен от целувката му заличи останалите, свързани с горчивината и яда от развода им. Зачуди се дали съзнателно не бе загърбила хубавите спомени от съвместния им живот и дали от необходимост не си бе припомняла лошите само за да не ѝ липсва Уейд.

Беше казал, че иска да говори с нея за нещо, засягащо Майк. Предоставяше ѝ се съвсем нова възможност. След тази разтърсваща целувка може би бе възможно да ѝ предложи отново да се съберат? Вчера Маги би сметнала предложението за ужасяващо и би го отхвърлила веднага. Сега... сега тази мисъл я изпълни с надежда, много слаба надежда. Изведнъж ѝ се прииска да разбере.

— Защо, Уейд? — Усещаше болезнена напрегнатост в гърлото си. — Защо си тук? Защо искаше да ме видиш?

Той се отдръпна от нея и смъкна ръцете ѝ от врата си. Брадичката му леко потрепна и се сви от неочаквано напрежение.

И едва когато физическият контакт между тях бе прекратен, той отговори на въпроса ѝ:

— Дойдох да ти кажа, че пак ще се женя. — Маги пребледня от шока, но Уейд вече вървеше към вратата и не забеляза реакцията ѝ. — Докато ти се обличаш, мисля, че ще се възползвам от питието, което ми предложи. — И изчезна по коридора.

А тя имаше чувството, че ще припадне. Това, което ѝ каза той, никога не ѝ бе хрумвало. И ако трябваше да е откровена, никога не бе разсъждавала върху възможността Уейд да се ожени повторно. А защо беше изключила тази възможност — и тя самата не знаеше. Това негово типично мъжко излъчване винаги бе сразявало жените. Освен това беше красив и преуспяващ. Двете неща, дори взети поотделно, бяха достатъчен повод за много жени да го желаят.

Истеричен смях се надигна в гърлото ѝ и трябваше да затисне устата си с юмрук, за да го сподави. Всичко се оказа толкова жалко и смешно. А тя си помисли за миг, че вероятно иска да се върне при нея! Колко наивно и глупаво! Физическото привличане не бе успяло да спаси брака им преди. Какво я беше накарало да си помисли, че може да ги събере отново?

Слава богу, гордостта я бе накарала да замълчи, а не да настоява да узнае неговата причина, преди да изкаже собственото си желание. Колко ли голямо щеше да е унижението ѝ, ако му бе признала какво чувства?

Изстена и зарови лице в ръцете си. Искаше ѝ се да се втурне, да затръшне вратата и да остави новината навън, докато има сили да се справи с нея, да я погледне открито и да я възприеме. Но това не беше възможно.

Нямаше време да събира попилените си чувства. Той я чакаше.

„Старите навици умират трудно“, бе казал Уейд след целувката. Маги знаеше, че точно по този начин трябва да гледа на случката. Една целувка между двама бивши любовници с общи интереси и подбуди. Целувката можеше да се приеме като естествено развитие на нещата, но без смисъла, който бе имала преди — поне що се отнасяше до Уейд.

Вдървено, като робот, Маги приключи с обличането си. Сложи малко грим и спирала на очите, малко гланц — на устните и руж — върху бледото си лице. Набързо прокара гребена в огненочервените си коси. Събра сетни сили и излезе от спалнята, за да отиде при Уейд.

Нямаше го във всекидневната. Тя продължи през столовата към кухнята.

Уейд стоеше на барплота и когато Маги влезе, се обърна — държеше чаша в ръка.

— Реших, че ми е нужно нещо по-силно от бира. — Повдигна чашата: самотна бучка лед подрънкваше вътре, кехлибарена течност покриваше дъното. На масата зад него Маги видя отворена бутилка уиски. — Все още го държиш на същото място — зад кутията с брашното.

— Да. — Този стържещ звук нейният глас ли беше?

— Искаш ли да ти сипя едно?

— Не. — „Боже мили, не!“, отчаяно си рече Маги. Чувстваше се толкова нещастна, че едно питие нямаше да ѝ е достатъчно. Искаше да се удави в забравата на алкохола и сега цяла бутилка ѝ се струваше недостатъчна да заглуши болката. — Благодаря, но предпочитам кафе.

Тя отиде до мивката, напълни до половината един съд с топла вода и го сложи на печката. После се протегна към шкафа и взе кутията с нес кафе. По принцип не го обичаше, но го държеше за всеки случай, за сутрините, когато закъснява и няма време за кафе в

кафеварката. Сега, докато сипваше кафявите кристали в чашата с три лъжици захар, осъзна, че го използва и за други спешни случаи.

— Никога не си подслаждала кафето си преди — забеляза Уейд.

Паметта му бе твърде добра.

— Това е единственият начин, по който мога да пия нес кафе — излъга Маги.

В действителност бе чувала, че черното подсладено кафе е добро за стресови ситуации, а в момента тя се чувстваше втрещена до мозъка на костите си.

ПЕТА ГЛАВА

Почувства пронизателния му поглед върху тила си, но все още нямаше сили да го погледне открито. Някакво неясно напрежение се улавяше във въздуха, дори тишината натежаваше. В съда с водата се образуваха балончета, Маги го махна от котлона и наля горещата течност в чашата си.

Разбърка кафето, пое си дълбоко въздух и го издиша с думите:

— Значи ще се жениш. В такъв случай идва ред на поздравленията.

Макар че се обърна напред, за да се подпре на барплота, тя отново отбягна втренчения му поглед, като държеше чашата в едната си ръка, а с другата продължаваше да разбърква кафето.

— Преди пет... всъщност шест години се съгласихме да дирим щастието си другаде.

— Това явно се оказа правилното решение, нали? — продължи прекалено оживено Маги. — Искам да кажа, ти си намерил някоя друга, която сигурно те прави щастлив, иначе не би решил да се ожениш за нея.

— Точно така.

Докато поднасяше чашата към устата си, тя усети известна суровост в отговора му.

Това признание ѝ причини остра пробождаща болка в сърдечната област. Болката се усети и в смарагдовозелените ѝ очи, преди да сведе мигли, за да я прикрие.

— Коя е щастливката?

Маги отпи от кафето си и почти попари езика си.

— Казва се Белинда Хейл.

— Белинда — повтори Маги и излъга: — Хубаво име. Тя от Аляска ли е?

— Не, от Сиатъл, но я срещнах, когато бе на гости у едни приятели в Енкъридж.

— Звучи така, сякаш е било главозамайващо ухажване. — Каквото бе тяхното. Не можа да се стърпи да не попита сухо: — Това мъдро решение ли е?

— Не се тревожи. — Той изкриви устни, след като бе погълнал течността от чашата. — Не възнамерявам да повтора същата грешка отново. Познавам Белинда от година.

— Е, ами... радвам се. — Кафето бе изстинало достатъчно, но сега пък Маги не усещаше сладостта му. — Разбирам, че се справяш доста добре. Майк спомена нещо за някакво повишение.

— Да, сега съм изпълнителен директор на фирмата. Изцяло отговарям за операцията в Аляска, за тръбопровода, терминалите, новите сонди — всичко. — Обясняваше, без да се хвали или пък да се опитва да я впечатли с важността си.

Маги винаги бе предчувствала, че това ще стане. Уейд обичаше предизвикателствата и отговорностите. И тъй като притежаваше упоритост, както и амбициозност, това повишение бе естествен резултат от усилията му.

— Годеницата ти трябва да е много горда с теб. Разбира се, да си жена на изпълнителен директор не е лесна работа. Надявам се, че твоята Белинда е подготвена за голямата отговорност. — Побезразлично от това не можеше да прозвучи. В действителност част от Маги се надяваше бъдещата му жена да не се окаже чак толкова подходяща. Това бе ревнивата част от нея.

— Белинда има доста опит в тази сфера. Баща ѝ е председател на Борда на директорите.

Очите ѝ се ококориха при тази новина, а горчивината на сарказма се разля в гърлото ѝ.

— Какво улеснение! А кога дойде това твое назначение — преди или след като надяна диамантения пръстен на ръката ѝ?

Черен гняв пламна в очите му.

— Промоцията стана преди година! А с Белинда се срещнах за първи път на един коктейл, на който празнувах новата си служба. Не се женя заради властта. Единствено на собствените си възможности дължа издигането или пропадането си!

— Извинявай, беше евтин номер — призна си Маги. Отпи от прекалено сладкото си кафе и много скоро почувства ободрителния му ефект. — Желая ти всичкото възможно щастие, Уейд, знаеш това. —

При други обстоятелства би му го пожелала съвсем искрено, но сега думите засядаха в гърлото ѝ.

— Не съм дошъл тук, за да получа благословията ти. — Гласът му бе подигравателен и сух. — Ако съм искал да те уведомя за предстоящата си женитба, можех да свърша тази работа от Аляска.

Маги замръзна, възмутена от нескритата ирония.

— Защо тогава си тук? — И веднага си спомни: — Каза, че искаш да говорим за Майк.

— Да, все още не съм му казал, че смятам да се женя отново.

Краткият ѝ горчив смях прекъсна думите му и тя каза невярващо:

— Надявам се, че не възнамеряваш да ме молиш аз да му го съобщя.

— Не. Казвам най-напред на теб, защото ми е нужна твоята подкрепа. Знам, няма да е лесно за Майк да възприеме факта, че се женя за друга жена. От думите му разбирам, че не би приветствал идеята да си има мащеха — обясни ѝ Уейд с равен и отсечен тон.

— И как аз мога да променя това? — настоя тя.

Не осъзнаваше ли, че на самата нея ѝ е трудно да схване отведнъж, че щеше да се жени за друга?

— Като останеш хладнокръвна. И поне веднъж не реагираш емоционално.

— Така и не прие факта, че съм емоционален човек — обвини го Маги.

— Приел съм го. Само че избрах да не живея в твоя развилнял се свят.

Маги се обърна. Тази забележка бе удар под кръста. Тя отпи голяма глътка кафе.

— Това не беше нужно, Уейд — напрегнато каза тя.

— Да — въздъхна тежко той, — не беше. Виж, Маги, успяхме да създадем честни и цивилизовани отношения помежду си след развода и не искам женитбата ми да промени това. Може би искам твърде много, но ми се ще същото приятелство, което съществува между нас, да създадете и вие двете с Белинда. Заради Майк. Мисля, че това е най-доброто.

— О, да, ние четиримата можем да бъдем просто едно голямо щастливо семейство! — подигра се тя на абсурдното му предложение.

— Не преувеличавай! — отсече Уейд. — Не съм казал нищо
такова.

Маги се завъртя и каза предизвикателно:

— А какво предлагаш?

— Да ми дадеш малко морална и физическа подкрепа за сватбата
— обясни той, значително раздразнен.

— Какво искаш да направя? Да дойда с теб в църквата и да те
предам в нейните обятия?! — заядливо каза тя, като скри зад горчивото
си остроумие болката от разговора.

— Не ставай смешна!

— Добре де, съжалявам. — Но не съжаляваше. — Не знам какво
очакваш да направя. Нямам никакво намерение да се намесвам по
какъвто и да било начин в брака ти. А що се отнася до Майк, ще го
насърча да приветства новата булка в семейството. Не виждам как мога
да направя нещо повече от това. А и се съмнявам, че твоята Белинда
ще е доволна, ако се намесе повече от това в личния ви живот.

Уейд поклати отрицателно глава и допи остатъка от питието си.

— Едно нещо е сигурно... — Той стовари чашата върху
барплота, самообладанието му го напуснаше. — Белинда е дяволски
по-свободомислеща от теб.

— Предполагам, че двамата сте ме обсъждали. — Тази мисъл не
й подежда добре. — С всичките ми недостатъци.

— Разбира се, че съм обсъждал с нея първия си брак и
несъвместимостта на характерите ни, но не съм навлизал в
подробности. Белинда е интелигентна и чувствителна млада дама.

— А аз не притежавам нито едно от тези качества. — Маги каза
това, което си мислеше, че намеква той.

Уейд присви устни.

— Не съм казал това.

— Не, но и нямаше нужда да го казваш.

— Веднъж видиш ли Белинда, знам, че ще я харесаш — ако
поискаш, разбира се... — В гласа му имаше неприкрито раздразнение,
а в очите му — черни искри. — И ако не решиш да се правиш на
ревнива.

— Ревнива?! Никога не бих ревнувала от бъдещата ти жена! —
изскочи гневно отказът от гърлото й. — Не забравяй, че аз се разведох
с теб, защото не те исках вече!

Това бе лъжа, всичко бе лъжа. Маги знаеше, че все още го иска, знаеше го, откакто се бяха развели. Само че досега не бе допускала да си го признае. Подсъзнателно сравняваше всеки мъж в живота си с Уейд — и на всеки един от тях му липсваше по нещо.

А ако точно в този момент неговата скъпа Белинда се намираще в стаята, Маги щеше да се нахвърли върху ѝ като ревнива котка. И физически, и словесно.

Вбеси я фактът, че Уейд така точно отгатна това:

— Не се преструвай, че няма да ревнуваш! Това е нормална реакция на всеки, чиято бивша половинка се жени отново. — Уейд отхвърли думите ѝ с бърз и режещ тон. Точните болезнени удари, които нанесе, бяха студени и безмилостни. — Съвсем естествено е да се чувстваш така при тези обстоятелства.

— Не бъди толкова разумен, по дяволите! — Маги се извърна и тресна вбесено чашката върху барплота така, че тя се преобърна.

Грабна един парцал и започна да бърше разлятото. Когато опита да го захвърли в мивката, ръката на Уейд я хвана, за да обуздае гнева ѝ. Стисна я здраво и все пак сдържано, за да изрази неодобрението си.

— Поне един от нас трябва да бъде — каза той. — Но аз се надявах и двамата да сме разумни.

Маги се отскубна от ръката му, отблъсквайки безучастното му докосване.

— Как смееш да твърдиш, че не съм! — В очите ѝ пламтяха зелени огньове. Тръсна глава и косата ѝ се разля върху раменете като огнена течност. — Много добре съзнавам, че си свободен и можеш да се жениш, когато ти скимне. Дори те поздравих и ти пожелах щастие за теб и бъдещата ти булка. А що се отнася до Майк, дори се съгласих да ти помогна да приеме факта, че ще си има не само майка, но и мащеха. Какво повече очакваш от мен? Нима трябва да спретна сватбен купон в твоя чест?

За секунди забеляза стиснатите му устни, но той се обърна с гръб към нея и отпусна ръце върху бедрата си. Маги по-скоро почувства, отколкото видя усилията, които полагаше, за да сдържи яда си.

Той поклати глава и се изсмя тихо и подигравателно.

— Забравил съм колко лесно можеш да ме вбесиш. Когато не правехме любов, се карахме, нали? Някога имали ли сме спокойни мигове заедно?

Горчивият въпрос потуши гнева ѝ. Упорството, пренебрежението и предизвикателното ѝ държание сякаш напуснаха тялото ѝ и тя почувства тежкия товар на поражението. Сълзи запариха в очите ѝ, солени и изгарящи.

— Разбира се, че сме имали!... В началото. — Но не ѝ се говореше за това. В момента спомените за онова време бяха твърде горчиви, твърде живи. — Кога възнамеряваш да се ожениш? Не ми каза.

— Скоро. Този месец.

Устата ѝ остана отворена. Очакваше отговорът му да бъде „есента“ или „Коледа“, но не и дата, която идва само след няколко дни.

Болката от загубата се разля по тялото ѝ, последвана веднага от благодарност, че той не забеляза реакцията ѝ, след като бе съобщил новината.

— Нямах много време — успя да каже тя. — Всъщност поставяш Майк пред свършен факт. — Но не за Майк мислеше тя, а за себе си. — Трябваше по-рано да му кажеш, да го уведомиш, че в живота ти има и друг, от когото сериозно се интересуваш.

— Как? — Уейд погледна през рамо, устните му се извиха в цинична усмивка. — С писмо? Или по телефона? Не, не можех да му кажа в толкова безлична форма нещо, което ще е толкова важно в живота му. Искях да му кажа очи в очи. И искам да се запознае с Белинда, да свикне с нея преди сватбата. Не можех да направя това от Аляска.

— Не трябваше да чакаш толкова дълго — настоятелно повтори Маги.

— За нещастие не можах да дойда по-рано. Обмислях възможността той да ме посети, но знаех, че ще иска да си около него, щом разбере за годежа ми. Направих всичко възможно и уредих да прекарам малко време с него преди сватбата. Както изглежда, ще трябва да поотложа медения си месец. Добре, че Белинда проявява разбиране по този въпрос.

— Звучи така, сякаш тя е еталон за добродетелност — саркастично измърмори Маги. Невъзможно бе да хареса бъдещата му булка.

Уейд я стрелна с остър поглед, преди да погледне към големия златен часовник на китката си.

— Хайде да сменим темата. Мачът на Майк е започнал преди десет минути. Колата ми е отвън. Искаш ли да се качиш при мен? Няма смисъл да ходим с двете коли.

— Не, благодаря. Предпочитам да карам собствената си. Още повече, че няма да ти се налага да биеш после отново път дотук — категорично отхвърли предложението му тя.

Здравият разум ѝ каза, че би било по-добре да не прекарва толкова много време насаме в компанията на Уейд. Причиняваше ѝ нездравословна носталгия.

ШЕСТА ГЛАВА

Сребристосивият мерцедес бе паркиран на алеята зад малката кола на Маги. Веднага се набиваше в очи контрастът между луксозния модел и нейния евтин и икономичен автомобил. Тя изгледа мерцедеса с отвращение. Колата сякаш подчертаваше пропастта, зейнала помежду им. Бяха двете противоположности и навярно винаги са били.

— Компанията проявява изключителна щедрост към изпълнителните си директори, като ги снабдява с такива коли — сухо отбеляза тя, докато вървеше пред Уейд по пътеката.

— Не е служебна. На Белинда е — поправи я Уейд. — Понеже нямах превоз, тя ми предложи своята кола.

— В такъв случай какво кара самата тя? Ролс-ройса на баща си? — Звучеше ехидно и знаеше това. Не защото завиждаше заради богатството на семейство Хейл. Напротив, завиждаше на Белинда, защото тя скоро щеше да има Уейд — нещо, което всичките пари на света не можеха да купят.

— Може би кара ролс-ройса на майка си. — На устните му за миг се появи подигравателна усмивка, която не накара Маги да се гордее със забележката си.

Тя се опита да смени темата:

— В кой хотел си отседнал? В случай че стане нещо непредвидено и ми се наложи да се свържа с теб — добави Маги, за да не си помисли той, че го пита поради лични съображения.

— Отседнал съм в дома на Хейл, а не в хотел — уточни Уейд с особено задоволство в очите.

— Аха!

Колко глупаво от нейна страна, че се хвана! Къде другаде би отседнал един бъдещ зет, ако не в дома на тъста си? Маги се постара да не мисли за това колко време той е прекарал в компанията на Белинда.

Пътищата им се разделиха, когато и двамата се насочиха към колите си. Нейната се намираще по-близо и тя трябваше да изчака

Уейд да излезе от алеята на улицата. Ревността бе подла емоция — осъзна го, докато караше след сребристия мерцедес до игрището.

Пристигнаха точно когато бе наред отборът на Майк да играе. Уейд изчака Маги и двамата се отправиха към пейките, осеяни тук-там с родители. Майк и момчетата окуражаваха с викове съотборника си с бухалката.

Но Майк бе смълчан, леко разочарование се бе изписало върху лицето му. Погледът му разсеяно се плъзна по пейките.

Като видя майка си, а след нея — и баща си, той веднага се усмихна широко и им махна. Маги отвърна на поздрава и седна на втория ред. Развълнуван, Майк сръга съотборниците си и им посочи родителите си.

С всички тези празни пейки наоколо, на Маги ѝ се прииска Уейд да седне някъде другаде, а не до нея. И все пак съвсем естествено бе да седне до нея. Нали и двамата се намираха на стадиона, за да видят Майк? Той бе техен син. Дори и бъдещата сватба на Уейд не можеше да промени това.

В края на полувремето Майк се втурна към предпазната ограда, близо до мястото, където седяха Маги и Уейд. Останалата част от отбора му се насочваше към игрището.

— Здравсти! — Блестящите му тъмни очи се впериха в тях двамата — хората, които обичаше най-много на света. — Закъсняхте!

— Вината е моя — пое удара Уейд. — Трябваше да обсъдя нещо с майка ти и загубихме представа за времето.

— Няма нищо.

Майк пренебрегна обяснението като нещо излишно — важното бе, че са тук и че са заедно. Като погледна през рамо към игрището, той забързано каза:

— Трябва да вървя. На първа база съм. — И се втурна, за да се присъедини към отбора си и да заеме позиция.

— И ти ще трябва да направиш същото — измърмори Маги. Тя улови повдигането на веждите му и въпросителния поглед и обясни: — Майк се натъжава, когато кажа „баща ти“, и настоява да те наричам по име. Ти току-що каза „майка ти“.

Уейд се поколеба, после каза:

— По-лесно е.

— Да, знам — тихо отвърна тя.

Дълги секунди се взираха един в друг, знаейки много добре защо предпочитат да забравят първите си имена, които звучаха така интимно. По този начин прикриваха спомена за разбитата си любов. Но точно в този миг и двамата си я спомняха.

Маги почувства биенето на сърцето си. То не бе забравило оная песен на див екстаз, не бе забравило и една нота от нея. Ами Уейд?

Той се обърна, за да следи играта, преди Маги да успее да намери отговора в тъмните му очи. И какво от това, ако и той помнеше тази мелодия? Беше си намерил друга жена, чиято любов бе по-сладка, и щеше да се жени за нея.

Най-добре щеше да е, ако Маги забрави тази любовна песен.

Мачът привършваше. Отборът на сина им губеше. Победителите тържествуваха, а съотборниците на Майк бяха изпаднали в униние. Самият той стоеше с увиснала долна устна и отпуснати от загубата рамене. Маги и Уейд излязоха иззад оградата и се насочиха към пейките на отбора.

— Добър мач беше — каза Маги утешително.

— Можехме да спечелим — измърмори Майк, — ако не замахвах прекалено силно всеки път.

Том Дарби се приближи, когато и последната отчаяна дума бе произнесена. За миг се усмихна на Маги, преди да сложи ръка на рамото на Майк. Изглеждаше великолепно, както обикновено, но дори и той попадеше в сянката на Уейд.

— Ще поработиш повечко върху удара си, Майк, и всичко ще се оправи — каза той. — Но пък свърши много добра работа на първа база. Ако не беше ти там, другият отбор щеше да отбележи още по-висок резултат.

Похвалните думи окрилиха духа му и Майк успя да се усмихне.

— Поне не ни напердашиха, нали, тренер?

— Със сигурност — не — съгласи се Том, като се усмихна на момчето. После погледна към Маги. — Майк игра добре. Всички момчета се представиха добре. — Очите му за миг се задържаха върху Уейд, преценящи и бързи като вихър.

Майк улови погледа, както и Маги, но момчето побърза да поднесе информацията:

— Това е татко — заяви той не без гордост.

За части от секундата учуденият поглед на Том се стрелна от лицето на Маги към пръста на лявата ѝ ръка, върху който липсваше венчален пръстен. После прикри изненадата си под маската на професионализма и подаде ръка на Уейд.

— Приятно ми е, господин Рафърти. Аз съм Том Дарби — представи се той.

Отстрани Маги хвърли поглед към бившия си съпруг, докато двамата мъже се здрависваха. Забеляза надменността в изражението на Уейд, тъмните му очи изглеждаха студени и далечни. И все пак зад ледения воал от безразличие те бяха толкова остри и преценяващи, колкото и тези на Том. И тогава Маги се чу да казва:

— Рядкост е за Майк да види баща си на някой от своите мачове. Виждате ли, баща му работи в Аляска и е тук само за една кратка почивка.

Осъзнаваше, че говори за Уейд, сякаш отсъства, но, изглежда, не можеше да се спре. Обяснението ѝ предизвика облак от объркване в лешниковите очи на Том. Маги поясни всичко това с едно грубо „Разведени сме“.

Последва миг на неловко мълчание, в който тя се изруга наум за нетактичното си изказване. Защо трябваше да е толкова невъзпитана?

— Не ѝ обръщайте внимание — вметна сухо Уейд. — Тя винаги казва това, което си мисли. Една от причините да се ожения за нея бе, че е толкова очарователно откровена. След няколко години това се превърна в една от неприятните ѝ черти.

Казаното по такъв начин прозвуча като шега и Том се засмя, но Маги знаеше, че то съдържа голяма доза истина.

Усети болезнената точност на стрелата му, ала принудително се усмихна, сякаш Уейд бе казал нещо остроумно.

— Ако не възразявате — започна Том, — възнамерявам да почерпя момчетата с по един сладолед, преди да си тръгнат. Родителите също са добре дошли.

Майк искаше хем да бъде с баща си, хем — със съотборниците си и се надяваше Уейд да каже „да“, така че двете удоволствия да се комбинират.

— Разбира се — съгласи се Уейд и бавна усмивка се разстла по мургавото му загоряло лице.

Една секунда трябваше на Маги да прецени отговора си.

— Без мен — отказа тя.

Не искаше да прекарва толкова време с Уейд, още по-малко — в компанията на Том Дарби.

Нужно ѝ беше време да остане насаме и да помисли, да свикне с факта, че Уейд ще се жени.

— Имам къщна работа за вършене. — Обърна се към Уейд. — После ще върнеш Майк у дома, нали? — И след като Уейд кимна с глава, тя погледна към Майк. — Весело изкарване!

— Благодаря. — Съжаляваше, но не беше разочарован, че тя няма да дойде. А и защо трябваше да е, след като я виждаше всеки ден, а баща си — толкова рядко?

— До скоро, Маги. — Думите на Том прозвучаха като обещание, особено сега, когато бе сигурен, че е свободна.

— Довиждане, Том.

Едва когато влезе в колата, за да потегли обратно, Маги се зачуди дали Уейд е забелязал с каква лекота тя произнесе името на Том.

Предполагаше, че е забелязал. Нищо не убягваше задълго от погледа на Уейд. Какво ли си бе помислил? Сигурно е бил озадачен защо до този момент Том не знаеше, че е разведена.

Като въздъхна, Маги загърби всички тези въпроси. На Уейд едва ли му пукаше. Тя го интересуваше единствено и само като майка на сина му. Всякакъв друг интерес към личния ѝ живот спираше дотук. Щеше да се жени, а това все още си оставаше трудно за възприемане.

Имаше къщна работа за вършене.

Освен това не беше яла. Студеният сандвич и топеното сирене се оказаха напълно безвкусни, но тя се насили да ги изяде. Изми чиниите и ги подреди — не че бяха много: две, чаши, една купа от кашата сутринта, една чиния от снощи, чашата от кафето ѝ и чашата на Уейд.

С измиването на чиниите премахна всички следи от присъствието на Уейд в кухнята, но не можеше да прогони сянката му от къщата, особено от спалнята. Усети, че се е загледала в прозореца в очакване на сребристия мерцедес, който трябваше да докара Майк. Телефонът иззвъня и тя моментално го вдигна.

— Уейд там ли е? — се чу женски глас от другата страна.

Смразяващо предчувствие премина през нея.

— Не, няма го. Кой се обажда? — Знаеше много добре какъв ще е отговорът.

— Белинда Хейл. Вие... Маги ли сте? — попита учтивият, но фалшиво приятелски глас.

— Да.

Беше скована, нащрек, изобщо не ѝ хареса учтивият музикален глас в слушалката.

— Уейд... споменавал ли ви е за мен?

Отново настъпи мигновена пауза — това придаде тайнственост на нещата.

— За годеща ви? О, да, спомена, госпожице Хейл. Поздравления! — Зъбите ѝ стържеха един в друг, но Маги се принуди да не звучи като проклета бивша съпруга.

Щеше да е мила и учтива дори и ако това я убиваше.

— Благодаря — отвърна Белинда прекалено учтиво, почти дразнещо. — Уейд каза, че ще говори с вас, преди да каже на Майкъл. Не бях сигурна дали е имал възможност. Спомена и за някакъв бейзболен мач, в който Майкъл щял да играе, и не знаех дали е успял да говори с вас насаме.

— Да, говорихме преди мача. — Пръстите на Маги стиснаха здраво слушалката.

Ако това бе гърлото на нейната събеседница, досега щеше да е свършила с нея.

Но в случая Маги едва се сдържаше да не тресне слушалката само за да принуди проклетия глас да млъкне.

Уейд бе споменал, че бъдещата му жена е руса. След като чу гласа, Маги почти си я представи. Руса, по всяка вероятност — със сини очи, облечена винаги с подходящ тоалет, умерено гримирана, неизменно спокойна и подготвена за всяка ситуация.

Уейд никога не би заварил своята Белинда с ролки в косата, облечена в стария си халат и застанала на четири крака на пода.

Бе казал, че Белинда е нейната пълна противоположност, и като слушаше хладния равен глас, Маги се съгласи с него.

— Аха! Свърши ли мачът? — с лекота попита Белинда Хейл, придавайки на гласа си нотка на невинна изненада.

— Да — бе краткият отговор.

— Предполагам, че в такъв случай Уейд е вече на път за дома, нямаше нужда да се обаждам.

Маги се попита дали тази жена усеща колко болезнено е за нея да чува, че домът на Белинда е и дом на Уейд. Тя реши, че думите бяха казани нарочно.

— Всъщност не вярвам да е тръгнал — каза тя с леко самодоволство в гласа.

— Ах!

— Треньорът реши да почерпи момчетата със сладолед и Уейд ги придружава. Обеща след това да върне Майк. Да му предам ли да ви се обади?

— Да, моля ви, ако не ви представлява някаква трудност. — Толкова учтива, толкова мила, толкова престолено сърдечна! — Една моя много добра приятелка се отби тази вечер. Надявам се Уейд да се върне навреме, за да се срещне с нея.

— Сигурна съм, че ще направи всичко възможно.

— Да. Уейд може да бъде такова съкровище понякога... — И после добави с гърлен смях: — Освен ако не е решил да демонстрира забележителния си инат. Но, разбира се, няма смисъл да ви го казвам. Вие сте била омъжена за него.

Маги отново усети пробождане като от остър нож, докато противницата ѝ навярно се усмихваше тържествуващо. „Омъжена“ — но не и задълго.

— Да, бях омъжена за него, но това беше отдавна.

Не изглеждаше чак толкова отдавна. Може би защото не бе изминало много време, откакто я бе държал в ръцете си и я бе целувал и познатата стара магия се бе върнала още по-силна от преди.

— Наистина с нетърпение очаквам да се запозная с вас, Маги. Знам, че сигурно ви звучи странно, но действително е така. Може би защото не виждам никаква причина за враждебност между нас. Очевидно е, че за нищо не се съревноваваме, след като и двамата сте желали развода. Би било добре за Майк, ако ние двете се опитаме да бъдем приятелки.

— Аз също очаквам с нетърпение да ви видя, Белинда. — Имаше нещо сладникаво в начина, по който го каза. За пореден път Маги възпря хапливия си език и не даде гласност на мнението си за евентуално приятелство с булката на Уейд.

Едно подозрение се зароди в нея. Уейд я бе описал като доста свободомислеща. „Дори прекалено свободомислеща“, допълни Маги.

И за миг не си помисли, че ѝ беше предложена приятелска ръка. По-скоро жестът представляваше част от играта на Белинда да впечатли Уейд с всеотдайността си, с липсата на ревност и чувството за притежание. И докато това щеше да заздрави техните отношения с Уейд, Маги щеше да бъде поставена в отбранителна позиция. Ако откажеше предложеното от Белинда приятелство, Уейд щеше да го изтълкува като проява на зловния ѝ, раздражителен характер. Жената беше умна, много умна.

— Уейд обеща да ни запознае скоро — информира я Белинда. — А и нямам търпение да видя Майкъл! Уейд толкова много говори за него, че сякаш вече го познавам. След като се оженим с Уейд, бих искала неговите посещения да продължат както преди.

— Майк винаги е обичал тези гостувания — отвърна Маги.

— Ние двете непременно трябва да си побъбрим насаме някой ден. Бих искала да науча кое е любимото ястие на Майк, кои са нещата, които обича да прави, неговите чувствителни места и всичко останало.

„Жената определено обещава да бъде идеалната съпруга и мащеха“, помисли си Маги. Всичко щеше да е прекрасно, ако интересът ѝ не изглеждаше чак толкова пресилен.

Но, разбира се, за това трудно би могло да се съди от един телефонен разговор.

— Майк си е съвсем нормално момче, дори му се угажда полесно, отколкото на другите.

Маги не бе сигурна дали знае любимото му ястие. Обикновено той го променяше според настроението и сезона. Знаеше болното му място — навика на майка му винаги да закъснява. Но това бе нещо, което Маги нямаше намерение да споделя с бъдещата мащеха на Майк.

— Сигурна съм, че е съкровище. На снимките, които съм виждала, поразително прилича на Уейд.

— Да, взел му е боята — съгласи се Маги. — И все пак характерът си е лично негов.

— Веднага след като Уейд ни запознае, ще се срещнем да си побъбрим. Не би ли могло някак си да ме предупредите за нещата, които дразнят Майк и... Уейд също. Не искам да ви обиждам, но не ми се ще да повтарям грешките, които сте допуснали с Уейд. Може би точно вие сте човекът, който ще ме упъти в правилната посока.

— Определено се съмнявам, че ще направите моите „грешки“ — сухо подсказа отговора Маги.

От малкото информация, която успя да събере, изглеждаше, че Белинда не е от онзи тип хора, които показват чувствата си с думи, както постъпвайте Маги.

— И аз се надявам — засмя се Белинда със същия заучен гърлен смях, плътен като кадифе. — Но вие вероятно знаете повече за тъмната страна на Уейд, отколкото аз. Ще съм ви благодарна за всяка интересна подробност, която споделите с мен.

— Разбира се. — Маги не можеше да търпи повече този телефонен разговор. — Но вие сигурно искате да се върнете при приятелката си. Уейд ще ви звънне веднага щом доведе Майк у дома.

— Благодаря ви, оценявам това. Надявам се много скоро пак да си побъбрим, Маги.

— Да... Аз също, Белинда — излъга тя през зъби, изчака да чуе сигнала за прекъсване и тресна слушалката, обладана от безсилие и ревност.

Фактът, че не бе загубила присъствие на духа, не представляваше никаква утеха. Усещаше растящо чувство на отчаяние.

Изглежда, единственият начин да се справи със ситуацията беше да прояви колкото е възможно повече благосклонност, а това не бе една от силните ѝ черти. Оттук нататък трябваше да приема нещата такива, каквито са.

Една врата се затръшна отвън. Маги предположи, че е Уейд, дошъл да върне Майк. Като си спомни как последния път той просто остави Майк и си тръгна, Маги се изкуши от желанието да излезе и да го посрещне, но да му спести телефонното съобщение. Но, разбира се, щеше да му каже. Не искаше да бъде обвинена в подлост.

Уейд тъкмо излизаше от колата, когато Маги отвори вратата.

— Търсиха те по телефона, Уейд.

Той неволно смръщи чело.

— Оставила ли е съобщение?

Тя се поколеба за части от секундата, защото забеляза как Майк бавно се насочи към къщата.

— Госпожица Хейл помоли да ѝ се обадиш.

— Мога ли да използвам телефона ти?

„За да се обадиш на годеницата си? Не!“, ѝ се искаше да изкрещи, но се овладя и кимна:

— Разбира се, влез.

В този миг Майк се мушна под ръката ѝ и влезе в къщата. Тя автоматично му напомни:

— Свали екипа си и сложи домашните си дрехи.

— Добре — трябваше да означава несвързаният му шепот.

Нервите ѝ се изопнаха, когато бившият ѝ съпруг се приближи; тялото ѝ реагира като камертон на физическата близост. Тя затвори вратата, като се бореше със слабостта в коленете си.

— Можеш да използваш телефона в кухнята, ако искаш да говориш насаме — предложи тя, но Уейд вече се бе насочил към апарата във всекидневната.

— Не е необходимо. — Той вдигна слушалката и припряно набра номера. На Маги ѝ се искаше да се запилее някъде, но безразличието му я застави да слуша, независимо от желанието ѝ.

— Уейд е. Искам да говоря с Белинда — каза той в слушалката.

Докато чакаше, острият му поглед се насочи към Маги.

— Каза ли защо звъни?

— Спомена за някаква приятелка, с която искала да те запознае. — Отговорът ѝ бе умишлено неясен.

Очите му се присвиха за миг, сякаш бе усетил отвращението на Маги. След това съсредоточи цялото си внимание върху гласа, долитащ отсреща.

— Здравей! — отвърна той на поздрава и гласът му стана интимно тих. Маги изпита болка, виждайки промяната, изписана и върху лицето му. — Да, каза ми — отвърна Уейд на зададения му въпрос. — Ще съм тук още — погледна часовника си — ... около 20 минути, после всичко зависи от движението. — С проницателна бързина погледът му се закова обратно върху Маги. — Наистина ли? Радвам се. — Последва скептично и подигравателно повдигане на веждите и на Маги не ѝ трябваше кой знае каква прозорливост, за да се досети, че говорят за нея. — Да, ще бъда там колкото е възможно по-скоро, скъпа.

Ноктите ѝ се впиха в дланите, когато чу гальовните думи за „сбогом“. Вълни на ревност и завист я заляха и почти удавиха

самообладанието ѝ. Тя се обърна с гръб към Уейд, а в стомаха ѝ всичко кипеше.

— Белинда каза, че провела „приятен“ разговор с теб. Определението е нейно — коментира Уейд.

— А ти какво си мислеше? Че ще ѝ затворя телефона? — отсече Маги.

— Нямаше да се учудя, ако го беше направила — сухо реагира той.

Тя се извъртя.

Гневът ѝ бе стоял затворен твърде дълго и сега пламна така, както пламтеше косата ѝ.

— Това е нещо, на което винаги съм можела да разчитам, нали? Твоята непоклатима подкрепа!

— Ти пък никога не си се славил с такт.

— Нито пък ти. Но твоята Белинда е достатъчно дипломатична, за да се справи с това — заяви Маги, като хапливо наблегна на името на годеницата му. — Звучи толкова добре, че изглежда просто невероятна. По-добре се дръж здраво за нея!

— Подобен комплимент, идващ от теб, винаги ме кара да подозирам, че става въпрос за обида.

Забележката бе съвсем несправедлива. Все пак, откакто бе разбрала за предстоящата му сватба, това бе най-искреното нещо, излязло от устата ѝ. Не харесваше Белинда и никога нямаше да я хареса, но не се и съмняваше, че жената щеше да се опита да бъде всичко за Уейд.

— Някога хрумвало ли ти е, че си единственият човек на света, който предизвиква най-лошото в мен? — отвърна Маги в самозащита.

Челюстта му конвулсивно потръпна.

— Предизвиквам най-лошото у теб?! — Зловещ черен гняв се видя в очите му, щом той пристъпи по-близо. Макар и стресната, Маги не се предаде. — Тогава ще ми обясниш ли защо все още си сама? Не виждам някой да е направил пътека до вратата ти. От всичко, което Майк каза, ми се изясни, че рядко се срещаш с мъже. Да ти кажа ли защо? Защото още щом те погледнат, разбират каква проклетия си! Аз бях твърде сляп.

— Излизам толкова често, колкото си искам, когато си искам и с когото си искам! След като се освободих от твоята тирания, се научих

да ценя свободата си!

— Без обвързване, нали? — Той се извиси пред нея, мъжествен и властен.

— Точно така!

— Мъже като тренъора на Майк сигурно харесват това. Правиш нещата по-лесни за тях.

Маги трепереше от гняв.

— По-добре от всички други знаеш, че изобщо не съм лесна! — изсъска тя.

— Не, не си лесна — съгласи се Уейд, ръката му се стрелна, сграбчи китката ѝ я изви зад гърба ѝ. Внезапният физически контакт промени нажежената атмосфера към нещо колкото първично, толкова и изначално. Маги бе попаднала в плен на това изгарящо желание и не можеше да избяга от кадифената му примка. Черните огньове в очите му изгаряха лицето ѝ, те улавяха бездиханния поглед на очакването върху изражението ѝ. — Може да съм изкарвал най-лошото в теб — дрезгаво прошепна той, — но също така съм изкарвал и най-хубавото.

— Да. — Признанието сломи някакъв вътрешен съпротивителен механизъм и главата на Маги покорно се отпусна на мускулестите му гърди. — Никога не съм искала да се карам с теб, Уейд. Как така двамата с теб винаги успяваме да се развикаме един на друг?

Ръката му отпусна китката ѝ, но се задържа на гърба, докосването не бе нито твърде ласкаво, нито напълно безразлично. Всичко, което Маги искаше, бе Уейд да я подържи в прегръдките си още малко.

Но в следващия миг той отдръпна ръце и се отдалечи.

— И представа си нямам как почват кавгите ни.

Безразличието на тона му казваше, че в момента това едва ли е от значение. Очите му, отново насочени към нея, прикриваха чувствата му — огньовете тлееха, дори бяха стихнали напълно.

— Белинда ме чака... Трябва да вървя.

Маги усети внезапно изтръпване.

— Разбира се.

Уейд се отправи към вратата, но се спря.

— Закъснях с Майк, защото спряхме да поговорим. Казах му за Белинда.

— Какво каза той?

— Нищо. Нито дума. Нито каза, че съжалява, нито, че е щастлив. Не попита кога ще се женя. Нищо! — Уейд си пое дълбоко въздух. — Абсолютно нищо!

— Бил е шокиран.

Тя също бе онемяла, когато Уейд ѝ го съобщи. Но бе имала време да се възстанови.

— Не мислех, че ще го шокирам толкова силно — прошепна той.

— Ще поговоря с него — каза Маги.

— Кажете на Майк, че ще му се обадя утре следобед. Ако е хубаво времето, ще отидем на разходка с яхта. Уредил съм... ох, по дяволите, какво значение има? — С дълги нетърпеливи крачки той се насочи към вратата. Без да се обръща назад, повтори: — Ще му се обадя утре.

Вратата се тръшна, преди Маги да намери сили да отвърне на думите му. Взря се в празното пространство, сякаш все още можеше да различи следи от присъствието на Уейд.

Когато мощният двигател на мерцедеса изръмжа отвън, тя бавно тръгна към спалнята си.

СЕДМА ГЛАВА

Вратата към стаята на Майк бе затворена. Маги се поколеба, преди да почука.

Тишина. Почука отново, този път — още по-силно. След няколко секунди получи неохотен отговор:

— Да?

— Аз съм. Може ли да вляза? — Чакаше, спотаила дъх, изплашена почти толкова, колкото и Майк.

— Да.

Маги натисна дръжката, бутна вратата и влезе.

Синът ѝ лежеше на леглото с ръце под главата, вторачен в снежнобелия таван. Все още беше в бейзболния си екип, с шапка на главата и с мръсни обувки на краката. Не я погледна.

— Помислих си, че ще се преоблечеш — напомни му тя.

— Забравих. — Майк продължи да лежи неподвижно.

Не ѝ се искаше да подхваща темата, не още. Приблужи се до леглото.

— Екипът може да почака, но тези обувки трябва да изчезнат. — Тя започна да ги развързва.

— Вече знаеш, нали?

Погледът му спря да изучава тавана и обвинително се насочи към нея.

— Ако имаш предвид това, че баща ти се кани да се жени — да. — С усилие се постара гласът ѝ да звучи спокойно. — Каза ми преди мача. Ето защо закъсняхме.

— Защо? Защо трябва да се жени? Не могат ли нещата да останат такива, каквито са? — възропта Майк.

— Ти не искаш нещата да останат такива, каквито са.

— Напротив, искам!

— Ако всичко остава, каквото си е, ти например никога не би подобрил удара си — възрази тя. — И никога няма да пораснеш.

Всичко се променя — хората, местата, нещата. Такава е логиката на живота и трябва да я приемем.

— Той не трябва да се жени! Ти не си се омъжила.

— Това не означава, че няма да го направя някой ден. Тя издърпа обувките и ги постави на пода до леглото. — Баща ти е срещнал жена, която е обикнал и на която много държи, така че е съвсем естествено да иска да се ожени.

— Не ми пука!

— Искаш баща ти да е щастлив, нали?

— Това, че се жени, не означава, че ще е щастлив. Беше женен за теб, а никой от вас не се чувстваше щастлив — напомни ѝ Майк. Ударът бе за нейна сметка.

— Не е справедливо да мислиш, че след като аз и баща ти не сме били щастливи заедно, няма да е щастлив с новата си жена. А и промяната не е чак толкова голяма. — Маги смени темата. — Единствената разлика е, че сега през цялото време ще има жена до баща ти. Ти дори може да я харесаш, след като я видиш.

— Ти виждала ли си я? — скептично настоя Майк.

— Не.

— Мислиш ли, че може да ти хареса?

— Откъде да знам? Нямам никаква представа. — Маги избягна прекия отговор, защото смяташе, че вече е предубедена към Белинда.

— Татко казва, че е млада и симпатична. Могат да си имат и деца — размишляваше той. Отново се втренчи в тавана, очите му станаха разтревожени и мрачни. — Ще живеят с него през цялото време.

Маги започна да разбира част от съмненията на Майк.

— Баща ти ще продължи да те обича без значение колко деца ще има. — Мисълта за бъдещите му деца не радваше и нейното сърце. — Освен това, когато отиваш да го виждаш, ще можеш да си играеш с малкото си братче или сестриче, а може би и двете. Когато пораснат, ще ги научиш да играят бейзбол и други такива неща.

— Ох, мамо, това е отвратително!

— Откъде знаеш? Може пък да е забавно — възрази тя.

— Просто не ми се иска да се жени.

— Да, но ще се ожени, така че е по-добре да го приемеш още сега. — „Ти — също“, каза на себе си Маги.

— Обаче не се чувствам длъжен и да го одобрявам.

Някакво упорство бе изписано върху брадичката му.

Той извади ръце изпод главата си и седна, като подви крака.

— Не, не си длъжен — съгласи се Маги, — но трябва да проявиш разбиране. Дори не си видял жената, за която баща ти иска да се жени!

— Спри да го наричаш така!

Майк започна да разкопчава бейзболната си риза и наведе глава, погълнат от задачата.

— Добре — прие забележката Маги. — Не си срещнал жената, за която Уейд иска да се жени. Може да я харесаш. Може дори да ти е интересна.

Ако впечатленията на Маги от телефонния разговор бяха точни, със своята уравновесеност и изтънченост Белинда едва ли се вместише в представите на едно десетгодишно момче за интересен човек. Но Майк бе натрупал достатъчно негативни емоции, за да прибавя и други към тях.

— Защо да не се ожени отново за теб? — Това по-скоро бе протест, отколкото въпрос.

Той измъкна ризата от панталоните си.

— Защото обича друга. Освен това е възможно и аз да не искам да се омъжа за него, нали така?

Това бе твърде болезнена тема, по която тя не се осмеляваше да мисли.

— Вие пак се караете, нали? — прозвуча почти като обвинение. — Чух ви да си приказвате и ти беше ядосана.

Маги не знаеше как да се справи с това и реши да го избегне:

— Което ми напомня, че ба... Уейд каза, че ще ти се обади утре следобед. Спомена нещо за разходка с яхта.

— Яхта! Ауу! Велико! — въодушевено заяви Майк, напълно забравил предишната тема.

Маги разбираше ентузиазма му. Повечето от приятелите му се разхождаха с яхта почти всеки уикенд. Да имаш яхта бе символ на добро семейно положение. Майк може би не го съзнаваше, но се чувстваше малко потиснат, когато приятелите му разказваха какво са правили през уикенда. Сега и той щеше да има собствена история, която да разказва.

— Това е чак утре. — Маги игриво дръпна козирката на шапката върху челото му. — Така че сега сваляй екипа — и право към ваната!

— Я стига! — избоботи момчето в знак на протест, но на лицето му имаше усмивка, когато отблъскваше ръката ѝ.

На следващата сутрин Маги стоеше в пералното помещение и сгъваше чистите дрехи. Пералнята работеше и нейният тътнещ рев заедно с музиката от радиото и бръмченето на сушилнята заглушаваха всички други шумове.

Едва когато пералнята спря, Маги чу, че телефонът в кухнята звъни. Тя се втурна да го вдигне.

— Семейство Рафърти — забързано изрече тя, очаквайки, че който и да е бил, сигурно вече е затворил.

— Маги? Уейд е!

И без това забързаният ѝ пулс удвои темпото си. Тя положи усилие да го успокои.

— Майк е навън. Сега ще го повикам.

Преди да успее да остави слушалката, Уейд настоя:

— Изчакай минута.

— Да?

Ръката ѝ смутено докосна огнения копринен кичур коса над челото, вързан със зелена панделка. Това бе лудост. — Уейд не можеше да я види.

— Говори ли с Майк вчера?

— Да. — Тя подреди разпилените си мисли. — Разбира се, беше разстроен. Това е такава изненада за него. Никое дете не обича промените, които не зависят от него. Чувства се несигурен.

— Животът на Майк не се променя драстично заради женитбата ми.

— Но Майк си мисли, че би могъл да се промени — отбеляза тя. — Основната му тревога е свързана с факта, че евентуално ще имаш и други деца и ще го забравиш.

— Маги, знаеш... — нетърпеливо започна Уейд.

— Не казвам, че ще стане — прекъсна го тя. — Казвам само, че това го тревожи. Той не е импулсивно момче. Ще му отнеме време да свикне с мисълта за мащеха. Ти я познаваш повече от година, Майк дори не я е видял. Една или две срещи също няма да са достатъчни.

— Не, няма, ще отнеме време — съгласи се Уейд с мрачен и примирен тон. — Как беше той след разговора ви?

— Нетърпелив да дочака днешния ден и разходката с яхта. — Тогава Маги се сети за часа. — Не се е наложило да променяш плановете си, нали? Каза, че ще се обадиш следобед.

— Не съм ги променил. Поне не съм отменил разходката — поясни той. — Помислих си, че на Майк може да му хареса, ако тръгнем по-рано и обядваме на яхтата.

— Много ще се зарадва.

— Ти имаш ли нещо против?

— Не, нямам — настоя Маги и се зачуди откъде се взе тая глупава буца в гърлото ѝ. — Искаш ли да говориш с него? Сега ще му кажа, че си на телефона.

— Няма нужда — за втори път я спря Уейд. — Просто му кажи, че тръгвам веднага и трябва да е готов, когато пристигна.

— Добре.

— Маги, благодаря! — простишко каза той.

Тя се поколеба.

— Може би ще се наложи да направиш същото и за мен някой ден, като реша да се омъжвам. — В този миг подобна мисъл ѝ изглеждаше безкрайно далечна и направо смешна. Но вместо това усети парещи сълзи в очите си.

— Разчитай на мен — обеща Уейд.

Няколко минути след като затвори телефона, Маги събра достатъчно кураж да мине през задната врата, за да извика Майк.

Бе преценила правилно реакцията му. Майк се въодушеви от промяната в плана.

Когато той се втурна в стаята си, за да смени ризата и да обуе чисти обувки, Маги пооправи грима си и махна зелената панделка от главата си. А после се върна обратно в пералното помещение при дрехите.

Докато отделяше чорапите, главата на Майк се подаде от вратата.

— Отивам отвън да чакам татко.

— Весело изкарване! — Маги се усмихна, за да прикрие ревността, изпълнила сърцето ѝ.

— Бас държа, че ще е весело.

— Ще се видим довечера. — Но Майк бе вече навън и последните и думи безнадеждно се удариха в стените на пералното помещение.

Опитвайки се да не мисли за това какво ще прави сама цял ден, тя методично нагъваше чорапите и заедно с купчината дрехи ги сложи в панера. След като го напълни догоре, го надигна с усилие. Бе доста тежък и Маги побърза да пренесе товара си в другата стая.

Когато излезе иззад ъгъла, се блъсна в нечия висока масивна фигура. Ударът изтръгна коша от напрегнатите ѝ ръце, обърна го с дъното нагоре и чистите сгънати дрехи се разпиляха на пода. Силата на удара я разтресе, но две големи ръце веднага я подхванаха. Ръцете на Уейд — тя веднага разпозна докосването.

При сблъсъка бе извикала изплашено. Сърцето ѝ подскочи в гърлото и като се вторачи в Уейд, не можа да пророни и звук.

Беше облечен в бяла плетена риза, разкопчана горе, която контрастираше на морскосините панталони и спортното му яке. Тъмносиният цвят засилваше лъскавата чернота на привлекателната му несресана коса, изглеждаща така, сякаш морският бриз току-що я бе развял. Загриженост се четеше на дръзкото му мъжествено лице, тъмните му очи гледаха проницателно.

Погледът ѝ се насочи към разпилените по пода дрехи, които само допреди няколко секунди бяха сгънати и подредени. Сега те отново трябваше да се сгънат, разпределят и подредят в коша. Гневното раздражение заради изгубеното ѝ време взе превес над останалите ѝ объркани чувства и в пристъп на ярост тя сложи ръце на кръста.

Преди да успее да проговори, Уейд каза:

— Съжалявам, не знаех, че точно в този момент ще изскочиш иззад ъгъла!

„Изскочила иззад ъгъла!“ Тези думи показваха, че вината е нейна. Искрицата гняв сега пламна като буен огън.

Тя се извърна към него, зелените ѝ очи хвърляха светкавици. Тъкмо да отвори уста, той постави пръст върху устните ѝ. Имаше дяволити пламъчета в тъмните му очи.

— Казах, че съжалявам — напомни ѝ Уейд. Палецът му леко погали извивката на устната ѝ, преди да отдръпне ръка и да погледне, към сина си. — Хайде, Майк. Дай да помогнем на майка ти да събере дрехите.

Тази мимолетна ласка потуши гнева ѝ. Маги стоеше обезоръжена напълно, докато Майк и Уейд се наведоха да събират разпилените дрехи. Изминаха няколко секунди, докато се опомни и им помогне.

— Тъкмо идвахме да ти кажем, че тръгваме — обясни Майк.

— Ще се прибереш, преди да се е стъмнило, нали? — Маги не бе попитала Уейд колко дълго възнамеряват да се разхождат.

— Ще се върнем на пристанището преди здрач — успокои той тревогите ѝ. — И все пак не чакай Майк за вечеря. По всяка вероятност ще хапнем нещо и тогава ще го върна обратно.

— А-а!

Това означаваше, че и за обяд, и за вечеря щеше да е сама.

— Татко, сами ли ще бъдем на яхтата, само ти и аз?

Майк хвана купчина чорапи и ги натъпка в коша. Маги ги измъкна и се опита да ги нагъне по чифтове.

— Да, само ние двамата.

— Защо тогава и мама да не дойде с нас?

ОСМА ГЛАВА

— Майк!

Бе толкова стресната от неочакваната молба на сина си да я включат в плановете си, че името му бе единственият израз на протест, който ѝ хрумна. Руменина избяга по страните ѝ от страх да не би Уейд да си помисли, че е намекнала пред Майк за поканата. Тя хвърли бегъл поглед към Уейд и видя, че се мръщи учудено.

Момчето отново настоя, не обръщайки внимание на възмуцението ѝ.

— Тя е в отпуск и няма какво да прави, особено след като аз съм с теб — продължи той, без да дава шанс на Уейд да проговори. — А и знам, че мама обича лодки, защото съм виждал снимки на тази, която сте имали навремето.

— Майк — прекъсна го остро Маги, — баща ти иска да прекарате деня сами. Двамата с теб ще си бъдем заедно по-късно.

— Да, но... — той търсеше думите — никога не сме правили нещо заедно, като едно семейство. Или поне съм бил твърде малък, за да си спомням. И...

— Ние не сме семейство — възнеговува Маги.

— Напротив, семейство сме — поправи я Уейд с тих, но твърд глас. — Ти си майката, аз съм бащата, а Майк е синът. Един развод не променя нещата.

— Не, но... — Тя се паникьоса.

— Може ли да дойде, татко? — развълнувано я прекъсна Майк, а в очите му гореше плаха надежда.

— Разбира се, че може — съгласи се Уейд и погледна към Маги.

— Ще дойдеш ли на лодката с нас?

Беше напълно объркана. Той едва ли го мислеше наистина, но нито в гласа, нито в изражението му имаше някакво нежелание.

— Ох, ами аз... — започна тя.

— Моля те, мамо! — вметна Майк, за да предотврати отказа ѝ.

— Моля те, Маги!

Уейд снижи гласа си като Майк. Изражението му бе сериозно, нямаше и следа от насмешка.

Можеше да устои на молбата на Майк, но да отхвърли тази на Уейд бе невъзможно. Главата ѝ кимна утвърдително, преди да успее да намери думите.

— Много добре, ще дойда с вас. — Но беше притеснена. Погледът ѝ се плъзна по светлосините дънки и семплата плетена блуза, която носеше. — Трябва да...

Уейд видя накъде поемат мислите ѝ и я прекъсна:

— Нищо им няма на дрехите. Чифт обувки и яке са единствената добавка, от която се нуждаеш. А пък и двамата с Майк не искаме да пилеем времето си, докато ти се обличаш безкрайно.

Този път в очите му се прокрадна насмешка.

— Е, не ми отнема чак толкова време — отрече Маги, като вирна гордо брадичка.

— Отнема ти цяла вечност — преувеличи Майк.

— Не е вярно! — Възмущение блесна в очите ѝ.

— Поканата бе отправена с уговорката да дойдеш „така, както си“ — каза Уейд. — Майк, иди и донеси обувките и якето ѝ.

— Дадено, тате. — И веднага превърна съгласието си в действие.

Здравият ѝ разум се съгласи, че няма нищо лошо в облеклото ѝ. Дънките и блузата бяха хубави и чисти. И все пак суетата в нея настоя, че в гардероба ѝ има също толкова удобни дрехи, но много по-модни. Но в компанията на Уейд и Марк правото на избор ѝ бе отнето.

Уейд сложи и последната дреха в панера и го остави настрана. Маги го наблюдаваше — с такава лекота вдигна тежкия кош.

Мисълта за дрехите бе изтласкана от съзнанието ѝ, празнината бе запълнена със спомена за силното му мускулесто тяло и лъхщата от него мъжественост. Осъзнаваше колко опасно щеше да е, ако прекара следобеда или дори час с него.

— Не мисля, че идеята е добра — измърмори тя.

— Какво? — Уейд наклони въпросително глава, леко повдигна вежди и слаба усмивка заигра върху устните му. — Идеята да минеш веднъж без преобличане ли не е добра? — пошегува се той.

— Не, идването ми с вас. — И в самозащита Маги побърза да замаскира истината в отговора си: — Идеята е Майк да се настрои за предстоящата ти женитба. Моето присъствие ще го отвлича от темата.

— Не съм съгласен. — Погледна я строго. — Откакто Майк е пораснал, той е или само с теб, или само с мен, но никога в компанията на двамата. Лишен от възможността да е единствен обект на внимание. Днес ще разбере какво е когато трима души са заедно. За целите на експеримента ти ще заемеш мястото на Белинда.

— Това е много умно — промърмори тя.

Причината да настоява за нейното идване стана очевидна. Той не се стремеше към компанията ѝ, нито пък към последната им разходка като семейство.

Не, Уейд предпазваше обичната си Белинда от евентуална бурна реакция на сина си. Някаква вътрешна радост, която Маги едва се бе осмелила да почувства, увехна при това откритие.

— Кое е умно? — попита Майк, който се бе върнал с обувките и жълтото ѝ яке.

За части от секундата Маги не знаеше какво да отговори.

— Много умно, че баща ти ме кани, така че да не му се налага да готви.

— Да, много хитро, тате! — с усмивка се съгласи Майк.

— И аз така си помислих.

Като събу кожените чехли, Маги сложи обувките си и ги завърза. Тънкото кожено яке се провеси през рамото ѝ. После Майк ги поведе навън.

Ако на Маги ѝ трябваше още нещо, което да ѝ напомня, че замества Белинда, това бе сребристият мерцедес. Зачуди се дали и яхтата също не принадлежи на бъдещата му съпруга.

Като никога, тя не намери достатъчно сили да попита. Макар че имаше достатъчно място на предната седалка и за тримата, предпочете да стои отзад сама. Това спестяваше необходимостта от безсмислени разговори.

— Какво мислиш за колата, Майк? Нищо не каза за нея вчера.

Уейд зави по оживената улица, луксозната кола се вля в движението.

— Хубава е. — Майк очевидно не бе впечатлен от лукса наоколо. — Но повече харесвах онази кола с четирите грамадни гуми, която караше в Аляска. С нея може да се ходи навсякъде.

Уейд се засмя и си призна:

— Има моменти, в които не можеш да мръднеш без онзи автомобил.

Лично Маги смяташе, че на Уейд му подхожда много повече типа кола, която Майк описа. Не че изглеждаше зле зад волана на този разкошен автомобил. Но луксозната и елегантна кола сякаш предпазваше собственика от истините в живота, а пък Уейд бе човек, който открито посрещаше реалността, приемаше ударите на съдбата и караше напред, в посока, избрана от него.

Но такова възхищение от характера му не бе разумно нещо.

Маги насочи вниманието си към града, който се разстиляше пред тях. Както Вечния град, Рим, така и Сиатъл беше построен на седем хълма. Малко след началото на века Дени Хил бил изравнен, за да може градът да се разширява. Водата преобладаваше в града не само защото Сиатъл бе пристанищен град, но и заради двете езера на територията му, както и заради корабния канал; самият град граничеше с езерото Уошингтън на изток и с Пагет Саунд — на запад.

Предвид всичко това не беше чудно, че тук имаше повече плавателни съдове на глава от населението от където и да било другаде в страната.

И според Маги сякаш всички бяха наблъскани в пристанището, където Уейд спря. Той безпогрешно ги поведе покрай лодките с най-различни форми, размери и видове. Най-накрая спря пред една лъскава мощна яхта, по-голяма и по-съвременна от тази, която имаха, когато бяха женени.

Като се качи на борда, Маги имаше чувството, че се връща назад във времето. Кожата ѝ настръхна от безразличния допир на ръката му, когато ѝ помогна да се качи на палубата.

— Къде отиваме? Където и да е? — На Майк му се искаше да знае посоката и в същото време не го бе грижа.

— Ще решим, когато стигнем в открито море. Какво ще кажеш? — Уейд отпусна възетата. — А може и да не си поставяме конкретна цел.

— Мисля, че е твърде далече да пътешествуваме до океана.

— Не е чак толкова далече, но има достатъчно неща за гледане и без да стигаме дотам.

Моторите забръмчаха оживено и Уейд започна да маневрира с яхтата, за да я изкара от претовареното пристанище. Майк стоеше

точно до него и наблюдаваше всяко негово движение. Нещо се сви в гърлото ѝ, като видя колко поразителна е приликата между бащата и сина. Майк бе копие на младия Уейд.

Бризът бе студен. Маги започна да облича якето си, но после каза:

— Ще слеза долу и ще се захвана с обяда.

— Отлична идея! — съгласи се Уейд и прокара пръсти през разрошената си от вятъра коса. — Много добре сме се запасили с храна, така че направи каквото искаш. — Когато Маги се насочи към отворения люк, той извика след нея: — Маги, в хладилника има скариди за стръв. Не бих искал да ни ги поднесеш за обяд.

Тя чу закачливия му смях и отвърна:

— Сигурен ли си, че не искаш коктейл от скариди? — С това му напомни за времето от първата година на съвместния им живот, когато тя, без да знае, бе използвала стръвта точно за тази цел.

Гърленият му смях последва нейния.

Майк не разбра тази твърде интимна шега, той бе по-заинтригуван от стръвта:

— Ще ловим ли риба?

— Помислих си, че можем да опитаме. Разправят, че риболовът е приятно занимание.

— Хей, мамо, защо не почакаш с обяда, докато не хванем нещо?

— Не, благодаря. Мога да умра от глад дотогава — извика тя.

— Изглежда, не ни смята за надеждни рибари, нали? — чу да казва Уейд.

— Това е защото никога не е ловила риба с нас — отвърна Майк.

— Не си ли ѝ казал за рибата, която сме хващали заедно?

— О, разбира се!

Маги излезе от кухнята и застана в подножието на стълбите.

— Майк ми е разказвал всички онези рибарски истории с теб в Аляска. Донасяли сте по пет-шест риби и всяка тежала по седем-осем килограма — подразни ги тя.

— Истина е, мамо, честна дума! — настоя Майк.

— Следващия път ще трябва да си вземем фотоапарат, нали? — каза Уейд.

— И тогава ще трябва да ми повярва, а?

— Точно така.

Маги се върна да приготвя обяда, като слушаше шегите между баща и син. Това я караше да чувства топлота и сигурност, сякаш наистина бяха едно семейство. Искаше ѝ се винаги да е така... или поне да е било. Но не беше и никога не би могло да бъде.

Обядът бе скромен: топла супа и студени сандвичи с месо, поднесени на палубата. Уейд бе пуснал котва в един скрит залив до остров Уидбей.

Красива и дива, крайбрежната ивица подканящо се простираше пред тях.

— Братче, тая супа наистина ти стопля стомаха! — заяви Майк.

— Вкусно, нали? — Маги отпи от горещата течност в купата си.

Бризът си остана хладен, тънък слой облаци закри топлите слънчеви лъчи. Тя се вгледа в матовосивото небе и се обърна към Уейд, който инстинктивно прочете мислите ѝ:

— Проверих за времето преди няколко минути. Задава се въздушен фронт. Ще се заоблачи, температурите ще се понижат малко, но се очаква малко дъжд — докладва той.

— Това е съвсем нормално за този район, нали? — усмихна се тя.

Олимпийските планини на запад предпазваха островите на Пагет Саунд, както и Сиатъл, от въздушните течения, идващи от Тихия океан.

Планините поемаха по-голямата част от дъжда, който облациите донасяха, така че валежите във вътрешността бяха нормални. Малко силни бури изобщо достигаха до това защитено място.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Щом привършиха обяда, назначиха Майк за юнга и му възложиха да измие чиниите. Той се подчини неохотно, след като направи безрезултатни опити да изкопчи помощ и от двамата.

Яхтата остана закотвена в залива, докато Маги и Уейд си почиваха върху седалките в задната част на палубата.

Жълтото й яке бе закопчано до гърлото, ръцете й — пъхнати в джобовете. Екипирана по този начин, тя се облегна назад и се наслаждаваше на свежия въздух, напоен с аромата на морето.

Всичко бе притихнало, с изключение на вълните, които се разбиваха в корпуса, и шепота на бриза, който говореше на неспокойните островни гори. И, разбира се, долу се чуваше потропване на чинии в кухнята.

— Много добре си възпитала Майк — тихо отбеляза Уейд.

— Не съм го направила сама. И ти също имаш принос. — Маги срещна погледа му, изпълнен с нежност.

— Заслугата принадлежи изцяло на теб. С теб е повече, отколкото с мен. Но ти благодаря, че ме караш да се чувствам така, сякаш и аз имам пръст в това. — Поглеждайки встрани от нея, той си пое дълбоко въздух и го издиша бавно като въздишка. — Днес ми каза, че би искала и аз да разговарям с Майк, ако се омъжиш. Смяташ ли да се омъжваш отново?

— Някой ден, когато открия подходящия мъж. — Възможността изглеждаше отчайваща. — И аз като теб не искам да правя други грешки. Следващия път искам да бъда много, много сигурна.

— Значи нямаш никого предвид? — Погледът му се върна към нея, тъмен и проникателен.

— Абсолютно никого. Има няколко възможности на хоризонта, но... — Маги вдигна рамене — не искам да се втурвам необмислено в каквото и да било.

— Онзи ден ми каза нещо, което ме притесни. — Изречението му бе замислено и някак отнесено.

— И какво беше то?

— Каза, че след като си се освободила от тиранията ми, си се научила да цениш свободата си. Какво искаше да кажеш? — Преди тя да успее да отговори, Уейд продължи: — Разбира се, ти го каза в момент на ярост, но дори и в яда си рядко казваш неща, които не смяташ за верни. Докато бяхме женени, винаги си била свободна да правиш каквото си искаш, в границите на разумното, разбира се.

— На теория — да — опита се да обясни тя, след като видя смръщеното му лице. — Ти командваше по двадесет и четири часа в денонощието. Когато се върнеше от работа у дома, продължаваше да раздаваш заповеди. Изглеждаше така, сякаш никога няма да ме помолиш за нещо, винаги заповядваше. Вместо да заповядваш на хората, с които работиш, ти раздаваше заповеди у дома — а аз бях твърде независима, за да търпя това. — Горчива усмивка се появи върху лицето ѝ.

— Не съм искал да звуча толкова заповеднически.

— Сигурно, но точно така излизаше.

— Аз... съжалявам. — Имаше някаква тъга върху устните му.

— Няма защо. Това е минало и забравено. — Но Маги предполагаше, че той пази спомена заради бъдещето, не му се искаше да повтаря грешките си в бъдещия брак с Белинда.

От това я болеше.

— Готов съм! — Майк изскочи от стълбите. — Сега ще ловим ли риба?

Тихото откровение приключи. Уейд се изправи от удобната си позиция с явно нежелание.

— Извади стръвта от хладилника, докато намеря въдиците и макарите — нареди той.

— Тук ли ще хвърляме?

— Защо не? Ако рибата не кълве тук, ще се преместим някъде другаде — заключи Уейд.

Колкото до Маги, тя намираще присъствието на Майк, непрекъснатия му поток от думи и нестихващия му ентузиазъм за предпочитане пред отпускащата тишина, създавала се между нея и Уейд. Майк я предпазваше от интимните ѝ мисли и от безнадеждните ѝ мечти.

Риболовът не обещавахе да бъде успешен в този залив и Уейд премести яхтата на друго място. Ранният следобед не беше идеалното време за риболов, но на следващото място, на което спряха, Майк все пак хвана една доста едра риба. Хвърляха обратно във водата дребничките риби. След като се преместиха отново, Уейд успя да улови нещо по-едро.

Започна да се спуска лека мъгла. Независимо от слабия им успех, времето не пречеше на заниманията им. Понамокри ги малко, но не удави ентузиазма им. Водата в третия залив бе доста по-дълбока.

Някаква риба се завъртя около въдицата на Маги, а после я захапа. Маги започна да навива макаратата, усещаше как рибата се мята и бе сигурна, че е доста голяма.

— Риба ли закачи, мамо? — Майк стоеше до Уейд и хвърли поглед към отсрещната страна на яхтата.

— Риба или бебе. — Вече бе наловила доста дребни рибки, които бе сметнала за големи, и сега не бързаше да се хвали.

— С това темпо, с което кара майка ти, явно ние двамата ще сме единствените, които ще имат храна в чиниите си, Майк — пошегува се Уейд.

— Да. А ще трябва и да ни я сготви.

Маги с мъка сдържа езика си и преглътна факта, че се бяха съюзили против нея. Рибата изскочи на повърхността и Маги трябваше да преглътне радостния си вик. Изглеждаше достатъчно голяма, за да не я хвърля обратно. Сега всичко, което трябваше да направи, бе да я изтегли горе. Няколко минути по-късно я държеше в скута си в буквалния смисъл на думата — опашката на рибата плющеше по мокрите ѝ дънки, докато тя се опитваше да изкара кукичката от устата ѝ.

— Какво си имаш там, мамо? Златна рибка ли? — подразни я Майк.

— Не, истинска риба. — Продължаваше да се мъчи с кукичката, но така и не успя да я изкара. — Погълнала е куката.

— Това е единственият начин да се хване — засмя се Уейд. — Наглеждай въдицата ми, докато помогна на майка ти. — Приблужи се и Маги почти триумфално му подаде улова си. — Наистина здраво е захапала въдицата. Много лошо! — Той клекна на палубата до нея и нежно започна да изкарва кукичката от устата на рибата.

— И защо да е много лошо? — настоя да разбере Маги.

— Защото не е достатъчно голяма, за да я задържим.

— Напротив, достатъчно голяма е! — възмутено заяви тя. — Голяма е точно толкова, колкото са и вашите.

— Не, с няколко сантиметра е по-малка — отвърна Уейд.

— Трябва да я хвърлиш обратно, мамо — вметна Майк.

— Ти стой настрана — каза му тя и се обърна гневно към Уейд: — Донеси рибата си и ще видим дали моята е по-малка!

Той се усмихна.

— Няма нужда да я нося. Знам, че твоята е по-малка, дори твърде малка, за да я задържим. — Освободи кукичката и хвърли рибата зад борда.

— Рибата ми!

Маги нададе отчаян вик и се втурна към перилата с мисълта да я хване. Чу се цопване, преди изобщо да я достигне. Тя простря ръка, за да спре устрема си.

Гъстата мъгла бе покрила перилата с фини капчици роса и ръката ѝ, ненамерила нищо, за което да се хване, освен влажната повърхност на перилата, се хлъзна напред. Необузданият порив тласна тялото ѝ.

Изплашеният ѝ писък бе последван от вика на Майк:

— Мамо!

Някой я сграбчи за крака и в следващата секунда тя се прекатури във водата. Инстинктът ѝ за самосъхранение веднага се задейства. Тя задържа дъха си, обърна се и се изтласка към повърхността, внимателно избягвайки корпуса на яхтата. Изскочи отгоре, като плюеше вода и жадно поемаше въздух. Цялата трепереше — повече от студ, отколкото от страх. Първото нещо, което чу, бе смях — дълбокият, гърлен смях на Уейд. Щом видя, че Маги е жива и здрава, и Майк се присъедини.

— Нов начин за риболов ли си намерила? — пошегува се Уейд.

— Ти... — При този гневен изблик Маги забрави да се движи и удави края на фразата в щедра доза солена вода.

Кашляйки и давейки се, тя отново изскочи на повърхността и се хвана за стълбата на яхтата. Тежестта на мокрите дрехи теглеше тялото ѝ надолу.

Ръцете му я посрещнаха, за да ѝ помогнат да се изкачи на борда. Подпряна на най-ниското стъпало, Маги се спря във водата и злобно

изглежда танцуващите пламъчета в черните очи на Уейд. Пренебрегна предложената ѝ ръка и сама, без ничия помощ, се качи на борда. Изправи се на палубата, от подгизналите ѝ дрехи в краката ѝ веднага се образува езерце. Най-напред погледна към Майк, който се хилеше с ръка на устата. Косата ѝ бе полепнала по челото, по бузите и шията, струя вода се стече към очите ѝ и тя ги избърса, за да може отново гневно да погледне към Уейд. Усмивка играеше по лицето му, независимо от опита да я прикрие.

— Мислите си, че всичко това е много смешно, нали? — обвинително каза Маги, а зъбите ѝ тракаха от студ. — Можех да се удавя, докато двамата се хилехте!

— Едва ли, Маги. Ти си отличен плувец — напомни ѝ Уейд със сух подигравателен тон.

— Можех да си ударя главата в яхтата или в скала, или в нещо друго! — изломоти тя.

— Водата е кристалночиста — отбеляза Уейд. — Успях да видя, че не си в опасност. Ето! — Наведе се и взе една обувка от палубата — обувката на Маги. — Когато те сграбчих, това, което успях да задържа, бе само една обувка. Поне тя е суха.

Маги я грабна от протегнатата му ръка.

— И кое му е хубавото на една суха обувка — каза тя, размахвайки я пред лицето му, — щом другата е мокра? Да не говорим пък за дрехите, които са подгизнали! Една суха обувка просто не подхожда на остатъка от облеклото ми! — В пристъп на гняв захвърли сухата обувка зад борда и тя цопна върху спокойната повърхност.

Майк зяпна от учудване, а после избухна в смях — намираше цялата случка за много смешна.

Това изобщо не намали усещането ѝ за нарастващо безсилие.

— По-добре се упражнявай в хвърлянето, Майк, и виж дали няма да успееш да закачиш обувката, преди да е потънала — посъветва го Уейд, като се стараеше да прикрие до минимум задоволството в гласа си. — А ти, Маги, мисля, ще е най-добре да слезнеш долу и да свалиш тези мокри дрехи, преди да си се простудила.

— Простудила ли? А как, мислиш, се чувствам сега? — ядосано извика тя. — Краката ми така се тресат, че едвам стоя права!

— Ще ти помогна.

Уейд направи крачка към нея.

— Не, не ми трябва помощта ти! Още една крачка — и ще те бутна зад борда! И тогава ще видиш какво е да си мокър до кости! — заплаши го тя не на шега. — И спри да ми нареждаш! Аз съм възрастен човек. Знам, че трябва да сваля тези дрехи, няма нужда да ми го напомняш.

Последните й думи изтриха радостните пламъчета в очите му, които станаха студени и мрачни. Той се отдръпна, за да й покаже, че не би се и помръднал, за да й помогне.

Маги мина покрай него към стълбите с цялото достойнство, на което бе способна, но потракващите й зъби разваляха по-голямата част от ефекта.

Долу тя смъкна подгизналите си дрехи и ги навря в мивката. Взе една хавлия от банята и започна да търка тялото си, докато цялата пламна. Друга хавлия уви около разрошената си коса, като втъкна краищата й отпред на главата си.

И тогава дойде проблемът каква суха дреха да облече. Отвори шкафа, търсеше одеяло. Вътре имаше сгънати вълнени мъжки ризи. Най-отгоре стоеше една на червени и черни квадрати. В този момент Маги нямаше претенции. Всичко, което бе топло, сухо и й позволяваше да се движи, щеше да свърши работа.

Ризата я погълна, краищата й стигаха до коленете, почти същото се оказа положението с ръкавите. След няколко неуспешни опита успя да ги навие до китките и се закопча. После започна да подсушава косата си.

— Как се справяш? — извика Уейд.

— Прекрасно! — отсече тя и си измърмори под носа: — Като удавен плъх. — Все още трепереше. Огледа се наоколо и се провикна: — Има ли какао?

Вместо отговор Уейд слезе по стълбите — безшумно като котка.

— Ако няма какво, има нес кафе. С малко захар ще ти подейства по-добре от какаото.

— Знам, че има нес кафе. Щях да си направя, ако ми беше казал, че няма какао.

— Ядът ти още не се е охладил, нали? — сухо отбеляза той и се насочи към шкафа над мивката.

— Единствената част от мен, която все още не се е охладила — измърмори Маги.

— Не виждам какао. — Уейд разместваше някакви бурканчета по рафта. — Ще трябва да се настроиш за кафе.

— Мога и сама да си направя — настоя тя, след като го видя да пълни чайника с вода.

— Млъквай, Маги! — Бе казано тихо, но твърдо. — Спри да се правиш на дяволски независима и седни някъде! — Той видя пламналите огньове в зелените ѝ очи и добави:

— Да, това е заповед. Защото в момента си толкова вбесена, че чак ти иде от яд да си отхапеш носа.

— Моя — не! — отвърна гневно тя. — Но мога да отхапя твоя.

— Първо ще ти направя кафето, а после ще ти дам ножа. — Уейд запали газовия котлон и сложи чайника върху огъня. Разтърси черната си коса и промърмори: — Само на теб могат да ти се случат такива щуротии, Маги.

Тя спря да настоява сама да си направи кафе. Но пък не седна, както той нареди. Продължи чевръсто да бърше косата си, златисточервените кичури се къдреха върху главата ѝ.

— Наистина не съм възнамерявала да падам зад борда — измърмори тя.

— И всичко — заради една глупава риба. — Тъгълчетата на устата му се повдигнаха.

— Която ти хвърли — напомни му Маги.

— Беше твърде малка.

— И все пак беше почти достатъчно голяма, за да я задържим — възпротиви се тя.

— Ето, току-що сама си призна — усмихна се Уейд без следа от триумф.

— Е, добре де, признах си. — И захвърли хавлията настрани.

— Какво правиш в тази риза?

Смяната на темата я стъписа. Веждите ѝ се събраха и тя се смръщи, а от гърлото ѝ се чу кратък и подозрителен смях.

— Нося я — отвърна тя.

Един бърз, нетърпелив поглед я обходи от главата до петите.

— Предполагам, че се мислиш за много секси в мъжка риза, която ти стига до коленете, а ръбовете на раменете до лактите.

— Никога не ми е хрумвало как ще изглеждам в нея — отбранително отвърна тя. — Топла е, освен това се движа свободно.

Ако изобщо ми прилича на нещо, то е на вълнена нощница. Хич не съм си и помисляла да изглеждам секси. А и единственият мъж наоколо, за когото ми пука, е Майкъл.

И тя се опита да успокои пулсиращата вена върху нежната си шия.

— Повярвай ми, изобщо не изглеждаш така, както баба ми изглеждаше във вълнената си нощница. — Уейд сипа кафето в една чаша и ѝ хвърли черния си разтапящ поглед. Брадичката му леко потрепна. — Който и да те види така, облечена в мъжка риза, без следа от дрехи отдолу, отчаяна и безпомощна, би му се искало да те прегърне и да... — Той отрязва края на изречението. — Като че ли не знаеш колко дяволски красива изглеждаш!

— Не знам това комплимент ли е или обвинение. — Объркване охлади отбранителния ѝ гняв и тя се извърна настрана.

Ръката му я сграбчи за лакътя и я върна обратно.

— Единственото ти място в живота ми е като майка на моя син.

Бруталната пряма забележка прободете сърцето ѝ.

— Знам това — задавяйки се, отвърна Маги, неспособна да се изтръгне от прегръдката му.

— Тогава ми обясни защо не мога да забравя, че си ми съпруга?

Ръцете му се вдигнаха нагоре и страстно обхванаха раменете ѝ.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Устните ѝ се разтвориха и тя с трепетно вълнение си пое дъх. Като вдигна глава към него, погледът ѝ се замъгли от сълзи, които придадоха скъпоценен блясък на зелените ѝ очи. Чу как той изстена миг преди ръцете му да обгърнат раменете ѝ и да я притеглят. Допирът на устните му запали сладък плам, който се разля във вените ѝ. Тя обви с ръка шията му и прокара пръсти през рошовата му черна грива. Влажната мъгла отвън я бе направила мокра и хлъзгава при допир.

Независимо от главозамайващата му целувка, дълбоко в съзнанието си тя знаеше, че това няма да трае дълго. Мисълта, че той принадлежи на друга, направи желанието ѝ още по-отчайващо силно, като я караше да се наслаждава на всеки миг от тази открадната прегръдка. Покоряващите целувки привлякоха тялото ѝ напред, докато с една ръка той я притискаше към себе си. Мускулестите му крака бяха като два ствола, стабилни и непоклатими.

Широкото деколте на ризата разкриваше вдлъбнатината между гърдите ѝ. Той с лекота разкопча единственото копче, което му пречеше. Ръката му се плъзна по красиво оформената линия на гърдта ѝ, голямата му длан се изпълни. Маги потръпна от силно желание. Изгарящите му ласки възпламениха горещото ѝ вече тяло. Мъжкият му аромат бе мощен стимулант, по-силен и от наркотик. Сърцето ѝ биеше толкова бясно, че тя дори не можеше да мисли.

Уейд освободи устните ѝ, като ги остави подпухнали от страст, и със своите започна чувствено да изследва извивката на шията ѝ. Тръпки на желание преминаха по гръбнака ѝ, след като той безпогрешно откриваше сладострастните местенца, които я възбуждаха. Маги не можа да съдържи един стон на удоволствие, който се изтръгна от дълбините ѝ. Топлината от учестеното му дишане милваше кожата ѝ.

— Бог да ми е на помощ, Маги, толкова те желая!

Дрезгавото му пестеливо признание разтрепера краката ѝ. Почувства удоволствие от нарастващата му нужда от нея. Почти

веднага последва усещането за болезнена празнота в слабините ѝ. Имаше само „тук“ и „сега“, нищо друго не съществуваше и този момент никога нямаше да се повтори.

— Не мислиш ли, че и аз изпитвам същото, Уейд? — прошепна тя.

С пламенна сигурност устата му потърси нейната. Съществуваше само едно спасение от тази опустошаваща прегръдка. Но преди да успеят да помръднат, един детски глас ги върна обратно към реалността:

— Мамо! Татко! Вижте каква риба хванах! — Развълнуваният вик на Майк разкъса целувката им.

Почти веднага синът им се втурна надолу по стълбите, като държеше рибата пред себе си.

Уейд нямаше време да отдръпне ръце от нея. Треперещата Маги бе благодарна за това. Сведе глава, за да се скрие зад внушителните широки рамене на Уейд — искаше да прикрие от сина си любовното желание, изписало се върху лицето ѝ.

Тя усети как Уейд си пое дълбоко въздух, за да възвърне нормалното си дишане, и едва тогава погледна през рамо.

— Това е най-голямата засега! — гордо рече момчето.

Вместо да държи рибата през хрилете, Майк се опитваше да я държи в ръцете си. Тя се изплъзна от хватката му и падна на пода, а това за момент освободи и двамата от погледа му.

— Голяма риба — съгласи се Уейд.

— Виждаш ли, мамо?

— Този път Майк хвана рибата правилно.

Едната ръка на Уейд остана на кръста ѝ, макар че той се отдръпна встрани.

— Красива е, Майк. — Дори в нейните уши гласът ѝ прозвуча странно. Това ѝ спечели любопитния поглед на Майк.

— Добре ли си, мамо?

— Прекрасно!

Като закъсняла реакция тръпки преминаха през цялото ѝ тяло.

— Само е малко позамръзнала, това е всичко — вметна Уейд.

Позамръзнала! Бе точно обратното. Цялото ѝ тяло пламтеше от топлина — топлината на разкаянието, топлината на срама и на любовта.

Но Маги не оспори твърдението, все пак то обясняваше защо Уейд я прегръща така очевийно.

Майк бе задоволен от отговора и отново насочи вниманието си към рибата, която все още държеше.

— В действителност я хванах с твоята въдица, мамо.

— Усмихна се на Уейд. — Май ще трябва да кажем, че е нейна.

— Май така трябва да направим — кимна Уейд в знак на съгласие.

— По-добре да отида да сложа този приятел на връзката и да погледна дали не кълве.

Тръгна си така внезапно, както и дойде, отдалечавайки се с бързи крачки към палубата.

Отсъствието му предизвика неудобно мълчание. Усещайки пронизателния поглед на Уейд, Маги се извърна настрани. Емоциите ѝ все още бушуваха под повърхността на крехкото ѝ самообладание. Звукът на кипяща вода я откъсна от преживяванията ѝ.

— Водата ври — каза тя. — Най-добре ще е да я махна, преди да е изкипяла.

Извърна се с гръб към него и изгаси газовия котлон.

— Маги...

Усети в гласа му нотка на извинение. Без съмнение щеше да последва поредното изявление, че е сгоден за друга и че желанието, изпитано и от двамата преди минути, е грешка. Тези думи бяха последното нещо, което Маги би искала да чуе. А и сълзите ѝ бяха на път.

Тя потърси спасение в извинението, казано по-рано от Уейд:

— Следвахме старите навици: първо — кавгата, после — целувките. Това не означава нищо. — „Поне за теб“, заключи тя дълбоко в сърцето си.

Последва дълго мълчание, което я остави със смътното усещане, че Уейд се съмнява дали сама вярва на думите си. Той отвори един от шкафовете под леглата.

— След като изпиеш кафето си, по-добре се завий с едно одеяло и остани тук.

— Така ще направя — не отхвърли предложението му Маги.

Последва още една пауза, преди тя да чуе как Уейд изкачва стълбите към палубата.

Ръката ѝ потрепна, докато сипваше водата върху кафявите кристали в чашата. Сега вече наистина се чувстваше замръзнала и много самотна. Взе чашата със себе си в леглото и се зави с одеялото, което Уейд бе оставил отгоре.

Няколко минути след като се бе свила на кълбо, унижена и нещастна, Маги чу, че двигателят заработи. Знаеше, че Уейд няма да търси друго място за риболов; връщаше ги в пристанището. Затвори очи и се опита да забрави.

Не се показа изпод одеялото, докато яхтата не акостира в пристанището и докато въжетата не бяха завързани, а двигателите — изключени.

Сви мокрите си дрехи на вързоп и тръгна нагоре.

В момента, в който стъпи на палубата, гласът на Уейд изръмжа:

— Къде си мислиш, че отиваш?

— Предположих, че ни връщаш у дома. — Тонът му веднага я постави в отбранителна позиция. Тя се спря на стълбите и вирна брадичката си.

— Не и така облечена! — Уейд смекчи гласа си, но в него не липсваше категоричност.

— Надявам се, не смяташ, че ще облека тези. — И тя посочи вързопата с дрехи. — Мокри са. Може и да не ти е хрумвало, но нямам намерение да развалям тапицерията на скъпата ти кола, като сложа мокрите парцали на себе си.

Той ѝ препречи пътя.

— Няма да носиш тази риза!

— За бога, Уейд!... — Държанието му започваше да я измъчва. — Тази риза покрива повече, отколкото ако бях само по бански.

— Не ми пука колко покрива! — Устните му се свиха. — Няма да пусна жена си да се разкарва полуоблечена по кея!

Думите му я попариха, но Маги знаеше, че Уейд не съзнава какво говори. Почувства се потисната.

Избягвайки погледа му, тя каза с горчива ирония:

— Вече не съм ти жена. Или май забрави?

С крайчеца на окото си забеляза как той рязко извърна глава. Тя се възползва от момента, прескочи последното стъпало и мина покрай него. Уейд не направи никакъв опит да я спре.

Майк стоеше на кея, близо до въжетата.

— Направо у нас ли отиваме, тате? Ами рибата? — Той ги бе видял, че си говорят, но не чу нищо от разговора им.

— Майка ти се нуждае от сухи дрехи — отвърна Уейд. — А що се отнася до рибата, взимаме я с нас!

— Ще ми помогнеш да я изчистим, нали? Все още не съм много добър в това. — Майк се затътри към яхтата, за да вземе рибата.

Маги стъпи на кея и чу как Уейд се съгласи да му помогне. Само след няколко минути и тримата вървяха към сребристия мерцедес на пристанищния паркинг. Повечето от погледите, които Маги привлече, се лепяха по дългите ѝ крака и гадаеха какво скрива възголямата риза. Маги пренебрегна възхищението в очите на неканената си публика, но не беше толкова лесно да пренебрегне растящата отчужденост на Уейд.

Като пристигнаха вкъщи, тя занесе мокрите си дрехи в пералното помещение, а Майк и Уейд взеха от кухнята каквото им беше нужно, за да почистят рибата, и излязоха в задния двор. Маги отиде в спалнята, за да се преоблече.

След известно време се върнаха с изчистената риба в съд с вода, като се смееха за нещо. Остър копнеж по изгубеното прорязва Маги и тя извърна лице, за да прикрие болката.

Майк се втурна напред.

— Ще приготвиш ли рибата тази вечер?

— Ако искаш — съгласи се тя, взе съда от него и го сложи на барплота.

— Върхът! — Получил нейното съгласие, той се обърна към баща си. — Сега ще можем да ядем това, което сме хванали, като истински пътешественици.

— Да, ще можете.

— Няма ли да останеш? — Майк бе изненадан, но не и Маги.

— Не мога. Имам среща вечерта. — Гласът му бе мек, но думите режеха.

— Но... — момчето трудно намираще думите тази сутрин, преди мама да се съгласи да дойде, ти каза, че можем да се приберем по тъмно и че ще ядем, преди да ме върнеш у дома. Защо сега не можеш да останеш?

Майк стоеше изправен до Маги. Тя се обърна и бързо, но много нежно постави ръка върху устата му, преди невинните въпроси да направят положението още по-конфузно, отколкото вече беше.

— Баща ти каза, че трябва да тръгва, Майк. Това е! — Тя отдръпна ръка от устата му и видя унилото му изражение.

— Съжалявам, Майк! Ще бъда зает утре, но ще ти се обадя в четвъртък — обеща Уейд.

— Имам тренировка сутринта — отвърна Майк.

— Няма да забравя. А междувременно до четвъртък следобед можеш да си помислиш какво би искал да правим — предложи Уейд.

— Добре — съгласи се Майк не много ентусиазирано.

Още няколко минути изминаха, преди Уейд окончателно да си тръгне.

Единственото нещо, което Маги направи, бе да му кимне отсечено с глава за „сбогом“. Щом вратата се затвори, тя се върна към мивката и започна да плакне рибата със студена вода. Майк гледаше.

— Знаеш къде отива, нали? — тъжно попита Майк.

— Къде?

— Има среща с нея. — Майк се отдалечи от мивката. Местоимението от женски род бе произнесено с подчертано презрение.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Маги избърса потта от челото си с опакото на ръката. Когато започна, не предполагаше, че ще има толкова много плевели в градината. Мускулите по гърба я наболяваха от непрекъснатото навеждане. Почти бе свършила. Изпъна рамене, за да облекчи болката си, и отново се наведе да продължи.

Една кола спря на алеята. С периферното си зрение тя я видя, стори ѝ се позната, но не можа да реши откъде. Щом се изправи, смръщи вежди.

Едната врата се отвори и Майк изскочи отвътре с бейзболна топка и ръкавица в ръка.

— Забрави да ме вземеш, нали? — обвинително каза той.

Зелените ѝ очи се разшириха от изумление.

— Тренировката ти не може да е свършила толкова бързо!

— Ами свърши — възмутено заяви той. — И треньорът ме докара, тъй като ти не се появи.

Притеснена, Маги погледна към мургавия мъж зад волана.

— Съжалявам, наистина не предполагам, че е толкова късно. Започнах да плевя градината и явно съм загубила представа за времето.

— Всичко е наред. Случват се и такива работи. — Като се усмихна на извинението ѝ, Том Дарби излезе от колата и се насочи към нея.

— През цялото време — измърмори Майк, но, слава богу, не достатъчно високо, за да го чуе Том.

Дени, съседското момче, извика Майк да отиде при него, но понеже любимият му треньор бе тук, той отказа:

— По-късно!

— Дени има ново кученце и иска да ти го покаже — каза Маги.

— Охо! — Това промени нещата. Той тикна бейзболната топка и ръкавицата в ръката ѝ и хукна.

Осъзнавайки грешката си, Маги реши да внесе известни поправки:

— Благодаря ви, че доведохте Майк. Оценявам жеста ви. Знам, че не ви е по път.

— Изобщо не представляваше трудност за мен — настойчиво каза Том. — В действителност това се оказа прекрасно извинение да ви видя отново.

Дързостта му я изненада. А не биваше, помисли си тя. Предишните ѝ действия го бяха насърчили да не скрива интереса си. Просто последните дни мислите ѝ бяха напълно заети с Уейд. Том Дарби бе престанал да съществува в съзнанието ѝ като нещо повече от треньор на Майк.

— Ах! — бе краткият звук, който разкри вътрешния ѝ смут.

Първоначалната ѝ симпатия към Том бе избледняла напълно след разтърсващите емоции, които още я поглъщаха. Как би могла да се справи с промяната?

Том, изглежда, не забеляза колебанието ѝ. Той продължи с увереността на мъж, чието ухажване никога не е било отхвърляно. Лешниковите му очи упорито гледаха нейните:

— Бих искал да вечеряте с мен този уикенд. Петък или събота — когато ви е удобно.

Похватът му бе отличен: не ѝ остави възможност да каже „не“, а само да избере една от двете вечери.

— Съжалявам, но наистина не мога да кажа дали ще имам възможност да дойда... — Маги се запъна за миг. — Докато бащата на Майк е в града, ми е трудно да имам собствени планове, налага се да се съобразявам с неговите. Ще се възползвам от поканата някой друг път.

— Решението си е ваше. — Не беше щастлив от отговора ѝ, но явно се примири с него. Погледна нагоре към чистото синьо небе и отбеляза: — Ще бъде топло днес.

Маги усети намека. Независимо от мотивите му, Том ѝ бе направил голяма услуга, докарвайки Майк.

Най-малкото, което можеше да направи, бе да прояви гостоприемството си.

— Вече е топло. И сте били цяла сутрин на игрището с момчетата! Нека ви предложи нещо студено за пиене, щом така или

иначе не мога да приема поканата ви за вечеря. Студен чай, бира, кока-кола?

— Бира ще е най-добре, ако присъствието ми не създава проблеми — с радост прие Том.

— Никакви проблеми. Сега ще я донеса.

Том я последва в къщата — нещо, което учуди Маги, но тя не възрази. Остави бейзболната топка и ръкавицата на Майк върху кухненската маса и спря, за да свали работните си ръкавици. Том я следваше на няколко крачки от нея, сякаш си бе у дома.

Тя отиде до хладилника. Търсеше да започне не особено лична тема за разговор. Например за работата на Том, а не за личния му живот и това дали включва, или не включва нея самата. Затова попита:

— Как се справя Майк?

— Много добре, проявява истински усет към играта.

Отваряйки хладилника, тя му хвърли кратък усмихнат поглед с думите:

— С изключение на хвърлянията, в които е ужасен. Наистина беше много разстроен, че не отбеляза и един удар на мача миналата вечер.

— Това ще се оправи още преди да свърши лятото — отговори Том с категоричност, която разкриваше твърда увереност в педагогическите му възможности. — Майк трябва да се научи да следи топката, а не да зяпа по всичко, което мърда наоколо.

— Сигурно е нужно много търпение, за да научиш неопитните момчета да играят бейзбол. — Едновременно с бирата Маги извади каната със студен чай. — Искате ли чаша за бирата?

— Кутията ще свърши работа. — Той я взе от нея и я отвори. — Сигурно е нужно търпение, но крайният резултат си заслужава. Обичам спорта и да работя с деца. За мен е естествено да комбинирам и двете.

— Това е добре.

Маги взе чаша от шкафа и я напълни с чай.

— Вижте, Маги... няма причина, поради която да не мога да връщам Майк след тренировки. Не е необходимо специално да се разкарвате, за да го прибирате.

Той се приближи и застана до нея, като с единия крак се подпря на ръба на барплота.

— Много мило от ваша страна, но не мога да ви позволя да правите това — каза Маги и поклати отрицателно глава.

Слънцето, което блестеше през прозореца над мивката, огряваше огнените ѝ коси. Това привлече вниманието на Том и той се протегна, за да ги докосне, както невинното дете би се протегнало да докосне танцуващите пламъци.

— В косата ви се срещат невероятни оттенъци на червеното. — Една къдрица се промуши между пръстите му. Гласът му бе замислен и отнесен: — Прекрасно!

— Благодаря. — Маги щеше да се отмести, за да избегне тази неволна ласка, но точно в този момент кухненската врата, която водеше навън, се отвори.

Тя замръзна, когато Уейд прекоси прага и спря. Очите му мрачно се присвиха, стрелвайки се от нея към Том. Къдравият кичур коса се изплъзна от пръстите на мъжа до нея. Бяха толкова близо един до друг, че ситуацията изобщо не изглеждаше толкова невинна, колкото си беше: строгият блясък в очите на Уейд казваше на Маги точно това.

— Майк е у съседите. — Маги направи крачка встрани от Том.

Главата ѝ отбранително се наклони на една страна; бе подравнена от критичния и осъдителен поглед, който прочете в очите на Уейд. Бе свободна жена, значи имаше пълното право да има и мъже приятели.

— Знам. — Държанието му продължаваше да бъде мълчаливо и страховито. — Видях го, когато паркирах, и той ми каза, че си в къщата. Искях да поговоря с теб.

„Отново“, помисли си Маги и мислено се подготви. Последния път, когато искаше да говори лично с нея, бе, за да обяви сватбените си намерения. За какво ли ставаше въпрос този път? Бе сигурна, че се отнася за нещо не по-малко разтърсващо.

Том разбра недвусмисления намек и остави бирата на барплота.

— Най-добре ще е да вървя. Благодаря за бирата, Маги.

— Ще ви изпратя до вратата. — Обхвана я необяснимо желание да отложи разговора с Уейд дори и само с няколко минути. — Вземи си нещо студено за пиене, Уейд. Ей сега се връщам.

Отговор не последва, а и тя не го очакваше.

Като подмина страничната врата, през която бившият ѝ съпруг бе влязъл, тя поведе Том през всекидневната към външната врата.

— Благодаря отново, че докарахте Майк!

— Маги... — Той спря до вратата, замисленият му любопитен поглед се взря в очите ѝ. — Да не би да е настъпило подобрене в отношенията между вас двамата?

— Това е малко вероятно — отвърна тя с горчива и печална усмивка.

— Сигурна ли сте? Защото, когато влезе, имах смътното усещане, че съм застанал лице срещу лице с побеснелия съпруг — скептично поклати глава Том.

— Грешите със сигурност.

А ако все пак не грешеше? Най-вероятно Уейд не искаше да бъде с нея, но в същото време не я даваше на друг.

— Не знам... — Том все още се колебаеше.

— Аз знам — усмихна се Маги. — Разбирате ли, Уейд е сгоден. Сватбата е този месец.

Изглежда, мъжът схвана информацията, преди да е чул всичко докрай.

— Тогава май съм сгрешил. — Той изостави темата: — Ще се видим, Маги.

— Да. Довиждане, Том.

След като той тръгна, Маги се върна в кухнята. Уейд си бе налял чаша студен чай и сега оставяше каната обратно в хладилника.

— Една от брачните възможности на хоризонта, така ли е? — попита той.

Гордостта я накара да отговори:

— Може и така да е. — Макар че сериозно се съмняваше в това.

Вдигна чашата си — щастлива, че има какво да прави с ръцете си, за да скрие предчувствието си относно предстоящия разговор.

— Съжалявам, ако съм прекъснал нещо — подхвърли Уейд.

— Не, не си! — отсече тя. — Ако беше прекъснал нещо, щеше да предложиш да поговорим друг път и щеше да си тръгнеш. — Нито потвърди, нито отхвърли подозренията му за сцената, която бе прекъснал.

— Това, което дойдох да обсъдя с теб, е важно. Не смятам, че е разумно да го отлагам. — Уейд не защити неискреното си извинение.

— Сигурна съм, че е важно по твоите стандарти, но аз едва ли ще се съглася с теб.

— Става въпрос за Майк, той винаги е бил важен за теб, освен ако не съм се объркал жестоко. — Думите му бяха почти предизвикателство.

Темата отново засяга Майк, помисли си Маги, точно както и миналия път. Това не ѝ хареса, както не ѝ харесаха зловещите предчувствия, които я караха да се чувства толкова неспокойна.

— Да, Майк е важен — предпазливо се съгласи тя. — Какво за него?

— Все още не е виждал Белинда. Разбира се, тя също няма търпение да го види — каза той.

— Разбира се! — Гласът ѝ бе сух, имаше нотка на цинизъм в него и това ѝ навлече острия поглед на Уейд.

— Искам да уредя нещо за този уикенд.

— Чудесно — кимна Маги. — Можеш да вземеш Майк, когато ти е удобно. Знаеш, че няма да протестирам.

— Не е толкова просто. — В раздражението си Уейд въздъхна тежко.

— Така ли? — Върху устните ѝ се изписа подигравателна усмивка.

— Да. Искам Майк да плува в свои води, когато се запознава с Белинда. Мисля, че и бездруго няма да му е лесно, за да го подлагаме на такова изпитание в непозната обстановка.

— И за Белинда няма да е лесно — напомни му Маги. Не ѝ харесваше посоката, която взима разговорът.

— Тя е възрастен човек и по-лесно може да се справи с трудните ситуации. Важно е момчето да се чувства колкото е възможно по-сигурно — отхвърли той слабия ѝ довод.

— И какво е твоето предложение? — предизвика го тя. — Сигурна съм, че си измислил нещо.

Уейд тихо се засмя, устните му се извиха в цинична усмивка.

— Защо имам чувството, че в мига, в който отговоря на въпроса ти, тази кухня ще се превърне в бойно поле?

— Може би защото вече знаеш, че отговорът няма да ми хареса.

Нервите ѝ се изопнаха, пръстите ѝ силно стиснаха запотената чаша.

Уейд се взря в нея, като не ѝ позволи да отмести очи настрана.

— Искам да доведе Белинда тук. От една страна, синът ни ще си бъде у дома, където се чувства най-удобно и спокойно. От друга страна, ти също ще имаш възможност да се запознаеш с нея. Твоето присъствие ще поуталожи част от напрежението, което Майк вероятно ще чувства.

Тя не искаше тази жена да идва в дома ѝ.

— Не говориш сериозно, нали?

— Прекалено сериозен съм даже.

— Още сега виждам как четиримата стоим с ръце в скута и се взираме един в друг. — Маги се изсмя при тази мисъл, макар че изобщо не ѝ се струваше смешна, а по-скоро — абсурдна.

— Определено ще бъде конфузно. Така ще е, независимо кога и къде — възрази той, после предложи: — Може би ще е най-добре, ако дойдем за вечеря.

— Вечеря ли?

— Можем да дойдем по-рано, за да пийнем по нещо, преди да седнем на масата. Така няма да изпадаме в неловко мълчание, тъй като ще сме заети с яденето. После ще последва кафето — и си тръгваме.

— Не!

— Защо? — отреагира Уейд.

— Защото... — Маги безпомощно се запъна. Не можеше да измисли никакъв приемлив отговор.

— Майк рано или късно трябва да я види. Защо не, когато и ти си до него, за да му даваш морална подкрепа? — Доизясни Уейд замисъла си.

Но нямаше да има кой да дава морална подкрепа на нея самата! Възрази тя мислено. После потърси спасение зад слаб протест:

— Майк трябва да се запознае с нея, но не и аз.

— Искаш да кажеш, че би го поверила на грижите на една напълно непозната жена? Защото точно това ще направиш. Белинда ще стане моя съпруга. Когато Майк ми идва на гости, той ще трябва да живее с нас двамата. Наистина ли ми казваш, че не искаш да видиш жената, която ще бъде мащеха на сина ти; жената, която ще се грижи за него, когато не е с теб? Не го вярвам, дори и за миг не го вярвам!

Маги се извърна настрана, защото всичко, което Уейд каза, бе истина. Заради Майк трябваше да се срещне с годеницата на Уейд, за

да бъде вътрешно спокойна, когато Майк отива при нея. Бе притисната до стената и ненавиждаше Уейд заради това.

— Коя вечер ти и твоята скъпа Белинда бихте желали да дойдете на вечеря? — Непрекъснат сарказъм струеше от думите ѝ — това бе единственото останало оръжие от целия ѝ арсенал.

— Петък е добре — сдържано отговори той.

— По кое време?

— Седем. Няма смисъл да приготвяш нещо специално — добави Уейд.

— С други думи, не искаш да вадя сватбените ни кристални и порцеланови сервизи? — нежно подхвърли Маги.

— Това държание няма да улесни положението — предупреди той.

— Да го улесни? Какво знаеш ти пък за това? — Гневът ѝ избухна: — Единственият, който намира лесното в цялата тая работа, си ти! Ще бъде трудно и за Майк, и за Белинда, и за мен. Това, което ти трябва да направиш, е да седнеш и да чакаш да свикнем един с друг!

— А какво искаш да направя? Да разваля годежа си?

Погледът му бе студен, тъмните вежди се вдигнаха предизвикателно. „Да“, искаше да каже Маги, но вместо това извика:

— Не! Искам да престанеш да ми казваш как да се държа!

— За бога, нищо не съм ти казал! — отсече Уейд. — Ако си съгласна с предложението ми аз и Белинда да дойдем на вечеря в петък, просто кажи „да“.

— Да! — отвърна тя, все още ядосана.

— Добре.

В следващата секунда Уейд затръшна страничната врата и Маги остана сама в кухнята.

Нищо не бе в състояние да потуши гнева ѝ. Той се обърна срещу самата нея. Защо го бе нападнала така? Какво се беше опитала да докаже? Че е проклетия, както сам той я бе нарекъл? Защо не приемеше благосклонно факта, че Белинда ще дойде на вечеря? Защото я болеше. И болката се оказа мъчителна.

Напрежението биеше в слепоочията и тя ги притисна с пръсти, чиито върхове бяха все още студени от ледената чаша. Хладният допир временно я успокои, но болката стана още по-нетърпима в мига, в който отмести ръцете си. Страничната врата се отвори, тя вирна глава

и се опита да събере сетните си сили, за да погледне очи в очи Уейд. Но вътре се втурна Майк.

— Здравсти, мамо! Татко каза да дойда и да ти се обадя, защото отивам с него. До пет ще се прибера. — Той се втурна обратно, но после спря. — Става ли?

— Да, става. — Тя кимна и се усмихна неестествено.

— Чао!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Маги погледна през стъклената вратичка на фурната, за да провери печеното — нещо, което бе направила поне шест пъти в разстояние на един час.

В същото време се огледа във вратичката съвсем несъзнателно, за да се убеди, че гримът ѝ не се нуждае от подсилване.

Потри длани и се учуди, че са влажни. Избърса ги, като веднага след това занамества дългата черна пола, с която бе облечена.

Беше нервна, гърлото ѝ пресъхваше, стомахът ѝ свиреше. Чувстваше се като притеснена съпруга, на която предстои да забавлява шефа на мъжа си — тази мисъл я накара да се изсмее гласно.

Майк влезе в кухнята.

— Какво е толкова смешно, мамо?

Бе облечен в чиста бяла риза и тъмносини панталони. Лицето му бе така добре измито, че чак лъщеше.

— Нищо. — Не направи опит да му обясни шегата, която намираще за толкова забавна. Вместо шефа на Уейд тя трябваше да забавлява бъдещата му булка. Цялата история бе абсурдна.

Звънецът иззвъня. Като никога, Майк не се втурна да отвори. Погледна я косо и в черните му очи Маги прочете някои от собствените си предчувствия. Подаде му ръка.

— Хайде да отидем и да отворим!

— Знам, че трябва да се срещна с нея — измърмори той и с нежелание тръгна подире ѝ, — но бих искал да не остава за вечеря. — И тъй като Маги не успя да каже нищо, само му се усмихна разбиращо. — Ти не се ли чувстваш някак странно, че ще я видиш? — попита Майк, докато се приближаваха към вратата. — Имам предвид, защото ще се омъжва за татко?

— Да, чувствам се някак странно — призна си Маги и това донякъде облекчи положението.

Размениха си по една усмивка, преди Маги да отвори вратата. Видя първо Уейд — висок и мургав, облечен в тъмен костюм и

вратовръзка. Изглеждаше толкова небрежно-елегантен, че пулсът ѝ стремглаво запрепуска. Чувстваше недостиг на въздух в гърдите си и някакво напрежение. Тези два фактора в комбинация допринасяха за слабостта в коленете ѝ.

— Здравей, Маги.

Нежната топлина в погледа му сякаш я подпали.

— Здравей, Уейд — отвърна тя на поздрава му и предпазливо се усмихна.

Изведнъж се сети, че точно по този начин си бе представяла първата им среща след раздялата, а не онзи ужасен цирк с ролките в косата и стария халат. Точно така си го бе мислила: в момента, в който се видят, цялата горчивина от развода избледнява пред непосредственото удоволствие от срещата.

Някакво движение от едната му страна прикова вниманието ѝ и погледът ѝ се спря върху една изключително привлекателна блондинка. Белинда Хейл изглеждаше точно така, както Маги си я бе представяла: висока, стройна и руса — идеалният партньор на мургавия Уейд. Косата ѝ бе естествено руса, с по-тъмни оттенъци, прибрана с шнола на тила. Всяко едно нещо в нея говореше за изтънченост и самоувереност. Очите ѝ бяха сини като ясното сиятелно небе, цветът им се подчертаваше още повече от роклята със светлосини шарки.

В едно само Маги грешеше — възрастта ѝ. Изглежда, бе все още рано да се нарече Белинда „жена“. Маги предположи, че най-вероятно е на 22 години. Никога не ѝ бе хрумвало, че Уейд ще си избере толкова младо момиче за съпруга.

Маги стоеше безмълвна — по-скоро невярваща, отколкото шокирана.

Белинда Хейл, изглежда, нямаше подобни проблеми.

— Маги, с нетърпение очаквах да се запознаем! — заяви тя с дрезгав, но откровен глас и предложи ръката си.

Маги успя някак да се здрависа.

— Приятно ми е, госпожице Хейл. — Знаеше, че няма да ѝ се отдаде да я поздрави на малко име, затова и не опита. За разлика от приятелски настроената Белинда, тя знаеше, че ще звучи сковано и резервирано. — Заповядайте! Влезте!

Отдръпна се от вратата и едва не настъпи Майк, който до този момент бе останал на заден план и мълчаливо наблюдаваше бъдещата си мащеха. Сега обаче бе негов ред да се появи на сцената.

— Ти трябва да си Майкъл — отгатна Белинда. — Как ти викат всички? Майк или Майки?

Той потръпна, щом чу „Майки“, и бързо я поправи на „Майк“.

После, точно като Маги, и той я поздрави:

— Приятно ми е, госпожице Хейл.

— Наричай ме Белинда. — Тя се ръкува и с него, а Уейд наблюдаваше сцената. — Толкова много приличаш на баща си, Майк. Мисля, че бих те познала, където и да е. — Погледът ѝ влюбено се устреми към Уейд. — Чудесно момче е! Нищо чудно, че толкова се гордееш с него!

Майк се размърда смутено, притеснен от похвалата, която идваше от непознатата жена. Маги се опита да го измъкне и се зачуди защо Уейд нищо не прави по въпроса. Нима щеше да остави разговора на тях тримата? Разбира се, Белинда притежаваше нужната самоувереност, за да превъзмогне всяко неловко мълчание.

— Моля, заповядайте във всекидневната. — Маги посочи към столовете и канапетата. — Какво мога да ви предложа за пиене? — И тя убийствено стрелна с поглед Уейд, за да го накаже за мълчанието му. — Все още пиеш уискито с вода, нали?

— Да. — Той кимна с глава в знак на съгласие, озадачен от раздражението ѝ.

— А вие, госпожице Хейл? — позаинтересува се тя и учуди дори себе си, като добави: — Майк ще пие кока-кола. Искате ли същото? — Сякаш Белинда не бе достатъчно голяма, за да пие алкохол.

Блондинката, изглежда, не схвана тънкия намек, макар че Уейд го разбра. Очите му застрашително се присвиха и Маги усети, че тази забележка няма да ѝ бъде простена лесно. Прехапа език — смяташе да се контролира за в бъдеще.

— Чаша бяло вино би било по-добре. Ако имате — отвърна Белинда.

— Разбира се. — Този път Маги се удържа и не украси отговора си. — Чувствайте се у дома си. След малко се връщам.

Уейд се отдели от Белинда и се отправи към кухнята.

— Ще ти помогна. Майк ще забавлява Белинда за няколко минути.

Сепната от ненадейното му предложение за помощ, Маги се спря. Майк ѝ хвърли умоляващ поглед, дори отчасти я обвиняваше, че го оставя насаме с врага. Но преди тя да предприеме нещо, за да му помогне, ръката на Уейд я хвана за лакътя и я насочи към кухнята. Не мислеше, че може да се отскубне, поне докато вратата не се затвори зад тях.

— Ти просто я заряза ей така! — нападна го тя.

— Мисля, че двамата биха могли да се справят и сами за няколко минути. — Знаеше много добре, че Маги бе загрижена не за годеницата му.

Тя раздразнено се отправи към шкафовете, за да вземе чаши.

— Уискито е в...

— Знам къде е уискито — прекъсна я той.

Розовина обля страните ѝ, щом си спомни, че не бе изминало много време от последния път, когато беше пил от бутилката.

Тя отиде до хладилника и взе изстуденото вино и кока-колата на Майк. Уейд я последва, за да вземе лед от камерата.

— Е? — Той пусна бучките лед в чашата и те издрънчаха.

— Какво? — тросна се тя.

— Стига вече!

— Стига с кое? — Маги продължаваше да се прави на нищо неразбираща.

— На върха на езика ти е. Можеш просто да си го кажеш и всичко ще приключи. — Уейд си сипа уиски върху кубчетата, докато Маги пълнеше чашите с вино.

Тя се замисли за миг и после изостави престореното си неразбиране.

— Когато изброяваше добродетелите на Белинда, не спомена нищо за възрастта ѝ.

— Ще навърши двадесет и две следващия месец. Но това не означава, че е млада и недодялана.

— Но трябва да признаеш, Уейд, че Майк е по-близо до нейната възраст, отколкото си ти. — Това прозвуча толкова злобно, че на Маги ѝ се прииска да не го бе казвала.

— Може би така ще ѝ е по-лесно да се разбере с него, както и на Майк, естествено. Възрастта ѝ единственото ти възражение ли е?

— Не беше възражение — побърза да го поправи тя. — Просто се изненадах, когато видях колко е млада. Очаквах да е по-възрастна, по-зряла. Не ми беше хрумвало, че ще те е привлякла... толкова млада жена.

— И защо не? Ти беше много по-млада от Белинда, когато се оженихме.

Пръстите ѝ трепереха, докато затваряше бутилката с вино. Не искаше да ѝ се напомня за тяхната сватба, тъй като това закономерно извикваше спомена за нерадостния им развод. Без да реагира на коментара му, тя върна бутилката в хладилника, но усещаше съсредоточения му поглед.

— В много отношения Белинда е много по-зряла от теб. Главата ѝ е здраво закрепена на раменете. Практична е и е последователна в отношенията си с другите. Предполагам, че би я определила като разумна — заключи той.

— Каква досада! — бе спонтанната ѝ реакция на чутото.

— След прекалено бурните ни години на съвместен живот гледам на женитбата си с Белинда като на освежаваща промяна. — Отговорът му имаше за цел да я постави на мястото ѝ.

— Надявам се, че вие двамата ще си живуркате добре заедно. — Тя подреди чашите върху подноса. — А сега, Белинда може и да не се нуждае от помощ, но мисля, че Майк се нуждае. Да се върнем ли във всекидневната?

— След теб. И... — Върху дръзката му уста се бе изписало привидно търпение. — Маги, помъчи се да държиш езика си зад зъбите.

— Опитвам се, Уейд. Повярвай ми, опитвам се — каза тя, като си пое дълбоко въздух и взе подноса.

Бе очаквала, че завръщането им ще бъде посрещнато с нетърпеливи погледи. На мястото на Белинда би изпитвала любопитство и дори малко ревност. Но нито едното, нито другото се четеше върху усмихнатото лице на блондинката. Белинда или проявяваше твърде голямо разбиране, или бе убедена, че Уейд обича само нея.

— Надявам се, че не се забавихме. — Маги сметна, че завръщането им трябва да бъде съпроводено с някакво обяснение от страна на домакинята, но после веднага осъзна, че думите и можеха да се изтълкуват двусмислено, сякаш те двамата са били заети с нещо по-различно от подготвянето на питиетата.

А току-що бе обещала на Уейд, че ще внимава какво говори. Почувства се обречена.

— Изобщо не сте се забавили. — Белинда сякаш бе безразлична към държанието им. Тя се усмихна на Уейд, който седна на канапето до нея. — Майк и аз си говорехме за различни неща.

— Ах!

Маги погледна Майк. Не изглеждаше така, сякаш е говорил твърде много. Но тя любопитства относно темата на разговор:

— За какво?

Белинда отвърна:

— Разказваше ми рибарските ви приключения от миналия уикенд. Каза, че всеки от вас е хванал по нещо.

— Това не е съвсем вярно — поправи Маги впечатлението ѝ и се зачуди дали Уейд ѝ е казал, че ги е придружила. — В действителност аз нищо не хванах. Майк улови една с моята въдица и приписа заслугата на мен.

— Можеше ти да я хванеш — направи опит да я защити синът ѝ, — ако не беше паднала зад борда.

— Паднала си зад борда?! — Изражението на блондинката беше самото безпокойство.

Маги съжаляваше, че Майк се впуска в чак такива подробности.

— Всъщност не беше нищо особено.

— Как се случи?

— Мама хвана една рибка — започна да обяснява Майк, — но не можа да изкара кукичката от устата ѝ, така че татко реши да ѝ помогне. Но той каза, че рибата е твърде малка, за да я задържим, и те се скараха.

Маги се чувстваше неловко, но нямаше как да го спре.

— Когато татко хвърли рибата във водата, мама се опита да я улови. Подхлъзна се и падна с главата надолу във водата. Не че татко е стоял и гледал как пада, но всичко, което успя да докопа, бе обувката ѝ.

Това е най-смешното нещо, което някога съм виждал! — Майк дори започна да се усмихва при спомена.

Връщайки се назад, и Маги успя да види смешното в случката.

— Мама беше вир-вода, когато се качи на палубата. И наистина побесня, щом видя как ѝ се смеем двамата с татко — поверително каза Майк. — Когато татко ѝ връчи обувката, за да ѝ покаже, че се е опитал да я спаси, тя я захвърли във водата. Добре, че я улових с въдицата, преди да потъне.

— Не си ѝ се присмивал, нали, Уейд? — укорително го погледна Белинда.

— Малко ѝ се присмях — призна си той и дяволито пламъче заигра в тъмните му очи.

— Не е било хубаво от твоя страна. Нищо чудно, че си се ядосала, Маги — съчувствено каза Белинда.

— Предполагам, че наистина съм изглеждала забавно. — Маги усети, че взема страната им в свой собствен ущърб.

— Изглеждаше още по-смешна в ризата — изтърси Майк.

— Каква риза? — попита Белинда.

— Всичките ѝ дрехи бяха мокри и на мама ѝ се наложи да облече оная риза. Само дето ѝ беше много голяма — обясни Майк.

— Колко ужасно, Маги! Сигурно е било мъчително изживяване.

За пореден път Маги отхвърли предложеното ѝ съчувствие:

— Щом се постоплих и поизсъхнах и най-вече щом стъпих на суша, чувството ми за хумор отново се възвърна.

— Обичате ли да ходите за риба, госпожице Хейл? — поиска да се осведоми Майк.

— Наричай ме Белинда — поправи го тя. — Да, обичам да ходя за риба. Уейд ме е взимал със себе си няколко пъти в Аляска. Когато ни дойдеш на гости, ще можем да отидем тримата заедно.

— Може и да е забавно, а? — Майк сякаш претегляше възможностите.

— Е, няма да е същото, както да си с майка си. — Белинда правеше опит да покаже, че няма намерение да заема мястото на Маги, и това бе жест, достоен за похвала. — Е, поне се надявам да не падам в реката — пошегува се тя. — Водата там е много студена.

— Не бих се тревожил за това. — Ръката на Уейд, отпусната върху гърба на канапето, леко милваше раменете на момичето.

Любовта, вложена в тази дискретна ласка, предизвика вълна на ревност у Маги.

— Има само една Маги. Нещата, които се случват на нея, едва ли биха се случили на някого друго.

— И слава богу! — Прошепнатият ѝ отговор звучеше сухо и саркастично и бе насочен към Уейд. Острият му поглед я накара да прикрие чувствата си. — Карате ли ски, госпожице Хейл? С всичкия тоя сняг в Аляска ще е срамота, ако не можете.

— Обожавам да карам ски! Разбира се, понякога е толкова студено, че не можеш да си подадеш носа навън.

— Сигурна съм, че е така, но пък какво по-прекрасно оправдание от това да прекараш времето си, потънала в кожи. — Маги отпи от виното и с омраза си представи младата блондинка, покрита със самурови кожи.

— О, не, никога не нося животински кожи! — веднага отхвърли тази мисъл Белинда. — Не мога да приема идеята да се убиват животни само защото кожата им може да бъде използвана за женско палто.

„Мили боже, има ли някакви недостатъци?“, раздразнено си помисли Маги. Не приличаше на нормален човек. Дори и сега, застанала срещу бившата жена на Уейд, Белинда бе великодушна, очарователна и отвратително мила.

Маги се чу да промърморва с престорена загриженост:

— О, боже! Надявам се, че не си вегетарианка. Има чудесни ребърца, които се пекат във фурната.

Белинда само се засмя на коментара с гърлен и наистина приятен смях.

— Не, не съм вегетарианка. Загрижеността ми за оцеляването на животните, изглежда, не достига до стомаха ми. Или по-скоро засяга практичната ми нагласа, която ненавижда излишеството. Така и не мога да разбера защо хората в Индия трябва да умират от глад, когато около тях се разкарват всички тези свещени животни. Толкова е безсмислено и трагично.

— Да, знам какво имаш предвид. — Но Маги имаше чувството, че е загубила още един рунд. Постави чашата си на масата. — Извинете ме, но май ще е по-добре да погледна вечерята.

— Може ли да помогна? — предложи Белинда.

— Тя е отличен готвач — вметна Уейд и се усмихна, след като Белинда грейна от комплиментта му.

— Не се и съмнявам! — бе леко хапливият отговор на Маги. Тя отново замаскира ревността си с усмивка. — Благодаря ти, но ще се справя и сама. Извинете ме.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В кухнята ѝ се прииска да хвърля тенджери и тигани, да затръшва вратичките на шкафовете, за да освободи цялото си накипяло безсилие. Можеше ли изобщо някой да се състезава с тази идеална жена?

Опита да овладее яда си, но той кипеше и тътнеше в нея като вулкан. И още по-зле се чувстваше от факта, че не виждаше Белинда да изпитва и грам ревност. А самата тя се разкъсваше от ревност и това я караше да се чувства нищожна и подла.

След като установи, че поне в кухнята всичко е наред, Маги реши, че е време да се захваща с вечерята. Занесе чиниите със спаначена салата в трапезарията, после се върна във всекидневната и им предложи да се преместят на масата.

— Спаначена салата! Обожавам я! — отбеляза Белинда, след като седна на стола срещу Уейд. — Ти ли си ѝ казал? — попита го тя и Маги веднага съжали, че не бе направила друг вид салата.

— Не, не съм.

— Ние също я обичаме — неохотно обясни Маги.

— Ти обичаш ли спанак, Майк? — Белинда се усмихваше на чернокосото момче, което стоеше начело на масата.

— Харесвам го на салата, но не и сготвен.

— Мисля, че повечето деца не го обичат сготвен — разбиращо отвърна Белинда.

Маги започна да подозира, че тя е истински образец за тактичност.

— Много хубав порцеланов сервиз, Маги.

— Сватбен подарък. — „Сега пък защо ѝ предоставям тази информация, зачуди се Маги, защо просто не приех комплимента с едно «благодаря»?“ Раздразнението ѝ се увеличи.

— Ти и татко смятате ли да имате деца? — изтърси Майк.

Маги усети, че страните ѝ пламват и сигурно вече се сливат с цвета на косата ѝ, но тя бе единствената, която усети някакво

неудобство. Белинда, изглежда, не намираше нищо нередно във въпроса.

Уейд стрелна Маги с поглед, сякаш я обвиняваше, че тя е предизвикала въпроса.

— Да, искаме да си имаме семейство — отвърна Белинда. — И двамата обичаме децата и се надяваме да имаме няколко бебета. Какво ще кажеш да станеш батко?

— Не знам. — Майк повдигна рамене и нападна салатата си.

С помощта на вилицата си Маги изливаше своя гняв върху невинния спанак. Няколко бебета! Едно голямо, щастливо семейство. Единственото, което разваляше пейзажа, бе, че Белинда щеше да заема нейното място. Обзе я нужда да развали тази идилия.

— Уейд, сигурен ли си, че искаш отново да преживееш храненията на два часа, настинките, никненето на зъбите? — скри ревността си тя зад тази нервна шега. — Не мислиш ли, че си малко старичък за това? Трябваше да имаш деца, когато беше малко по-млад и нервите ти щяха да понесат напрежението. Разбира се, Белинда е все още млада и може да се справи, но ти... — Маги остави изречението ѝ да увисне недовършено, тъй като отново бе насочила вниманието към възрастовата разлика помежду им.

Макар че тъмните му очи криеха зловещи пламъчета, Уейд отвърна със забележително спокойствие:

— Сигурен съм, че ще успея да се справя, Маги.

— Мисля, че Уейд ще бъде прекрасен баща — отбеляза Белинда. — Но, предполагам, ти вече го знаеш. — Отново това бе спокойно отчитане на фактите, без никаква злоба и завист.

— Уейд беше прекрасен баща и още е — съгласи се Маги, като се опита да подражава на тона ѝ. — Само се притесних от факта, че когато децата ви пораснат, Уейд ще бъде в действителност изкуфял.

— Какво е „изкуфял“ — смръщи се Майк.

— Това е учтив начин да кажеш „одъртял“ — обясни Уейд и устата му се разкри в гримаса. — Майка ти се опитва да отбележи, че остарявам.

— Но ти наистина си стар, нали? — срази го Майк с неподправената си наивност.

Маги успя да сдържи напирания истеричен смях.

Уейд също се опита да запази самообладание, макар и с много усилия.

— Предпочитам да казвам, че приближавам разцвета си.

— Това е съвсем вярно в нашето общество — разшири отговора му Белинда. — Привлекателността на мъжа нараства, когато надхвърли тридесетте, но когато жената достигне тази възраст, смятат, че е вече зад борда. Мисля, че това е ужасно нечестно. Но не смяташ ли, че това е самата истина, Маги?

Маги толкова побесня, че не съумя да проговори — без значение, че забележката нямаше за цел да я уязви. Маги я възприе като намек за собствената ѝ възраст.

Уейд усети опасните искрици, проблеснали в очите ѝ.

— Това виждане се промени. Жените над тридесетте са все още желани и хората започват да осъзнават това.

Той излекува нараненото ѝ его.

До този момент Маги никога не се бе засягала на тема „възраст“. Независимо от коментара на Уейд, тя все още се чувстваше малко наранена. Опита да понижи гнева си поне с няколко градуса. Под претекст, че трябва да поднесе вечерята, тя успя дискретно да излезе, за да възстанови контрола над необузданите си чувства.

Като преместваше месото от тавата върху подноса, тя осъзна, че Уейд изобщо не бе казал всичко това заради нея. Той бе защитил гонимата си от изгарящите светкавици на гнева ѝ. Колко глупаво от нейна страна, че не отгатна!

Гневът ѝ, вместо да се поуталожил, пламна още по-буйно. Маги остави ножа за рязане и вилицата отгоре на подноса и ги занесе в столовата, където ги сложи пред Уейд.

— Ще нарежеш ли месото?

— Да — тихо се съгласи той и я погледна замислено.

Тя прибра чиниите от салатата и ги отнесе в кухнята.

Със зловещо спокойствие приготви картофите и зеленчуците за сервиране. Отново и отново си повтаряше наум, че няма да загуби присъствие на духа, без значение колко ѝ коства това.

— Маги, мисля, че връзката, която съществува между теб и Майк, е забележителна — заяви Белинда.

— Ах! И защо смяташ така? — Тя постави купата с картофите до чинията на Майк.

— Сигурно е трудно да отгледаш единственото си дете, особено когато си разведена. По правило родителят става твърде покровителствен. И все пак Майк е изключение от тази тенденция, макар да сте толкова близки. Намирам го за прекрасно, въпреки че ти се доближаваш до възрастта, в която да имаш деца не е много разумно.

Нямаше абсолютно нищо злобно в коментара, но той удари място, придобило болезнена чувствителност. И беше само въпрос на лош късмет, че Маги стоеше до Белинда, когато тя изрече тези думи. И по-лошото бе, че държеше в ръката си купата с пюре от грах и лукчета.

Без каквато и да било преднамереност ръката ѝ трепна и обърна купата. Гъстата зеленчукова смес се стече по скута на Белинда. В мига, в който Маги чу изплашения писък на момичето, осъзна какво е направила — и се ужаси.

— О, толкова съжалявам! Не знам как се случи! — Тя се протегна да грабне една салфетка, когато Белинда дръпна стола си от масата. — Съжалявам! — повтори Маги и безрезултатно замаза разпростиращото се петно от пюре и размазани грахчета.

— По дяволите, Маги! — ругаеше Уейд под нос, като я изтласка от пътя си. — Трябваше да се досетя, че нещо такова ще се случи.

Макар че стана неволно, Маги не защити невинността си. Самата тя не бе напълно сигурна, че беше случайност. Чувстваше се като пълен боклук.

Белинда успешно изплува от паниката и промълви:

— Всичко е наред. Сигурна съм, че е било случайно.

Маги си помисли, че ще се почувства по-добре, ако младата дама ѝ се разкреци обидено. Цялото това щедро опрощение и разбиране ѝ дойде твърде много.

Майк изобщо не ѝ помагаше да излезе от ситуацията. Притискаше с две ръце устата си, опитвайки се да задържи напирания смях. Само веднъж погледна към Маги, но бързо се извърна настрани и раменете му още повече се разтресоха.

— Хайде, Белинда! — Уейд изправи момичето на крака. По-голямата част от пюреото бе попила в салфетката. Но злополучната смес беше оставила голямо, грозно петно върху синята рокля. — Ще те заведа у дома — каза ѝ той.

— Съжалявам — повтори Маги, безпомощна да поправи стореното.

— Ще го почистя, не се тревожи — увери я Белинда, все още шокирана от случката.

— Моля те, изпрати ми сметката от химическото — настояваше Маги, докато следваше двойката до вратата. — Аз ще я платя.

— Дяволски си права, Маги! Ще си платиш! — отсече Уейд. И Маги разбираше, че той не говори за пари.

— Приятно ми беше, че се запознахме — извика Белинда през рамо, докато Уейд я побутваше към вратата.

Това напълно убеди Маги, че момичето не бе съвсем нормално човешко същество. Никой нормален смъртен, след като са изсипали върху му купа с грах, не би повтарял с неподражаема невинност, че му било приятно да се запознаят, и то не с някого друго, а с виновника за случая.

Втрещена, Маги се върна в столовата и се втренчи в граха и лука върху килима до стола на Белинда.

Майк повече не можеше да сдържа смеха си, а сълзите направо се стичаха от очите му.

— Спри да се смееш, Майк! Не е смешно!

— Напротив, смешно е! Това е най-смешното нещо, което някога съм виждал.

— Просто млъкни и ми помогни да изчистя това петно, преди грахът да е изсъхнал върху килима.

Маги се наведе и започна да обира зеленчуците, потънали в кремообразната смес.

Майк се присъедини към нея, като бършеше сълзите от бузите си, опитвайки да сподави смеха си.

— Мамо — заяви той, — ти си безценна!

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Маги сгъна влажната кърпа и я просна да поизсъхне, с изключение на остатъците от печеното и картофите в хладилника, в цялата къща нямаше нищо, по което да си проличи, че е имало гости тази вечер. Всички чинии бяха измити и подредени. Килимът в столовата бе почистен от гъстата смес. Ленената покривка бе заровена в коша за пране, заедно със салфетките.

Следи от наличието на гости липсваха и върху самата Маги. Лицето ѝ бе старателно почистено от грима. Дългата черна пола и сребристата блуза отново висяха в гардероба. Ониксовите обици стояха в кутията с бижутата, а черните ѝ официални обувки кротуваха при останалите в шкафа.

С новия си тъмнозелен халат и боса, тя отиде до кафеварката и си наля чаша току-що сварено кафе.

Звънецът иззвъня и на нея не ѝ бе потребен ясновидец, за да ѝ каже кой стои пред вратата. През цялото време знаеше, че Уейд ще се върне веднага щом прибере Белинда жива и здрава у дома.

Тя влезе в трапезарията през всекидневната. Както и предполагаше, Майк отвори вратата.

— Мамо, татко е тук!

Уейд не бе сменил дрехите си. Но възелът на вратовръзката му беше разхлабен, а горното копче на ризата — разкопчано. Тази малка промяна сякаш изместваше маската на цивилизованост и откриваше тъмната страна на характера му.

Тъй като и без това бе виновна, Маги не сведе глава пред него.

— Здравей, Уейд. — Гласът ѝ звучеше учудващо твърд.

— Очаквах те. Има прясно кафе. Искаш ли чаша?

— Не. — Уейд погледна Майк, който стоеше сякаш в очакване на нещо. — Върви в стаята си, Майк. Искам да говоря с майка ти насаме.

— Добре — не протестира Майк. — И не бъди много твърд с нея, тате. Мама се чувства доста зле от цялата случка.

— Всъщност най-добре ще е да се обадиш на съседите и да разбереш дали не можеш да прекараш нощта там — каза Уейд.

Майк колебливо погледна към Маги. С безмълвно кимване с глава тя даде разрешението си. Напрегнатата тишина през следващите няколко минути, в които Майк се обади по телефона и получи покана да прекара нощта у приятеля си, бе същинско изтезание за нервите ѝ.

Маги пиеше кафето си и изобщо не усещаше вкуса му. И двамата с Уейд изглеждаха твърде напрегнати, за да седят. Докато тръгне Майк, те се разхождаха из всекидневната като противници, които се дебнат един друг.

Маги пое инициативата:

— Няма извинение за това, което направих тази вечер.

— Започна тя.

— Радвам се, че го осъзнаваш. — Фактът, че тя пое вината върху себе си, не усмири гнева на Уейд.

— Не го направих нарочно, кълна се! — продължи Маги.

— Но съм сигурен, по дяволите, че не беше и случайност! — изръмжа той.

— Не беше случайност, но не беше и нарочно. — Тя остави чашата си и скърши пръсти. — Дори не знаех какво правя до мига, в който вече бе станало прекалено късно.

— Защо, Маги? Защо? — Уейд прокара пръсти през косата си. — Защо го направи?

— Как мога да знам? — пламна Маги, ядосана от безпомощността си да обясни. — Просто се случи!

— Нищо не се случва просто ей така! Не и с теб! Ти предизвикваш нещата. Ти хвърляш искрите и палиш огън. И преди да се усетиш, той вече е погълнал всичко и ти си в пламъците.

— Ако наистина гледаше на нещата така, никога не би я довел тук! — отсече тя със същата злоба.

— Типично за теб! — гневно заяви Уейд, като си пое дъх. — Обвиняваш ме, защото не можеш да излезеш на глава със собствения си гняв.

— Не те обвинявам, виня само себе си. Беше непростимо, знам това! Но просто не издържах вече.

— Не издържаше на какво? Не ми казвай, че целият тоя разговор за годините наистина ти е лазил по нервите! Как би могло това да те

притеснява?

— О, да, спомням си всичко, което каза за жените над тридесетте. Че все още били желани — хапливо каза Маги. — Това си беше просто разговор. Я се погледни — жениш се за двайсетгодишна жена.

— Двайсет и една.

— Двайсет и една — повтори тя. — Да не забравяме тази една година. — Езикът ѝ бе станал саркастичен. — И в това е цялата разлика, нали?

— За бога, Маги, всичко, което съм казал, го мисля наистина. — Хвана я за раменете и я разтърси. — Нима всичките ми действия, откакто съм се върнал в Сиатъл, не можаха да те убедят, че все още те намирам за желана жена?

— За теб не съм нищо друго, освен навик — отвърна му тя със същите думи, с които я бе ужил лил преди. — Като някой, който се опитва да откаже цигарите, но непрекъснато му се иска да запали.

— Да — категорично се съгласи той, — въпреки че знае колко би му навредило. Проблемът е, че когато отново запали цигарата, всичко, което си припомня, е приятното усещане. Ето как се чувствам от мига, в който направих грешката да те целуна отново. През цялото време си мисля колко е приятно усещането.

— О, да! — подигра се тя. — Ето защо си сгоден за Белинда.

— Объркващо е, нали? — Устата му се изви в цинична усмивка. — Ако искаш да знаеш какво е истинско объркване, трябва да се поставиш на моето място. Белинда е момиче за милиони, и все пак...

— Не ми пука дали е момиче за милиони! Повръща ми се вече и се уморих от нея! — Маги почти се бе разплакала, докато се бореше да се измъкне от ръцете на Уейд.

— Не искам да чувам за добродетелите ѝ... нито пък за децата, които ще имате!

— Ревнуваш?

Един кратък миг Маги се колеба, преди да се откаже от всякакви преструвки:

— Да! Да, ревнувам! Не исках, мислех си, че няма да ми се случи. Но аз наистина те ревнувам от нея!

— Защо? — Тъмният му поглед сякаш проникна в недрата на душата ѝ. — Ние сме разведени. Забрави ли?

— Не съм. Добре разбирам, че би трябвало да ти желая щастието, но... Защо и двамата трябва да сме самотни и нещастни?

— Ти нещастна ли си, Маги? — Ръцете му я стиснаха и той я притегли по-близо до себе си.

Пръстите ѝ се опряха на гърдите му и се плъзнаха под сакото. Тя напрегна сили, за да го задържи на разстояние. Пулсът ѝ заби неравномерно, когато долови леката промяна в ситуацията.

— Да, нещастна съм — призна си тя и се втренчи във вдлъбнатината на гърлото му.

— Не ти ли харесва да си самостоятелна? — настоя той.

— Не.

— На моята независима, упорита, малка Маги вече не ѝ харесва да е сама?! — С лек скептицизъм в гласа той продължи: — Това се казва промяна. А само преди шест години това бе единственото, което искаше.

— Знам.

— Маги... — Голямата му ръка обви гърлото и повдигна брадичката ѝ. — Не се ли отказахме твърде рано? Можехме ли да спасим брака си?

Една сълза се образува на върха на миглите ѝ.

— Не знам.

— Какво знаеш тогава? — Имаше подигравателна нотка в тихия му глас, която бе странно приятна.

— Знам... знам, че съжалявам за разлетия грах върху роклята на Белинда. Изобщо не съм възнамерявала да правя нещо подобно, честно! — Опит за усмивка затрептя върху устните ѝ. — Ето, вече имаш извинението ми. Сега можеш да се върнеш при Белинда и да ѝ кажеш колко горещо се разкайвам. След няколко дни и двамата ще се смеете за това каква проклетия е бившата ти жена.

— Никога не ти се присмивам, Маги. И никога не съм го правил преди. — Лицето му придоби сериозно изражение. — Когато се разведохме, веднага настоях да ме преместят в Аляска, защото знаех, че няма да мога да устоя, освен ако не ни разделят хиляди километри. С всеки изминал месец, с всяка година раздялата ставаше по-лесно поносима, докато най-накрая срещнах Белинда. После се върнах тук. — Уейд си пое дълбоко въздух и го изпусна като дълга въздишка. — И откривам, че все още не мога да ти устоя.

— И на мен не ми беше лесно да те изключа от живота си. — Маги бе трогната от думите му и призна собственото си абсурдно състояние.

Ръцете му се отпуснаха на раменете ѝ и се плъзнаха по гърба ѝ. Стана толкова нежно и непринудено, че тя почти не съзнаваше, че е в прегръдките му. Главата ѝ се опря на рамото му. Усети нежното като полъх докосване на устните му по косата си, но не се възпротиви.

— Какво ще правим ние двамата? — замислено попита Уейд.

— Няма никакво „ние двамата“. — Тя отпусна ръцете си под сакото му и неволно го прегърна.

— Няма ли, Маги?

Той я целуна по очите. Маги вдигна глава и устата му намери устните ѝ. Бе топла, упойваща целувка, бавна и страдна, която позволяваше на Маги да се наслаждава на усещането, докато възбудата ѝ постепенно нарастваше.

Уейд с удоволствие реши да забави и удължи тази сладка взаимност.

— Официално може и да не сме обвързани — промълви той до нежната вена върху шията. — Но ние не скъсахме онази връзка, която продължава да ни тегли един към друг.

— Нямах предвид Майк, нали?

— Не, не Майк.

Ръцете му галеха продължително и с лекота нежното ѝ тяло и бавно, но сигурно Маги се разтапяше под въздействието на неговата мъжественост.

— Ние сме като два кремъка, Маги. Всеки път, когато се докосваме, пламва искра. И всеки път забравяме да потушим огъня.

— Това е само физически.

Устните ѝ нежно проследяваха извивката на дръзката му волева брадичка.

— И аз все това си казвам. — Уейд ухапа нежно ухото ѝ. — И че само ти знаеш как да ми доставиш удоволствие.

— Това беше преди много време.

Маги чувстваше как сърцето ѝ бие учестено, в унисон с неговото.

Краката ѝ се разтрепериха и омекнаха.

— Така ли? — Той отново докосна с устни нейните. — Може би миналата нощ е била само в мечтите ми?

Пръстите му докоснаха закопчалката отпред на халата ѝ. Бавно разкопча халата до кръста, задебелялата му космата ръка погъделичка гладката ѝ кожа. Маги сякаш остана без дъх, когато ръката му се плъзна навътре.

— Това е лудост, Уейд! Караме се през цялото време. — Но въпреки протеста устните ѝ се разтвориха в копнежнo очакване.

— В момента не се караме, освен ако ти не възнамеряваш да започнеш. — Устата му се доближи до нейната, но не я целуна.

— А трябва. — Ала Маги нямаше сили да се противи, можеше само да притисне устни към неговите и да се подчини на силната им власт.

Огньовете пламтяха и бушуваха около тях. Желанието разтапяше телата им. Ръцете му изгаряха кожата ѝ, възбуждаха тялото ѝ така, както само той можеше. Достигаха до мига, в който нямаше да има връщане назад.

За своя собствена изненада Маги усети, че сама се откъсва от целувката му. Трепереше, безсилна от желание. И все пак се дърпаше. Това я обърка.

— Маги!

Пръстите му потърсиха брадичката ѝ, опита се да извърне главата ѝ към себе си.

— Не мога! — отвърна тя на безмълвния му въпрос.

— Защо? — Учудването в настоящия му въпрос потвърди сходството в техните усещания.

— Искам да правим любов. — Най-сетне Маги погледна с нескрит копнеж. — Но не бива. И аз самата не разбирам защо, така че не ме карай да ти обяснявам.

— Заради Белинда ли е?

Ръката му продължаваше нежно да гали кръста ѝ — несъзнателно движение, което я възбуждаше и разсейваше.

— Може би — съгласи се тя, без да е убедена, че е вярно. — Просто... не искам това да се случва в името на доброто старо време. Не искам тази вечер да е едно последно изживяване с теб, преди да се ожениш за Белинда.

Макар че Уейд не помръдна, Маги усети как той се отдръпна зад маската на резервираността. Възстановяваше контрола над чувствата и желанията си. Не беше сигурна дали да се радва на този факт или не.

— Разбирам — прошепна той.

— Наистина ли? — Маги се надяваше да е така. — Винаги вършехме всичко толкова импулсивно, вземахме решения в най-разгорещения момент. Така се оженихме и се разведохме. Преди да сме взели друго глупаво решение, аз... — Показалецът му докосна устните ѝ и тя замълча.

— Не казвай нищо. — Той се усмихна насила. — Не мога да понасям практически разумни изказвания, когато идват от теб.

С нежелание, което я трогна, той отдръпна ръце от нея и закопча халата ѝ, за да предотврати всякакъв достъп до шията ѝ. Маги несигурно стоеше пред него и съжеляваше, че го бе спряла, макар да знаеше, че е права.

— Не искам да си тръгваш — въздъхна тя.

Устата му се изкриви в горчива усмивка.

— Не ме моли да оставам и да спя на канапето.

— Добре, няма. — Тя се усмихна по същия начин. — Ти спи в спалнята, а аз — на канапето.

Шегуваше се и Уейд го знаеше, но отвърна съвсем сериозно:

— Трябва да обмисля някои неща, Маги, и ще свърша по-добра работа, ако не се разсейвам от мисълта, че си в другата стая.

— Значи тръгваш, така ли? — Маги го каза така, сякаш потвърждаваше присъда.

— Да!

— Утре... — започна тя.

Уейд се наведе и я целуна леко по устните.

— Ще видим какво ще ни донесе утрото. Дотогава и двамата имаме време да си помислим дали решението ни е било правилно.

Маги можеше да му каже, че вече е направила избора си, но гордостта ѝ настоя да замълчи. Тръпки от лошо предчувствие пронизаха сърцето ѝ. И какво, ако бе пропуснала щастливия шанс?

Той отиде до вратата и се спря, но не се обърна.

— Лека нощ, Маги.

Поне не беше „сбогом“. Не още.

— Лека нощ, Уейд.

Когато Уейд отвори вратата и излезе в нощта, Маги се зачуди какво всъщност прави тя. Нима го изпращаше обратно в тръпнещите обятия на Белинда?

Не му каза, че го обича. Но може би така бе по-добре. Ако решението му се окажеше против нея, поне щеше да спаси гордостта си.

Трябваше да приеме вероятността, че Уейд не би избрал нея. Твърде много държеше на Белинда, иначе не би ѝ предложил да се оженят.

Маги нямаше такъв избор. Съществуваха само Уейд.

Една врата на кола се затръшна. Малко след това тя чу как двигателят се запали и колата излезе на пътя. Нощта обещаваха да бъде дълга, а чакането щеше да я превърне във вечност.

Тя взе кафената си чашка и я занесе към кухнята. Отново я напълни и седна на масата.

Беше три сутринта, когато загаси лампите и отиде да си легне.

Дълго време лежа, взряна във фигурите, които лунната светлина образуваше на тавана. Болезнено отмервайки самотните нощни часове, Маги постепенно се унесе в сън.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Звънецът извъня. В първия момент Маги си помисли, че е будилникът, и протегна ръка към масичката до леглото, за да го спре. Но не беше будилникът. Пипнешком потърси телефонната слушалка, но след като я вдигна, чу обичайния сигнал. Отново се чу звън и тя почти реши, че сънува.

— Майк! Отвори вратата! — извика тя и се опита да зарови глава във възглавницата.

В този ранен сутрешен час можеше да е някой от приятелите на Майк. И тогава се сети, че Майк не си е у дома. Бе прекарал нощта у съседчето Дени. Имаше само един човек, който би могъл да идва в този странен час.

Изстреля се от леглото. Навлече халата си и се втурна към хола.

— Идвам! — извика тя, след като звънецът прозвъня отново.

Бе останала без дъх, лицето ѝ гореше от вълнение и надежда. Дръпна резето и откачи предпазното синджирче. Отвори широко вратата, на лицето ѝ грееше усмивка за добро утро. Но отвън не стоеше Уейд.

Беше Белинда Хейл.

Маги зяпна от изненада.

Блондинката изглеждаше безупречно: косъм не мръдваше в прическата ѝ, гримирана бе пестеливо, но майсторски. В сравнение с нея Маги представляваше окаяна гледка: раздърпана, недоспала, с подпухнали очи, косата ѝ — като кълбо червена коприна, лицето ѝ — бледо, без грим.

— Мога ли да вляза? — попита Белинда.

Твърде стъписана, за да направи каквото и да било, Маги се отдръпна и я пусна вътре.

— Страхувам се, че изглеждам ужасно — извини се тя за външния си вид. — Току-що ставам от леглото.

— Не се тревожи, разбирам. И аз не съм в най-добрата си форма, докато не изпия портокаловия сок и сутрешното кафе. — И отново

последва онази лека, разбираща усмивка.

— За миналата нощ и роклята ти... — започна Маги.

— Мисля, че и за двете ни ще е по-добре, ако изобщо забравим за вчера и за този малък инцидент — предложи Белинда. — Убедена съм, че не го направи нарочно.

— Да — потвърди Маги. — Сигурно умираш за малко сок и чаша кафе. Защо да не отидем в кухнята?

— Да, нямам нищо против чаша кафе, ако не представлява трудност за теб. — Нямахте нищо нахално в държанието й. Напротив, младата дама изглеждаше някак умислена.

— Кухнята е насам.

Маги я поведе. Разумът й се насилваше да намери причина за идването на Белинда тази сутрин, и въпреки че не успя, Маги не се осмели да попита.

— Хубаво е. — Белинда одобрително се огледа наоколо. — Много функционална кухня. Сигурно е удоволствие да готвиш тук.

— Наистина, при условие че имам време.

Маги бързо напълни каничката и включи кафеварката, преди да поднесе портокаловия сок.

— Къде е Майк тази сутрин?

Нима това бе причината за идването на Белинда? Да поднови познанството си с Майк?

— У съседите е. — Все още не се беше прибрал.

— Хубаво е, че можем да си поговорим насаме.

— Да си поговорим насаме? За какво? — Ръката й се задържа във въздуха с чашата портокалов сок до устните й.

— Искях да се уверя, че колата на Уейд я няма тук. Сигурна съм, че не би одобрил идването ми тук. — Белинда се усмихна леко заговорнически и седна на масата.

— Колата на Уейд? — повтори Маги.

— Моля те, не се опитвай да ме щадиш! И, за бога, не се чувствай неудобно! — настоя момичето. — Знам, че Уейд е прекарал нощта с теб. Но не съм разстроена. Всъщност мисля, че така дори е по-добре.

— Знаеш, че Уейд е прекарал нощта тук, с мен?! — Маги повтори думите й, за да е сигурна, че ги е чула правилно.

— Да. Повече от ясно е. Когато ме отведе у дома, знаех, че ще се върне. Много беше огорчен и ядосан за случилото се с роклята ми. Ти си поразително хубава жена, Маги. След като Уейд не се прибра, знаех, че каквито и искри да са прехвърквали помежду ви, не всички са били от гняв — обясни Белинда.

Маги не вярваше на това, което чуваше.

— Знаеш, че е правил любов с мен, и нямаш нищо против?! — Маги намираще това за невероятно.

— Не, нямам нищо против. — Белинда разклати русата си глава, а изражението ѝ бе необикновено мило. — Разбираш ли, мисля, че знам какво се случва, когато един мъж види отново бившата си жена. Съвсем естествено е да провери дали старата тръпка е все още жива.

— И миналата нощ Уейд е задоволил това свое любопитство? — Маги не проумяваше как Белинда може да приема толкова спокойно въображаемото провинение на годеника си.

— По-добре е, отколкото да допусна да се ожени за мен, а да продължи да мисли за теб — отвърна Белинда. — Не мислиш ли?

— О, да, по-добре е. Сигурна съм — сухо се съгласи Маги и отиде до шкафа да вземе две чисти чаши за кафе.

— Захар или сметана слагаш в кафето?

— И двете, моля!

— Говори ли с Уейд тази сутрин? — Тя взе захарницата от шкафа и отиде към хладилника за сметаната.

— Не, още не се беше прибрал, когато тръгнах. Разбира се, аз няма да му кажа, че знам за миналата нощ. Той може би ще си признае доброволно, но аз няма да се издавам, че знам. Мисля, че това е най-разумното поведение. Не искам да си мисли, че съм властна натура и че го преследвам.

— Определено не си властна натура — съгласи се Маги с възможно най-малко сарказъм в гласа си.

— Пилеене на чувства е. Мъжът или е верен, или не е. Жената може да умре от притеснения за това къде е мъжът ѝ или с кого е, но това няма да промени нищо. Животът ѝ обаче ще се съсипе — заяви Белинда. — А аз не искам нещастен живот.

— Тази философия е достойна за похвала, но мисля, че е трудно приложима.

Звучите откъм кафеварката секнаха и Маги напълни чашите.

— Не и ако вече си се настроила за нея. Тогава всичко става учудващо лесно. — Тя изразително повдигна рамене. — Работата е да не се вживяваш в отрицателните емоции.

— Разбирам. — Маги изобщо не разбираше. По природа бе емоционален човек. Белинда, изглежда, се оказваше пълната ѝ противоположност.

— За какво искаше да говориш с мен? — Тя занесе чашите на масата, постави едната пред Белинда заедно със сметаната и захарта, а другата — пред себе си.

— За Уейд.

Маги се вцепени.

Първото, което мина през главата ѝ, бе, че Белинда ще я помоли да стои настрана от него, защото той вече не ѝ принадлежи.

— Какво за Уейд? — Маги отпи от горещото кафе.

— Искам да знам всичко за него: нещата, които го дразнят, нещата, които обича. Има толкова много капани в един брачен живот. Реших, че ако поговоря с теб, бих могла да избягна някои от тях.

Маги рязко остави чашата на масата и кафето се разплиска. В този миг тя осъзна, че за Белинда не съществува никаква причина, поради която би оставила Уейд на мира.

— Не говориш сериозно! — Тя се задави от изумление.

— Напротив! Не разбираш ли колко е мъдро! — опроверга я момичето.

— Мъдро? Току-що ме обвини, че съм спала с годеника ти миналата нощ. Не схващаш ли? — невярващо попита Маги. — А сега ме караш да ти кажа всичко позволено и непозволено, за да може бракът ви да оцелее. Бих могла да ти кажа само погрешни неща, и то съвсем съзнателно.

— Но не би направила това, Маги. — Белинда се изсмя на нейното предположение. — Уейд винаги е казвал, че един от най-големите ти недостатъци е честността ти. И ако не друго, поне в тази минута ми го доказваш.

— Никога ли не ти е хрумвало, че мога да поискам да си върна Уейд? — оспори я Маги.

— Разбира се, че ми е хрумвало, но ако изобщо е имало някакъв шанс да се сдобрите, това щеше да се е случило доста по-рано.

Убедеността на тази жена бе непоклатима. Пълната липса на ревност у Белинда хвърли Маги в недоумение. Невъзможно бе да се ядоса на това до лудост разумно момиче. Чувстваше се напълно объркана.

— Ами ако Уейд и аз сме открили, че тази стара тръпка все още е жива? Какво ще кажеш? — Маги настоя да знае.

— Ще кажа, че това е най-прекрасното нещо, което Уейд е открил, преди да се ожени за мен. — Тонът на Белинда показваше, че според нея това е единствената логична реакция.

Логиката никога не бе управлявала сърцето на Маги. Напълно сразена, тя се облегна на стола си.

— Предавам се! — Въздъхна безнадеждно объркана. — Това не може да е истина!

Белинда се изсмя със своя гърлен и приятен смях.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Внезапно Страничната врата се отвори и в стаята влезе Уейд. Той спря и остави вратата сама да се затвори зад него. Учудено се намръщи, по мъжественото му лице се прокрадна съмнение.

Сакото и вратовръзката му бяха свалени, но иначе бе със същите дрехи от вчера. Беше съвсем леко брадясал — очевидно не се бе избръснал тази сутрин. Черната му коса изглеждаше разрошена така, сякаш е прокарвал многократно пръстите си през нея.

Мрачният му поглед се спря върху Белинда.

— Видях колата ти отвън на алеята. — Гласът му показваше, че все още не вярва в очевидното.

— Нашият малък триъгълник вече е налице — отбеляза Маги. — Седни, Уейд. Присъедини се към нас за чаша кафе, макар че може би се нуждаеш от нещо по-силно.

Той ѝ хвърли въпросителен поглед, преди да съсредоточи вниманието си върху Белинда:

— Какво правиш тук?

Ако Белинда намираше ситуацията за конфузна, не го показва.

— Бях наблизко и реших да се отбия, за да уверя Маги, че върху роклята ми не са останали петна. И представа си нямах, че ще дойдеш.

— И представа си нямах, че ще те заваря тук, след като не те намерих у вас. — Държеше се кисело и подозрително.

Маги се надигна от стола си и фалшива усмивка, подплатена с цинизъм, се появи върху устните ѝ.

— Мисля, че трябва да изплюеш камъчето, скъпи. — Тя мина покрай него към кухненския шкаф.

— Какво камъче? За какво говориш? — Уейд изглеждаше едновременно объркан и ядосан.

Безсънието изостряше чертите на лицето му и подчертаваше мъжествената му привлекателност.

— Белинда знае, че си прекарал нощта с мен — сладко му каза тя и си наля трета чаша кафе.

— Знае какво?! — изръмжа Уейд след паузата от смайването му.

— Не повишавай тон, скъпи! — скара му се Маги с подигравателен укор. — Казах, че Белинда знае, че ти и аз сме прекарали нощта заедно. Не се тревожи, скъпи, тя няма нищо против.

— Уейд, не искам да си мислиш, че съм те следила — вметна Белинда, докато той все още не знаеше какво да каже. — Повярвай ми, това е последното нещо, което бих направила.

— Виждаш ли? — Зелените очи на Маги се ококориха, невинни и честни. — Тя проявява разбиране.

Стана, за да подаде кафето на Уейд.

— Чисто ли го искаш или да го смеси с малко уиски?

— Чисто — отсече той и се протегна към чашата. Обвинителният му поглед се закова върху Маги. — Май ще е по-добре да ми обясниш какво става! Какво си казала на Белинда?

— Аз? Не съм ѝ казвала нищо. — Бившата му съпруга подигравателно сложи едната си ръка върху сърцето, а другата вдигна, все едно се заклеваше в истината.

Уейд изскърца със зъби, гневът закипя в него.

— Ти...

— Не се ядосвай на Маги — намеси се Белинда. — Не ми каза нищо, докато не разбра, че вече знам.

— Какво знаеш? — Уейд се извърна към момичето.

— Скъпи, ти не слушаш — подразни го Маги и мина покрай него, за да си вземе стол и да седне на масата.

Той ѝ хвърли нетърпелив поглед и настоятелно попита Белинда:

— Какво те кара да мислиш, че съм прекарал нощта тук?

— Мисля, че това е напълно ясно — повдигна рамене Белинда. — След като ме остави, ти се върна тук. И така и не се прибра цялата нощ.

— И естествено е стигнала до логичното обяснение, че...

— Стой настрана от това, Маги! — отрязва я кратко Уейд и изгледа Белинда вбесен. — И значи реши, че съм прекарал нощта с Маги. Признавам си, бях изкушен. И при съответно поощрение щях да остана.

— Ах! — За първи път Белинда изглеждаше не в свои води. — Тогава къде беше? — Тя веднага махна с ръка на въпроса си, сякаш Уейд трябваше да го пренебрегне. — Не! Не, не си длъжен да ми

отговаряш. Не очаквам да ми докладваш за всяко твое действие. Нямам никакво намерение да те връзвам, нито пък да влияя по какъвто и да било начин на постъпките ти.

— Със сигурност не можеш да я обвиниш, че е властна натура.

— Маги! — предупреди я Уейд.

— Съжалявам! — каза тя с привидна невинност, а зелените ѝ очи се смееха. — Ако желаете, мога да ви оставя сами да си разчиствате сметките.

— Ако нещо наистина се нуждае от разчистване, това си ти — натърти той.

— Чувствам се толкова ужасно, Маги! Дължа ти извинение за това, което си помислих — настоятелно каза Белинда.

— Не, не ми дължиш. — Вродената прямота на Маги отново се прояви. — Ако трябва отново да изживея миналата нощ, вероятно щеше да се случи точно това, което си помисли. Предположението ти беше погрешно, но не защото не исках Уейд да остане. Исках, но се страхувах, че един от нас или двамата може да съжаляваме на сутринта. Така че не се извинявай. Ако някой съжалява, това съм аз — заключи Маги и се втренчи в чашата с кафе. Всичкият ѝ циничен хумор се бе изпарил.

— И сега, след това признание — заяви Уейд, — мисля, че е време Белинда да си тръгва. Хайде! — каза той на годеницата си, като ѝ помогна да стане от масата. — Аз и ти имаме да обсъдим някои неща.

— Разбира се, Уейд — съгласи се Белинда. Но той не ѝ даде никакъв шанс да възрази, понеже я хвана за ръката и я побутна към страничната врата. През рамо тя успя да каже: — Довиждане, Маги. Съжалявам. Ще довършим нашия разговор друг път.

Маги кимна с глава и сподави тръпката на ужас.

— Друг път — съгласи се тя. — Довиждане! — Надяваше се никога да не я види отново. Но това бе неминуемо, Маги бе сигурна.

Докато вратата се затваряше, чу Уейд настоятелно да пита:

— За какво щеше да разговаряш с Маги?

Тя не чу думите на Белинда, но знаеше отговора. Дребното им спречкване щеше да се изглади, годеницата щеше да се погрижи за това.

Нямаше никакво съмнение в душата на Маги, че Уейд е направил избора си. Първите думи, които беше казал след идването си, издаваха решението му. Бе казал, че след като не намерил Белинда у дома, се зачудил къде ли е отишла. Значи очевидно е предпочел да се върне при нея.

Тежка въздишка се изтръгна от сърцето ѝ. Прокара пръсти през разбърканата си коса и подпря с ръка челото си. Фактът, че бе подготвена за решението му, не направи болката по-поносима. Оставащото време от живота ѝ зейна празно като пустиня. Маги се зачуди как ще се справи. Стисна силно очи и прехапа долната си устна.

Затвори се врата на кола и двигателят се включи. Като изхлипа, Маги вирна глава, за да се отърси от агонията на самосъжалението. Майк можеше да се върне всеки момент, а тя не искаше да я види как плаче. Щеше да има много самотни часове, в които да се отдава на това занимание.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тя пъргаво се надигна да разчисти чашите от масата. Върна захарницата и сметаната на местата им, избърса масата и за пореден път си сипа кафе.

Докато отиваше към масата, вратата се отвори.

Виждайки Уейд да влиза в кухнята, Маги изпусна чашата от ръката си. Тя се разби на парчета, а съдържанието образува тъмни ручейчета сред останките на пода.

— По дяволите, виж какво направих заради теб! — ядосано викна тя, за да скрие плахата надежда в сърцето си. — Винаги ли трябва така да връхлиташ върху хората? Не може ли поне веднъж да почукаш?

Наведе се да събере счупените парчета, а Уейд ѝ помогна.

— Внимавай или ще се порежеш! — нетърпеливо промърмори той. — Дай, аз ще ги събера. Ти вземи един парцал да избършеш.

Маги се подчини, тъй като намираше близостта му за много тревожна. Взе един парцал изпод мивката и започна да бърше пода, като внимателно заобикаляше парчетата, които Уейд все още не бе събрал.

— Мислех, че тръгна с Белинда — прошепна тя, за да обясни учудването си от повторното му посещение. — Чух колата ти.

— Бях паркирал зад нея. Трябваше да преместя колата, за да може да излезе.

Той изхвърли парчетата от чашката в кофата.

— Можеше да тръгнеш с нея. Не беше необходимо да се връщаш. — Искаше ѝ се да не се бе връщал.

— Така ли? — Тъмните му вежди се повдигнаха учудено.

— Да. — Тя отказа да срещне погледа му. — Разбрах, че си взел решение. Нямахте нужда да се връщаш и да ми обясняваш.

— И двете с Белинда изобщо не ви бива да правите бързи заключения. — Имаше подчертана суровост в гласа му.

Маги си мислеше, че разбира причината за това.

— Виж, знам, че точно в този момент си малко разочарован от Белинда. Но тя е млада и полага много усилия, за да се държи както смята за най-правилно.

— Мислиш, че съм решил да осъществя намерението си да се оженя за Белинда?

— Да, ти каза...

Маги направи грешката да го погледне и изражението в очите му я обърка.

— Какво казах? — подсети я Уейд, като все още я гледаше по същия умопомрачителен начин.

— Къде беше миналата нощ? — попита тя вместо отговор. Белинда можеше да не проявява любопитство, но не и Маги.

— Карах. Мислих. Изпих много кафета, в много различни ресторанти — дори не си спомням в кои.

— Тази сутрин си отишъл в дома на Белинда, за да я видиш. Ти каза така — напомни му тя.

— И ти сметна това за доказателство, че се връщам при нея? — Уейд отгатна в коментара ѝ заключението, до което Маги бе достигнала.

— А не се ли върна? — попита тя, изведнъж останала без дъх.

— Не, опитвах се да направя най-верния ход. Искях да разваля годежа си с нея, преди да се върна при теб. — Той взе влажния парцал от ръката ѝ и го хвърли в мивката. — Не съм и допускарал, че ще я заваря тук.

— Така ли? — Маги все още не се осмеляваше да му повярва. — Това, което се случи тази сутрин, няма нищо общо с решението ти, така ли?

— То само елиминира последните съмнения. — Нежно постави ръка на рамото ѝ.

— Белинда е много разбрана. Съмнявам се дали изобщо някога си изпуска нервите. — Маги се почувства длъжна да изтъкне най-отчетливата разлика помежду им.

— Млякото и препечените филийки могат да те накарат да се чувстваш много добре за известно време, но ако караш само на това, скоро животът ще ти се види сив. А животът ми с теб, Маги, никога не е бил скучен. Предпочитам да живея с предизвикателствата. А ти?

— Да, и аз.

Маги се наклони към него. В следващия миг бе обхваната в мощна прегръдка, устата му буйно посрещна нейната.

Радостта бликна в Маги като фонтан, щастието се разля в нея и тя изпита желание да му даде цялата си любов. Усещането бе невероятно. Цял живот нямаше да ѝ стигне това.

Изглежда, Уейд също го съзнаваше. Той прекъсна целувката, за да зарови лице в лъскавата ѝ буйна златисточервена коса. Ръцете му останаха около нея и тя почувства мощните тръпки, които преминаха по него.

— Обичам те, Маги! — Дълбоката сила на чувствата му не можеше да се потуши. — Дори и пред себе си се преструвах, че не те обичам. Истината е, че никога не съм преставал.

— И аз никога не съм преставала да те обичам, Уейд, но бях твърде изплашена, за да си го призная — отвърна тя.

— Ти? Изплашена? — Уейд леко се изсмя при тази мисъл. — Моята тигрица не се е страхувала да се нахвърли върху каквото и да било.

— Не е вярно, защото винаги съм се страхувала от теб. Осъзнах го миналата нощ, след като си тръгна. — Пръстите ѝ очертаха линията на брадичката му — най-сетне бе свободна да го милва, колкото си пожелае.

Уейд повдигна глава, за да я погледне, и смръщи чело.

— Защо е трябвало да се страхуваш от мен?

Трапчинките ѝ се появиха за миг.

— Без значение дали го съзнаваш или не, в теб има нещо, което винаги доминира. Но не мисля, че се страхувах от това. Подсъзнателно усещах колко много те обичам и всичко друго губеше смисъл. Изплаших се, че ще бъда напълно обсебена от личността ти и ще загубя собственото си „аз“. Съпротивлявах се срещу това, ето защо бяхме във вечна война.

— А сега?

— Сега ще спра да воювам с любовта си — обеща Маги и се повдигна на пръсти да го целуне.

Погледът му властно се плъзна по лицето ѝ, ръцете му обгръщаха раменете ѝ. Тихо любовно задоволство проблесна в тъмните му очи.

— Това значи ли край на кавгите? — пошегува се той.

— Съмнявам се — засмя се тя. — Мразя да те отегчавам.

— Ако усетя подобно нещо, и сам ще поема инициативата за караниците. — Устните му закачливо докоснаха ъгълчетата на нейните. — Дори и само заради удоволствието да се сдобрим след това.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Маги вече не можеше да устои на възбуждащия допир на устните му, потърси главозамайващата тръпка на целувката.

Уейд се остави във властта ѝ за няколко кратки мига, след което майсторски продължи, докато краката ѝ се подкосиха. Тя се притисна към него. Сърцето ѝ биеше лудо, докато Уейд я наклони назад, за да целуне нежно вдлъбнатината на шията ѝ.

— Горката Белинда! — прошепна Маги. — Ще се почувства толкова зле, когато ѝ кажеш.

— Вече ѝ казах — каза той, докосвайки кожата ѝ с устни.

— Така ли?

— Да, когато отидох да я изпратя до колата.

След като имаше вече безкрайната му любов, Маги бе достатъчно великодушна да изпита съчувствие.

— Тя много ли се натъжи?

— Белинда ли? — попита Уейд, сякаш това бе невъзможно. — Прие новината с обичайното си спокойствие.

— Не може да бъде! — Маги потули изумения си смях. — Да не би да е изрецитирала някоя баналност от рода, че ще е най-добре да решиш с коя да си, преди да се ожениш за нея!

— Взе ми думите от устата — призна той.

— Трябва да я показват в музея. Понякога не ми се вярва, че е истинска — въздъхна тя.

— Белинда има много да учи за живота и хората. Лесно е да си мислиш, че знаеш всички отговори, когато си млад.

— Да — съгласи се Маги. — И все пак страшно се радвам, че имаме втори шанс.

— Този път брачният ни живот ще бъде по-добър — обеща ѝ Уейд.

— Главите ни може да са в облаците, но пък сме здраво стъпили на земята.

— Като говорим за брак, кога искаш да бъде сватбата?
Следващата седмица скоро ли ти се вижда?

— И утре не е твърде скоро — заяви тя.

— И аз така мисля.

Ръцете му силно я прегърнаха, сякаш щяха да счупят ребрата ѝ.

— Тате? — се чу гласът на Майк от всекидневната.

Външната врата се затвори и от кухнята се разнесе шум от тичащи нозе. Маги и Уейд си размениха по една усмивка, когато синът им влетя в стаята.

— Не знаех, че си тук, татко, докато не видях колата. — Тъмните му очи се ококориха, щом забеляза майка си в прегръдките му. Изглежда, се поколеба да направи какъвто и да било коментар.

— Не се сърдиш вече на мама, нали? — Това бе най-логичният извод, до който стигна.

— Не, вече не ѝ се сърдя. — Уейд се усмихна на Маги, после наведе глава и целуна върха на носа ѝ. — Между другото, Майк, реших да не се женя за Белинда.

— Така ли? — несигурно попита той.

— Да, така. Реших, че майка ти повече се нуждае от мъж, който да се грижи за нея и да я предпазва от неприятности. Кандидатствах за мястото, нали все пак имам някакъв опит. И тя прие.

— Това означава ли... — започна Майк. — Да не би ти и мама отново да се жените?

— Да — отвърна Маги.

— И ще е завинаги? — попита Майк.

Уейд отвърна:

— Завинаги... и лошото, и хубавото, и споровете, и кавгите, и любовта — всичко ще делим до края на дните си. — Той гледаше Маги, докато говореше, стопляйки цялото ѝ същество с любовта, която блестеше в очите му. — Надявам се, че и ти, Майк, си толкова щастлив, колкото и ние.

— И питаш! — въодушевено извика синът им, вече напълно убеден в думите им. — Ауу! Надявам се... това означава ли, че ще живеем в Аляска?

— Да. Какво ще кажеш? — Уейд внимателно наблюдаваше реакцията на Майк.

— Какво ще кажа ли? Би могъл да ме научиш да карам ски! И сигурно ще можем да си купим шейна и кучета, а? И мама ще може да ходи за риба и да хваща от ония, големите, като миналия път! — Майк започна да крои планове.

— С нашия късмет рибата сигурно ще я издърпа във водата — засмя се Уейд.

— Ай! Ще трябва да кажа на Дени, че ще се местим в Аляска! — възкликна Майк и се изстреля от кухнята към съседите.

Когато вратата се тресна зад него, Уейд прокара пръст по брадичката на Маги и вдигна главата ѝ, за да може тя да го погледне. В очите ѝ блестяха сълзи.

— Какво има, мила?

— Майк беше толкова щастлив. — Тя се засмя на глупавите си сълзи.

— Знам. — Той нежно избърса блестящата влага от миглите ѝ. — Никога не съм те питал дали искаш да живееш в Аляска.

— Знаеш, че няма значение къде ще живея, след като ти си до мен — каза му Маги.

— Внимавай! Започваш да звучиш банално — подразни я Уейд.

— Не ми пука — въздъхна тя и облегна глава на раменете му. Никога преди не бе усещала такова удовлетворение.

— Ще се обадим на агенцията за недвижими имоти в понеделник и ще продадем къщата. Ами мебелите? Искаш ли да ги оставим или да ги вземем с нас?

— Можем да вземем някои, а други да оставим — реши Маги и въздъхна.

— Това пък защо?

— Помислих си за цялото това приготвяне на багажа, което се задава. Трябва да предупредя в службата, да се обадя на обществените услуги — толкова много има да се прави!

— Ако искаш, да не се местим? — попита Уейд.

— Не, не! Искаше ми се да има някой вълшебник, който да свърши всичко това вместо мен. — Тя се засмя на леността си. Кога ще се местим?

— След медения ни месец.

— Ще имаме меден месец?

— Нали ни се полага като младоженци? — пошегува се той.

— Къде ще ходим? — Маги беше любопитна.

— Помислих си, че можем да вземем яхтата и да отидем до остров Сан Джуан, а може и чак до Ванкувър — каза ѝ Уейд.

— Каква яхта? Да нямаш предвид яхтата на Белинда? — Маги се дръпна от прегръдката му, изумена от предложението. — Не искаш ли твърде много от нея?

— Това не е яхтата на Белинда. Да не си помисли, че е на семейството ѝ? — с любопитство се осведоми той.

— Да, на кого друго би могла да бъде? Искам да кажа... Нали беше взел колата ѝ назаем, логично бе да си помисля, че си взел и яхтата ѝ.

— Е, ама не съм. Тя е на един мой колега. Даде ми ключовете и ми каза да я ползвам, докато съм тук — обясни Уейд.

— Ах!

— Сега по-добре ли се чувстваш? — Той пак я придърпа нежно в прегръдките си.

— Много по-добре. Аз не съм разбрана като Белинда — предупреди го тя. — Мисълта да прекарам втория си меден месец на яхтата на семейство Хейл...

— ... разгаря искрата в теб? — Уейд довърши изречението ѝ.

— Нещо такова — призна си тя.

— Става, нали?

— Кое?

— Да напуснем Сиатъл и да отидем в Аляска. Така са постъпили златотърсачите, използвайки това място като подстъп към златните полета.

— Да, предполагам. С тая разлика, че ние няма да намерим злато.

— Не. Единственото злато, от което се интересувам, е златна халка, която да сложа на пръста ти. — Уейд хвана лявата ѝ ръка и целуна безимения ѝ пръст. И едва тогава забеляза, че на него нямаше пръстен. — Какво си направила с пръстените си?

— Не питай! — Маги поклати глава и се опита да издърпа ръката си от неговата. — По-добре ще е, ако не знаеш.

— Защо? Какво направи с тях? — Думите ѝ съвсем разбудиха любопитството му.

Маги знаеше, че няма да остави нещата така, докато не получи отговор.

— Хвърлих ги в реката.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво си направила? — Неверие и гняв изпълниха погледа му.
— Хвърлила си брачната халка и диамантения си пръстен в реката?

— Казах ти, че ще е по-добре, ако не знаеш — напомни му тя предупреждението си.

— Защо, по дяволите, си направила това? — настоя Уейд.

— Бях полудяла. Същия ден, в който замина за Аляска, ти дойде да оставиш Майк у дома, но така и не се сбoguва с мен. На следващия ден, в обедната почивка, докато се вирах надолу от моста, осъзнах, че всичко е безвъзвратно. Гледах реката, гледах халката и като си помислих, че дори не ми каза „сбогом“, запратих твоите пръстени във водата.

— Ох, Маги! — Ядът му премина в искрена усмивка. — Не дойдох да се сбoguвам, защото знаех, че никога няма да мога да тръгна след това. Не защото не съм искал да те видя, просто не можех.

— Дватамата с теб сигурно сме най-упоритите хора на света. Никой от нас не искаше пръв да си признае, че с развода сме направили грешка.

— Мисля, че този комуникационен проблем е вече решен. Обичам те, Маги! Винаги помни това, каквото и да кажа, каквото и да се случи! — повелително изрече Уейд.

— Да, сър! — съгласи се тя с фалшиво раболепие в гласа.

— Ставаш нагла!

— По-добре направи нещо по въпроса — предложи тя. — Пробвай с диалог.

— Обещавам доста да си поговорим занапред, но сега има един проблем, който заслужава неотложно внимание.

— О! И какъв е той? — Маги възнегодува при мисълта, че може да има нещо по-важно от тях двамата.

— Едва ли ще е редно да остана в дома на Белинда, след като развалих годежа.

— Това се казва проблем — поклати глава Маги. — Предполагам, че е възможно да се преместиш тук. Винаги можеш да спиш на канапето.

— На канапето ли? По дяволите! — изръмжа той на милиметри от устните ѝ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.